

Khó Được Kể Có Tiền

Contents

Khó Được Kể Có Tiền	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	19
7. Chương 7	23
8. Chương 8	26
9. Chương 9	29
10. Chương 10	33
11. Chương 11	37
12. Chương 12	43
13. Chương 13	48
14. Chương 14	54

Khó Được Kể Có Tiền

Giới thiệu

Tạm dịch tên: Hiếm thấy người có tiềnSố chương: 70 + PNEdit: Jojo Nguyen Thể loại: Nguyên sang, Đam mỹ, Hiện đại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kho-duoc-ke-co-tien>

1. Chương 1

Với Tống Bá Lân mà nói, trò tiêu khiển vui vẻ nhất cũng không tính là gì, cùng lắm là một đêm phong lưu đưa tình, ôm người đẹp đầy cõi lòng mà thôi.

Hắn nhìn cô nàng trước mặt đang nghiêng mình sửa sang lại tóc, sợi tóc đen nhánh rơi xuống khiến cằm cổ trắng nõn càng thêm tinh tế yếu ớt, làm hắn nhận không được duỗi tay đi vuốt ve, xem có phải thật sự chạm vào là vỡ.

Cô ta sợ ngứa dường như rụt rụt người lại, quay đầu cười xinh đẹp với Tống Bá Lân, khẽ gọi: “Bá Lân.”

Tống Bá Lân mỉm cười nhìn nàng.

Cô nàng này hiện giờ là minh tinh điện ảnh đang hồng, cử chỉ thỏa đáng, lại không có bề ngoài dung chi tục phẩn, ngẫu nhiên giống như có xuất thân tiểu thư thế gia thật sự.

Có lẽ vì kỹ thuật diễn của cô quá tốt.

Tổng Bá Lân cảm thấy rất hứng thú với điều này, cùng một nữ diễn viên diễn một vở kịch lãng mạn còn không phải là một chuyện hay ho sao.

Đáng tiếc tiêu khiển cũng chỉ là tiêu khiển, Tổng Bá Lân không phải người dễ dàng đắm chìm trong tình ái, tuy rằng hắn đúng là rất hưởng thụ trong trò chơi ôn tồn này.

Hắn nhìn nhìn thời gian, nói: “Thời gian không còn sớm.”

Nếu còn không hiểu ý, cũng chỉ có kẻ ngốc, cô nàng lại ôm chút mong đợi mỏng manh, làm nũng nói: “Nhưng bên ngoài vẫn còn đang mưa, chúng ta ở chỗ này qua đêm được không?”

Tổng Bá Lân im lặng, chỉ tiếp tục cười.

Cho dù là người rất tự tin với dung mạo của mình, vào lúc này cũng chỉ có thể từ bỏ, cô ta nhẹ nhàng thở dài một hơi nói: “Bá Lân, anh thật quá vô tình.”

Tổng Bá Lân vỗ vỗ gương mặt cô ta nói: “Tôi là người theo đuổi quan niệm thời gian và hiệu quả.”

Hắn nói khi nào bắt đầu nhất định là phải bắt đầu, khi nào kết thúc thì nhất định không thể kéo dài thêm.

Cho dù là trò chơi ôn tồn nhất cũng không cách nào khiến hắn dừng lại thêm một khắc.

Tổng Bá Lân sáng hôm sau có buổi họp hội đồng quản trị, hắn không muốn qua đêm ở hội sở, cho nên lúc này cần trở về, mà sau khi cuộc họp chấm dứt, hắn sẽ bay qua Mỹ tham gia lễ tốt nghiệp của em trai.

Đối với hắn, trước khi bắt đầu cần có thời gian chuẩn bị, quấy rầy tới kế hoạch là việc hắn ghét nhất.

Tình nhân xinh đẹp hiểu hắn, cho nên cô ta tự an ủi nói: “Anh như vậy cũng tốt, nếu đa tình giống Nghiêm thiếu phía Nam, vậy cũng thật phiền não.”

Ở giới thương gia, có ai mà không biết cảnh thế gia Nghiêm Nghĩa Tuyên ôn nhu đa tình. Nghiêm Nghĩa Tuyên xuất thân thế gia, tuấn mỹ đỉnh bạt, lại là con ngựa giống đa tình, lưu tình khắp nơi, nam nữ đều ăn, số lượng đếm không xuể, thế nhưng mặc dù thanh danh bên ngoài như vậy, số người muốn gõ cửa phòng hắn vẫn nhiều lắm.

Tổng Bá Lân tất nhiên đã gặp qua Nghiêm Nghĩa Tuyên, xác thực có phong độ nhẹ nhàng danh bất hư truyền, nhưng vậy thì sao, thứ Tổng Bá Lân coi trọng là loại quan hệ khác giữa bọn họ, quan hệ tiền đề*.

(Jojo: Chỗ này bản convert ghi: “Tiền quan hệ”, tui nghĩ chữ “tiền” ở đây nghĩa là trước, có lẽ là mối quan hệ từ trước, giữa những gia tộc thế gia với nhau, Tổng Bá Lân chỉ coi trọng vấn đề liên quan đến tiền quyền và lợi ích, những thứ khác không để ý)

Tuy nhiên hiện tại Tổng Bá Lân cũng có chút nghiền ngẫm, hắn hỏi đại minh tinh: “Nghiêm Nghĩa Tuyên không phải tình nhân trong mộng của đàn bà các cô sao?”

Cô nàng che miệng cười phong tình vạn chủng, nói: “Nghiêm thiếu đúng là người lãng mạn nhất, thứ cho em bắt tài, em vẫn là yêu thích anh thành thực hơn nhiều.”

Tổng Bá Lân cũng cười, hỏi tiếp: “Nếu tôi không còn tiền cô còn yêu tôi sao?”

Đây là vấn đề mà cánh đàn ông vẫn luôn thích hỏi đàn bà, cũng giống như các nàng thích hỏi người yêu nếu em không xinh đẹp anh có còn yêu em nữa không vậy.

Cô ta đáp: “Nếu vậy có đẹp như thần tiên, em đây cũng chướng mắt.”

Thật là một cô nàng thành thật lại lạnh lợi! Tổng Bá Lân vẫn rất vừa mắt điều này.

Quả đúng theo lời cô ta nói, Tổng Bá Lân có tiền.

Xí nghiệp Tổng thị thuộc nhóm xí nghiệp quật khởi đầu tiên, dựa vào nền tảng từ thế hệ trước từng bước một tích lũy tiền tài phát triển đến bây giờ đã trở thành tập đoàn số một, số hai trong nước. Những người quản lý đời thứ nhất dần rời khỏi sân khấu, đời con bọn họ bắt đầu tiếp quản sự nghiệp, Tổng Bá Lân chính là một phú nhị đại điển hình trong đó.

Khác với kiểu phú nhị đại trong tưởng tượng của mọi người, hắn là con trai trưởng Tổng thị, từng chứng kiến cha mình phấn đấu như thế nào, nên hắn từ nhỏ đã có ý thức trách nhiệm cùng ý thức chịu gian nan khổ cực, trong công việc không có chút nào nơi lỏng, hiện tại bất kể hoàn cảnh hay cơ hội đều khác trước rất nhiều, nhìn bước đi tiếp theo của Tập đoàn, Tổng Bá Lân biết hắn có gánh nặng phải gánh dài dài.

Hắn thông minh trầm ổn, ngay từ nhỏ đã được nhận định là người thừa kế, cho dù sau hắn còn có một cậu em trai.

Tổng Quý Kỳ chưa từng có biểu hiện muốn cùng anh trai đoạt gia sản, từ rất sớm hắn đã đem toàn bộ nhiệt huyết vào khoa học, ngay khi Tổng Bá Lân tiếp quản Tổng thị, Tổng Quý Kỳ xuất ngoại tham gia đào tạo sâu.

Giờ Tổng Quý Kỳ sắp lấy bằng, Tổng Bá Lân là anh trai tất nhiên vượt đường xa tới chúc mừng hắn.

Tổng thị ở trên tay Tổng Bá Lân phát triển rất vững mạnh, việc học của Tổng Quý Kỳ cũng thành công, mọi thứ thoát nhìn đều rất tốt.

Tổng Bá Lân đứng dậy, cô nàng minh tinh giúp hắn sửa sang lại quần áo, sau đó lưu luyến không rời mà rời đi, bản thân hắn cũng gọi trợ lý đưa về.

Người trợ lý này đã theo Tổng Bá Lân nhiều năm rồi, không nói gã có bao nhiêu năng lực, chỉ biết gã rất được Tổng Bá Lân ưu ái. Chuyện kinh doanh, Tổng Bá Lân có cả văn phòng trợ lý hành chính giúp hắn xử lý, nhưng những việc vặt khác lại chỉ có vị trợ lý này thân cận.

“Ông chủ, xe đã chuẩn bị xong.” Trợ lý nói, nhưng gã lại bổ sung thêm một câu: “Bên ngoài mưa lớn đêm lạnh, ngài có muốn khoác thêm áo?”

Tổng Bá Lân gật gật đầu.

Trợ lý giúp Tổng Bá Lân khoác áo, hai người đi ra hội sở, Tổng Bá Lân lại không thấy xe chạy, hắn hỏi: “Lái xe không tới sao?”

Trợ lý nói: “Tôi sẽ lái.”

Vị trợ lý trầm mặc mà lái xe, Tổng Bá Lân ngồi ở ghế sau nhắm mắt nghỉ ngơi, bên ngoài mưa rơi tầm tã, là ban đêm nhưng với kiểu thời tiết này cũng khiến thành phố này trở nên tối tăm đến đáng sợ.

Giống như có một cái lồng khổng lồ màu đen cao vài thước úp chụp trên mặt đất, đèn đường vốn nên lóng lánh cũng chấp chờn muốn tắt, tiếng mưa rơi đập trên nóc xe, âm thanh khiến người ta phiền muộn.

Tổng Bá Lân nghe tiếng mưa rơi, suy nghĩ lại bay tới bên kia đại dương.

Tổng Quý Kỳ đã hoàn thành việc học, bước tiếp theo không biết tính toán thế nào. Nếu hắn nguyện tiếp tục say mê nghiên cứu khoa học, Tổng Bá Lân không ngại chi tiền giúp đỡ, nhưng nếu hắn muốn về nước phát triển, Tổng Bá Lân ngược lại sẽ phải sắp xếp một chút.

Mặc kệ thế nào, bất kể Tổng Quý Kỳ có ý tưởng gì, Tổng Bá Lân hắn đều có thể đem hết thầy khổng chế được.

Hắn không thích người khác hoặc những thứ khác thoát ly khỏi khổng chế của chính mình.

Sự nghiệp cũng thế, đàn bà cũng thế.

“Ông chủ.” Trợ lý lên tiếng gọi, Tổng Bá Lân thu hồi suy nghĩ mở to mắt.

Trợ lý lại không nói câu tiếp theo, Tổng Bá Lân bắt đầu nhíu mày, lại nghe trợ lý lần nữa mở miệng: “Đây là lần đầu ông chủ đi Mỹ lại không định trước ngày về.”

Tổng Bá Lân không biết tính toán của Tổng Quý Kỳ, cho nên cũng không biết sẽ dừng ở nước Mỹ bao lâu.

“Điều này cho thấy ông chủ đối với chuyện của em trai ngài thực coi trọng.”

“Chuyện của em trai tôi, tôi trước nay đều rất coi trọng.” Tổng Bá Lân thấy kỳ quái vì sao trợ lý lại đột nhiên nói ra chuyện này.

“Nhưng dù thế nào, ông chủ nói vậy là đã sắp xếp xong, Quý Kỳ tiên sinh bất kể thế nào đều trốn không thoát khỏi lòng bàn tay ngài.”

Tổng Bá Lân lúc này nhíu sâu mày.

Xác thực theo lời trợ lý nói, tuy chưa định ngày về nhưng Tổng Bá Lân đã vì Tổng Quý Kỳ mà chuẩn bị xong đường đi, hẳn có lựa chọn thế nào cũng chỉ có hai con đường có thể đi.

Hoặc là tiếp tục học thuật làm một cậu em trai thế gia tốt, hoặc là mất đi hết thảy.

Đây là chuyện rõ ràng cỡ nào, Tổng Quý Kỳ là người thông minh, tất nhiên cũng hiểu đạo lý trong đó. Không chỉ Tổng Quý Kỳ, những người khác nhất định cũng đều hiểu rõ trong lòng mà không nói ra.

Nhưng có một chuyện tất cả mọi người đều biết, đó là việc này tuyệt đối không thể nói.

Hiện tại lại bị chính trợ lý bên người Tổng Bá Lân đem ra mở lời.

“Việc này cùng cậu không liên quan.” Khẩu khí Tổng Bá Lân đã nghiêm khắc lên.

Vị trợ lý ngày thường cơ linh có thể xem mặt mà đoán ý, hiện giờ đối với phản ứng của Tổng Bá Lân lại giống như mất điếc tai ngơ: “Ông chủ, ngài như vậy, không chấp nhận được người khác không thuận theo suy nghĩ của ngài, ngài có biết không ngài kỳ thực là một người cuồng không chế?”

Tổng Bá Lân biết bản thân mình tính cách rất cường ngạnh, nhưng bị người khác trắng trợn tảo bạo nói hẳn là người cuồng không chế làm hắn cực kỳ tức giận, phàm là chuyện gì cũng có nguyên nhân, trợ lý khác thường như vậy khẳng định có lý do.

Tổng Bá Lân mở miệng hỏi: “Có phải ngày thường tôi bạc đãi cậu? Khiến cậu oán khí lớn như vậy?”

Trợ lý rút cuộc chịu trả lời câu hỏi của Tổng Bá Lân: “Kỳ thực cũng không phải, chỉ là đêm nay thấy ông chủ lẽ ra đắm chìm trong hương thơm người ngọc, bên ngoài mưa lớn như vậy tuy nhiên cũng có thể dứt ra mà về, chợt cảm khái không biết phải là dạng người như thế nào mới có thể ở lại bên ngài.”

“Ngài có tiền, lớn lên đẹp trai anh khí, sự nghiệp lại thành công, làm việc sấm rền gió cuốn, đối với người khác xa gần thỏa đáng, đàn ông như ngài phi thường có mị lực, ở bên cạnh ngài rất khó không thích ngài. Nhưng tôi làm trợ lý ngài nhiều năm như vậy, biết ngài đối với tình nhân lúc thích hận không thể phung ở trong lòng bàn tay nâng niu, lúc phiền chán cũng không chút nào lưu tình, ngài lấy tình yêu làm trò chơi tiêu khiển, lại không biết được tấm lòng của người khác.”

Tổng Bá Lân nghe trợ lý lên án mình, một lát sau thì hiểu được.

Mười phần tính toán như thế, làm tốt công việc của mình không lo, một hai phải bò lên giường hắn.

Tổng Bá Lân nói: “Cậu hà tất vậy, nếu đổi một thân phận khác, chưa chắc đã có đãi ngộ tốt hơn.”

Trợ lý nói: “Tôi biết ông chủ là người công tư phân minh, tuyệt đối sẽ không cho phép người cùng ngài có quan hệ thân mật xuất hiện trong công ty ngài, đây cũng là một dạng không chế dục của ngài. Ông chủ, ngài có hay không cảm thấy tôi rất ngốc? Ở trong mắt ngài, trợ lý so với bạn giường còn cao quý hơn?”

Ngay cả Tổng Bá Lân cũng cảm thấy trợ lý càng nói càng quá phận, hắn nói: “Nếu như vậy, cậu lựa chọn nói với tôi những lời này, khẳng định đã hạ quyết tâm rất lớn, tôi tôn trọng cậu, cậu trước hết dừng xe lại, tôi mang cậu tới nơi thích hợp, chúng ta tiếp tục nói chuyện.”

Trợ lý lại như chưa nghe thấy lời hắn, mà cười gượng một tiếng, Tổng Bá Lân ngồi ở đằng sau, nhìn không thấy mặt gã, chỉ nghe thấy gã nói: “Ngài xem, ngài lại có ý đồ đoạt lại quyền chủ động, tôi không phải là những tình nhân gặp dịp thì chơi của ngài, tôi ở bên cạnh ngài thời gian dài như vậy, tôi hiểu rõ ngài, một khi ngài nắm giữ được tiết tấu, ngài sẽ bắt đầu không chế tôi.”

Trong thanh âm trợ lý có sự tuyệt vọng, Tổng Bá Lân nhận thấy tình hình không thích hợp, nói: “Cậu trước hết bình tĩnh lại đã, cậu hiện tại đang có cảm xúc tiêu cực, điều này đối với tôi với cậu đều không tốt.”

Trợ lý vừa lái xe, ở trong bóng đêm chạy băng băng, vừa nói: “Những lời này tôi đã tự hỏi từ lâu, hôm nay nói ra cũng không tin tưởng có thể tiếp tục giữ được công việc. Ông chủ, ngài là người trong mắt chỉ có công ty của ngài, tiền của ngài mà không hiểu rõ chân thành của người khác, ngài hiện giờ chắc đang cảm

thấy tôi rất kỳ quái, rất ghê tởm đúng không? Nhưng tôi vẫn muốn xin khuyên ngài, ngài không thể nào không chế hết thấy đâu, ví dụ như lòng người, ví dụ như...sinh tử.”

Tựa như để tăng thêm độ chân thực cho những lời này của trợ lý, giữa cơn mưa ào ào không dứt, ngay trên đường nghênh đón một chiếc xe chạy tới, chiếc xe kia cứ nhiên bật đèn pha sáng chói, Tống Bá Lâm chỉ cảm thấy trước mặt đột nhiên hoa mắt, cái gì cũng không thấy rõ, tiếp theo hắn nghe thấy tiếng còi hòa cùng tiếng phanh vang lên điên cuồng.

Sau đó, thế giới toàn bộ triệt để đen xuống dưới.

2. Chương 2

Tống Bá Lâm đầu tiên cảm thấy một trận đau nhức, sau đó mất đi ý thức, cho đến khi hắn tỉnh lại lần nữa, cảm thấy toàn thân không một chỗ nào không đau đớn.

Loại cảm giác này, quả thực giống như bị một chiếc xe nghiền qua người.

Nói đến xe...

Tống Bá Lâm tựa như nghĩ tới cái gì, lúc này mới nhớ lại ánh đèn pha chói mắt của chiếc xe đang trước lao tới, thêm nữa cảm xúc của trợ lý lúc đó kích động điên cuồng, và chiếc ô tô mất khống chế.

Ở thời khắc cuối cùng, ô tô bọn họ mất kiểm soát đụng vào ven đường, chiếc xe đằng sau không kịp trốn tránh, quay ngang đụng phải bọn họ, vị trí đâm đúng vào chỗ ngồi của Tống Bá Lâm.

Tống Bá Lâm đánh giá mức độ vụ tai nạn, cảm thấy bản thân chỉ sợ bị thương không nhẹ.

Nhưng là dần dần toàn bộ đau đớn trên người chậm rãi tụ tập tới chỗ yết hầu, đau rất như bị phỏng, hắn muốn giơ tay chạm tới cổ mình lại phát hiện làm thế nào cũng không nhấc chân tay lên nổi, yết hầu đau đớn khiến hắn thống khổ vô cùng, dục vọng cầu sinh trong tiềm thức làm hắn liều mạng phải tỉnh lại, thoát khỏi tấm màn tối tăm này.

Hắn bắt đầu nghe thấy bên người có người đang nói chuyện.

Trong tiếng ồn ào, có người kinh sợ nói: “Sẽ không chết người chứ? Vụ này to đấy.”

“Vớ vẩn, nói bậy! To cái gì! Chỉ là thằng nhóc ranh, rơi xuống hồ cũng không ai thèm để ý.” Một âm thanh thô kệch nói, tuy nghe rất hung ác, nhưng thực sự ngữ điệu có chút tỏ vẻ.

“A, Giám đốc trực ban tới.”

Theo tiếng bước chân dồn dập của đám người đến, một giọng nói mới xuất hiện: “Chuyện này là sao? Không được rồi, phải đưa tới bệnh viện.”

Tống Bá Lâm cảm giác có người đẩy hắn, lại có người véo thân mình hắn, ần ần ngực hắn, muốn cho hắn tỉnh lại.

“A! Có có! Có hô hấp! Vừa rồi cậu ta ngừng thở dọa chết tôi!”

“Con mẹ nó tao đã nói làm sao dễ chết người như thế, đặt mợ làm ông phí mất bao nhiêu tiền, động động tí đã hỏng.”

Cái giọng nói thô kệch kia khiến Tống Bá Lâm chán ghét cực kỳ, vô lực mở mắt ra, yết hầu vẫn đau nóng rát, bên mũi ngửi thấy mùi thuốc lá và rượu, phía xa xa dường như còn có tiếng nhạc.

Tống Bá Lâm nhận ra đây là đâu.

Đơn giản chính là nơi ăn chơi tưng bừng của hội nhà giàu.

Nhưng hắn không thể hiểu nổi vì sao hắn lại ở đây, sau khi đụng xe lẽ ra phải ở bệnh viện mới đúng chứ.

“Đại gia của tôi ơi, ngài chơi cũng quá độc ác, xuống tay nhẹ nhẹ chút, nếu xảy ra chuyện chúng tôi ở đây thật khó xử.” Vị giám đốc ở bên kia nói.

“Mẹ nó chứ, ai biết được thằng nhóc này không hợp tác như vậy, tao còn muốn chơi trò tình thú, chạm vài cái, nó lại như con gà con, động động tí rồi lẩn quay ra.” Giọng nói thô kệch thờ phỉ phò, cảm giận bất bình nói: “Cũng không phải không làm sao, cứ đưa tới bệnh viện ông đây thanh toán hết.”

Vị giám đốc đột nhiên hạ thấp giọng, nói: “Không phải chuyện này, hôm nay ở trên tầng trên có đại kim chủ tới, ngài ồn ào quấy rầy hứng thú người ta, chúng tôi cũng khó làm ăn.”

“Là tên kim chủ chó má nào? Để ông đây nhìn nhìn coi.”

Tựa như nghe thấy lời gã nói, ngay sau đó Tống Bá Lân nghe ngoài cửa có người tới.

Không giống tiếng ồn ào tán loạn vừa rồi, tiếng bước chân người mới tới ung dung thong thả.

“Nghiêm đại thiếu.” Giám đốc lập tức đứng dậy chào, hoàn toàn không dám chậm trễ.

Xung quanh lập tức an tĩnh, mọi người trong thời gian ngắn cũng không ai mở miệng, chỉ có tiếng hát ở xa xa vang lại.

Tống Bá Lân cảm giác nhẹ nhàng hơn nhiều, vừa rồi ồn ào làm đầu hắn đau như muốn nứt ra, chợt có người đi tới bên cạnh hắn, dùng tay chọc chọc mặt hắn.

“Thô lỗ như vậy thật không lãng mạn chút nào.”

Giọng nói này Tống Bá Lân cảm thấy khá quen tai, nhưng hắn lại không còn sức nghĩ nổi đã từng nghe thấy ở đâu.

Hắn tựa như người chết đuối vớt được cọc, thở hổn hển một hơi lớn, người kia nâng đầu hắn dậy, Tống Bá Lân cuối cùng cũng có sức nâng mí mắt lên, mở mắt ra, thấy một người đang nhìn chằm chằm hắn.

Nghiêm khắc xuy xét thì đám người vây xung quanh hắn, có đủ kiểu dáng, có kẻ giống lũ đàn em, có người ăn mặc đồng phục nhân viên phục vụ, còn có gã địa chủ vẻ mặt thô lỗ.

Nhưng người đang đỡ hắn, thân hình cao lớn, khuôn mặt thật sự tuấn mỹ không giống người thường, mắt đen thâm thúy, một thân quần áo tinh xảo, cả người tản ra khí thế lười biếng lại tiêu sái, không lộ ra bên nhọn, chỉ cảm thấy khiến người ta ngưỡng mộ.

Tống Bá Lân ngẩn ngơ nhìn người kia.

Hắn cũng không có quyền quản diện mạo người ta, chỉ là người này...

Hắn quen biết.

Mới vừa rồi khi hắn còn ở bên tình nhân xinh đẹp có đùa cợt về người này.

Tống Bá Lân làm thế nào cũng không thể hiểu nổi vì sao người này lại ở đây, hắn mấp máy môi, nỗ lực mở miệng, lại chỉ có thể phát ra tiếng hít thở.

Sau đó không hề lằm mà hô lên tên người kia.

“Nghiêm... Nghĩa Tuyên?”

Nghiêm Nghĩa Tuyên nâng nâng mi tựa hồ có chút kinh ngạc, tiếp đó lại cười cười, nói: “Lớn lên khá đó, thật đáng tiếc.”

Vị giám đốc bên cạnh vốn là người tinh khôn sống nhờ chốn ăn chơi này, lập tức hiểu ra một phần ý của Nghiêm Nghĩa Tuyên, nói: “Vẫn còn nguyên ả, nó phản kháng quá mức nên mới bị ăn đau.”

“Vậy sao?” Nghiêm Nghĩa Tuyên không hề để ý mà hỏi lại, “Nhưng mà buồn cười, tôi còn tưởng tiết mục cưỡng bức dân lành đã không còn lưu lại từ mấy chục năm trước rồi chứ.”

Tống Bá Lân chỉ cảm thấy đầu óc vang lên ầm ầm, căn bản không tiện bận tâm tới hàm nghĩa cuộc đối thoại giữa bọn họ, hắn mệt mỏi nhắm mắt lại lần nữa, chỉ nghe thấy giữa không trung, có tiếng Nghiêm Nghĩa Tuyên mỉm cười nói: “Đưa tới bệnh viện đi, người này tôi muốn.”

Tổng Bá Lân thực sự tỉnh lại là ở bệnh viện.

Sau đó hắn lập tức phát hiện ra, thế giới của hắn đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Hiện giờ trên cổ hắn vẫn còn quần băng vải, dựa lên trên gối đầu giường bệnh, lạnh nhạt lật xem tin tức trên di động.

“Người thừa kế Tổng Bá Lân của tập đoàn Tổng thị trong đêm mưa giông bất ngờ gặp tai nạn tử vong, toàn bộ tập đoàn thiệt hại lớn, con trai thứ Tổng Quý Kỳ khẩn cấp về nước, liệu thể ngăn nổi cơn sóng dữ?”

Người bình tĩnh như hắn, cũng mất mấy ngày mới tiêu hóa được sự thật: hắn đã chết.

Hắn đã từng trải qua rất nhiều tình cảnh ác liệt, rất nhiều lần nguy hiểm có thể cảm thấy tiếp theo sẽ thân bại danh liệt, nhưng hắn đều nhận được mà bước qua, thực sự hắn chưa từng gặp phải tình cảnh “tử vong” này.

Đúng vậy, cái thân xác Tổng Bá Lân đã chết trong cái đêm mưa kia rồi, còn hắn không thể hiểu nổi lại biến thành người khác.

Hắn nhập vào đứa trẻ tên Kỷ Linh này, thay thế thằng nhóc sống tiếp.

Nếu là trước kia, Tổng Bá Lân sẽ không bao giờ tin tưởng câu chuyện hài hước này, nhưng hiện tại lại không thể không tin.

Hắn nhún vào thư viện, lại một lần nữa nhìn lại mặt mình.

Trong ảnh là hình của hắn với cái cằm nhon nhọn, đôi mắt lớn mà ngoan ngoãn, cái mũi cũng không có tính công kích gì, lớn lên thực tuần tú, nhìn vẫn còn toát ra vẻ non nớt.

Thằng nhóc Kỷ Linh này ký hợp đồng với một công ty giải trí, công việc lúc này đại khái mới chỉ chụp ảnh mẫu, cũng chưa có gì để gọi là ra mắt công chúng, chỉ là kiếm miếng cơm vụn vặt trong giới giải trí.

Người có nhan sắc như vậy khó tránh khỏi khó tự mình bảo toàn, nếu bị kẻ mạnh hơn có hứng thú, khiến cho sống không nổi, ba hồn bảy vía cũng chẳng biết sẽ bay tới đâu nữa.

Có lẽ là tại thời điểm Tổng Bá Lân xảy ra tai nạn xe, bằng một cách không thể hiểu được cứ thế mà nhập vào thân xác trẻ tuổi này.

Câu chuyện này còn quá nhiều chỗ mà Tổng Bá Lân cảm thấy không thể lý giải, nhưng hắn cũng chỉ có thể biểu đạt tâm tình khiếp sợ cùng lo lắng cho tình cảnh của mình.

Hắn đã từng dùng điện thoại của Kỷ Linh thử gọi tới văn phòng Tập đoàn, hắn có thể nghe thấy người tiếp điện thoại là một trợ lý hành chính nào đó của hắn, đối phương thấy hắn có thể biết được số liên lạc này rất khiếp sợ, lại chỉ lịch sự đáp lại không thể trả lời.

Hắn không thể biểu lộ thân phận thật của mình cho cấp dưới biết, ngay bản thân hắn còn thấy chuyện này quá điên cuồng mà.

Tổng Bá Lân ngày thường rất ít khi thở dài, bởi hắn thấy thở dài hay bị ai đều căn bản không thể giải quyết được bất cứ việc gì, nhưng khi đối mặt với tình huống như vậy, cư nhiên không tự chủ được mà không tiếng động thở dài.

Vì bị thương nghiêm trọng ở cổ, hắn hiện giờ chưa thể nói chuyện bình thường, bác sĩ nói dây thanh đã bị tổn thương, về sau có khả năng không thể ca hát như xưa.

Tổng Bá Lân hoàn toàn không cảm thấy không thể ca hát là chuyện gì đáng để khóc than.

Hắn nhìn xung quanh bốn phía, đây là phòng bệnh một người, ngoài trừ người công ty giải trí tới nhìn qua hắn một lần thì không có ai quần hắn, lật xem thông tin trong di động không thấy một số điện thoại thân thuộc nào, như vậy thằng nhóc Kỷ Linh này không có gia đình để dựa vào.

Tổng Bá Lân lại một lần nữa thương hại cho cảm giác của thằng nhóc, khi nó bị người ta bóp chặt cổ hắn là tuyệt vọng biết bao.

Tổng Bá Lân bỗng nhiên lại nghĩ tới đêm đó, những lời mà tên trợ lý kia nói, cũng tràn đầy tuyệt vọng.

Hắn mất khống chế trong tay trợ lý, rơi vào hoàn cảnh này đều là do gã gây ra, nhưng hiện giờ hắn lại không cách nào toàn tâm toàn ý oán hận.

Trợ lý cũng tử vong ngay lúc đó, nhưng trong tin tức lại chỉ nhắc tới một câu này.

Không biết gã có thể có vận may như hắn, nhập vào thân xác người vừa mất không.

Tổng Bá Luân sững sờ.

Mấy ngày nay hắn vẫn mang trong mình bất bình, hiện giờ nghĩ lại, đây cũng là vận may của hắn.

Nếu trời cao không cho cơ hội này, hắn chỉ sợ giờ còn đang ở chân cầu Nại Hà, cùng tên trợ lý của mình mất to trừng mắt nhỏ.

Nghĩ như vậy, tâm tình Tổng Bá Luân đã tốt hơn chút chút.

Nhưng hắn vẫn rất lo lắng cho Tập đoàn.

Hắn xảy ra chuyện chắc chắn sẽ có ảnh hưởng rộng khắp, khó mà bảo toàn không có tiểu nhân mượn cơ hội gây rối, trong tin tức nói Tổng Quý Kỳ đã về nước, nhưng em trai chưa từng tiếp xúc qua chuyện kinh doanh, chỉ sợ sẽ bị người có tâm lợi dụng đưa dê vào miệng cọp.

Tổng Bá Luân nâng cánh tay lên, nhìn cánh tay trắng nõn gầy yếu, phỏng đoán ở Tổng thị cách xa ngàn dặm sẽ nhắc lên sóng gió cỡ nào.

Lúc này, hắn hoảng hốt nhớ tới lời cuối cùng của tên trợ lý.

Ngài không cách nào khống chế mọi thứ, ví dụ như lòng người, ví dụ như sinh tử.

Hắn thử nắm chặt tay, lại cảm thấy thực sự vô lực, cho dù hắn không cam lòng, nhưng tạo hóa trêu người, hắn hiện giờ chân chân thật thật biến thành một thằng nhóc mang tên Kỷ Linh.

3. Chương 3

Kỷ Linh bị vứt bỏ ở bệnh viện khoảng một tuần, ngoại trừ vết hầu còn quá đau, làm ban đêm khó mà ngủ ngon, những bộ phận khác đã kiểm tra qua không có gì đáng lo ngại.

Trong lúc ở bệnh viện, không có ai tới thăm hắn, Kỷ Linh cũng từng có chút lo lắng ai sẽ giúp hắn trả viện phí thuốc men, nhưng sau khi nằm yên ổn trên giường bệnh vài ngày sau, hắn cho rằng vấn đề này không khiến hắn phải nhọc lòng.

Người ở công ty Kỷ Linh đã tới một lần, nhìn thái độ của bọn họ có lẽ cũng không có ý định tiêu phí tiền của lên người Kỷ Linh được bao nhiêu, từ cách nói chuyện của những người đó hắn cảm thấy thay vì nói bọn họ là công ty giải trí, mà chính xác là dẫn mối, đại khái là dựa vào những người trẻ tuổi ôm mộng lớn muốn trở thành minh tinh mà ký hợp đồng, họ móc nối với giới đại gia tai to mặt lớn, rồi ở giữa kiếm phí đầu người.

Cho nên thay Kỷ Linh thanh toán tiền thuốc men, không phải công ty, bản thân hắn thì rõ ràng không có tiền rồi, người kia đương nhiên là Nghiêm Nghĩa Tuyên ngày đó trong lúc hắn mơ mơ màng màng gặp được.

Mỗi khi nhớ tới chuyện này, Kỷ Linh quả thực không biết nên cảm thấy thế nào, hắn thế mà gặp được cậu chủ của Nghiêm gia theo cách này.

Nói đến Nghiêm gia, so với Tổng thị có sự khác biệt rất lớn.

Nghe nói tổ tiên Nghiêm gia vẫn luôn là dòng dõi thư hương, thời điểm chiến tranh lúc ấy con trai trưởng Nghiêm gia nhờ vào thuyền vận lần đầu tiên làm giàu cho gia tộc, sau đó sự nghiệp kinh doanh của Nghiêm gia vẫn luôn chạy dài cho đến nay, ở trong nước vẫn luôn có địa vị nhất định. Nhưng bọn họ không phải dạng nhà giàu mới nổi vớt một mẻ rồi chạy, thời gian đặc thù đã mang không ít tiền xung nhập quân công,

Nghiêm gia cũng sinh ra khá nhiều người theo chủ nghĩa dân chủ nổi tiếng, và tới nay bọn họ vẫn mang danh nhà từ thiện.

Hiện tại chủ nhà Nghiêm gia Nghiêm Tế Sinh cũng là một nhân vật phong vân một thời, đem sản nghiệp Nghiêm gia phát triển mạnh mẽ. Nhưng đáng tiếc hai người con trai Nghiêm Tế Sinh đều chết sớm, một người nghe nói không nghe lời dạy bảo, tư tưởng cực đoan, bị nhiễm bệnh chết sớm, cô vợ góa năm đó mang theo con trai náo động Nghiêm gia, cuối cùng bỏ nhà đi; Một người khác vất vả tiếp quản gia nghiệp lại cùng phu nhân bất ngờ gặp phải tai nạn trên không, việc này cũng từng chấn động một thời.

Ngoại trừ cháu trai bị con dâu cả mang đi, người con thứ hai của Nghiêm Tế Sinh để lại hai vị thừa kế.

Một là Nghiêm Nghĩa Tuyên, một là em gái hán Nghiêm Duyệt Thi.

Nghiêm Tế Sinh tuổi đã lớn, theo lý chủ Nghiêm gia sẽ là Nghiêm Nghĩa Tuyên, nhưng ai biết giữa chừng tự nhiên lại phát sinh thêm chuyện.

Cha Nghiêm Nghĩa Tuyên khi còn trẻ có một người con trai riêng bên ngoài, mà tuổi tác so với Nghiêm Nghĩa Tuyên còn lớn hơn.

Kỷ Linh nghĩ tới đây, không khỏi cảm khái gia tộc lớn chính là phiền toái như vậy, không như cha hán dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng rồi sinh hai thằng con trai, cha hán đôi khi còn bày tỏ muốn có thêm con cái trong nhà.

Có thể do hai người con trai đều mất sớm nên Nghiêm Tế Sinh không muốn buông tha cho người có cùng máu mủ, Nghiêm Tế Sinh tiếp nhận cậu con trai riêng kia, không chỉ thế, còn để hán tham gia hoạt động kinh doanh của Nghiêm gia.

Nghe nói thân thể Nghiêm Tế Sinh đã không còn khỏe, Nghiêm Nghĩa Tuyên thay ông nội chủ trì gia nghiệp, bên ngoài nhận định sẽ là người thừa kế Nghiêm gia, mọi người đều gọi là Nghiêm đại thiếu, nhưng anh trai hán Nghiêm Nghĩa Lễ cũng đang hoạt động trên thương trường, còn em gái hán Nghiêm Duyệt Thi còn quá nhỏ nên vẫn luôn do Nghiêm Nghĩa Tuyên chăm sóc.

Nghiêm Nghĩa Tuyên ở trên thương trường rất nổi tiếng, bởi vì hán luôn trưng nộ cười tủm tỉm, ôn văn nho nhã, ai nấy đều ưa thích để giao tiếp. Sự nghiệp truyền thống của gia tộc ở cái thời đại biến chuyển từng ngày này thường sẽ gặp khốn cảnh, nhưng Nghiêm Nghĩa Tuyên không chỉ đưa gia tộc mình thoát khỏi khốn cảnh đó còn phát triển đến khá tốt.

Điểm này Kỷ Linh vẫn luôn cảm thấy rất nể phục.

Nhưng Nghiêm Nghĩa Tuyên cũng có một tật xấu, đó là tai tiếng phong lưu quá nhiều.

Điều này Kỷ Linh có thể lý giải được, là người làm ăn, cũng không thể lúc nào cũng chỉ biết lợi nhuận, chắc chắn phải có nhu cầu giải tỏa để cân bằng, tuy rằng Nghiêm Nghĩa Tuyên trở thành đề tài câu chuyện của mọi người từ chốn phồn hoa tới khắp nơi ăn chơi, nhưng con người vốn chẳng phải thánh nhân, có chút tật háo sắc cũng không tính là gì.

Thêm nữa Nghiêm Nghĩa Tuyên chưa kết hôn, cũng chưa từng nghe nói có con ngoài giá thú linh tinh.

Trước kia Tổng Bá Lân nghĩ như vậy.

Nhưng hiện giờ Kỷ Linh lại khó tránh khỏi tâm tình phức tạp.

May là Nghiêm Nghĩa Tuyên có tật xấu ham chơi, cho nên mới trùng hợp xuất hiện ở địa điểm vui chơi, hơn nữa mới hứng thú nhất thời mà cứu Kỷ Linh, nếu không bây giờ sao hán có thể yên ổn mà nằm ở đây, được chữa trị cẩn thận, mỗi ngày còn có y tá ôn nhu thăm hỏi chăm sóc hán.

Nhưng là đã nhiều ngày như vậy cũng chưa thấy để ý tới hán, có lẽ Nghiêm Nghĩa Tuyên đã quên mất Kỷ Linh này rồi.

Kỷ Linh quá rõ tình huống này.

Kim chủ có tiền trong lúc nhất thời nào đó tâm huyết dâng trào cứu tiểu thịt tươi, nhưng cũng không thực sự để trong lòng, cho người sắp xếp ở bệnh viện rồi cứ thế vứt sau đầu. Cho đến khi được trợ lý nhắc nhở,

hỏi xem tiền thuốc men cho người kia có tiếp tục trả không, sau đó kim chủ mới mờ mịt hỏi lại đó là ai, tiếp đó dừng nửa nhịp mà nhớ ra, ồ, hóa ra là tiểu thớt tươi!

Kỷ Linh nhin không được muốn cười, đây là lần đầu tiên sau khi hấn xảy ra tai nạn xe cộ mà muốn cười. Hấn vừa mới áp xuống ý cười, chợt thấy ngoài cửa phòng bệnh, xuất hiện một đôi giày da cùng tây trang cao cấp vốn không nên ở chỗ này.

A, thật sự tới.

Vẫn là bộ dạng không chê vào đâu được, tựa như một quý công tử, Nghiêm Nghĩa Tuyên thật sự đến bệnh viện thăm bệnh tiểu thớt tươi mà hấn đã cứu.

Trong khoảng thời gian ngắn, Kỷ Linh không biết nên lộ ra biểu tình gì.

Nghiêm Nghĩa Tuyên lại thực tự nhiên, trong tay hấn cầm một bó hoa, Kỷ Linh nhìn hấn đem hoa đặt ở trên nóc tủ cạnh giường bệnh, quả đúng như thăm tiểu tình nhân.

“Cơ thể hồi phục tốt chứ?” Nghiêm Nghĩa Tuyên ý cười doanh doanh, ngữ khí ôn nhu sẵn sốc, tựa như bọn họ thật sự có giao tình rất tốt.

Kỷ Linh lập tức cảm thấy bội phục sâu sắc.

Giữa bọn họ chân chính gặp nhau, đây mới là lần thứ hai đúng không? Thậm chí một lần nói chuyện còn chưa có, nhưng Nghiêm Nghĩa Tuyên lại có thể biểu hiện như với tình nhân quen thuộc từ lâu rồi.

“Nói chuyện còn có chút khó khăn”. Nếu kim chủ cung cấp viện phí chủ động quan tâm, Kỷ Linh tự nhiên không thể khiến hấn mất thể diện, vì thế chỉ chỉ cổ mình, dùng âm thanh khàn khàn cố hết sức mà trả lời.

Kỷ Linh tin tưởng với lời đầu tiên thẳng thắn bày tỏ bản thân nói chuyện khó khăn, ý nhắc rõ ràng đừng tiếp tục nói chuyện phiếm nữa.

Ai biết Nghiêm Nghĩa Tuyên thuận thế ngồi xuống giường bệnh bên cạnh hấn, cúi người xuống, giơ tay sờ lên cổ Kỷ Linh, bốn ngón để sau cổ hấn, ngón cái nhẹ nhàng chạm vào băng vải cuốn quanh.

Kỷ Linh cảm giác giống như bị sét đánh.

Tổng Bá Lân tuy rằng cũng có tình nhân, nhưng hấn đối với nam sắc không mấy hứng thú, cũng có người tự tiện cử bản thân, thậm chí trợ lý của hấn cũng yêu hấn, nhưng hấn vẫn không mặn mà đáp lại.

Mà hiện giờ hấn đang bị một người đàn ông ái muội sờ cổ.

“Nhìn qua thực đáng thương.” Nghiêm Nghĩa Tuyên hàm chứa ý cười, nhẹ nhàng trêu chọc, làm Kỷ Linh nổi lên một thân da gà. Hấn lui người về phía sau, tránh tay Nghiêm Nghĩa Tuyên, rồi điều chỉnh lại dáng ngồi kéo ra khoảng cách với Nghiêm Nghĩa Tuyên.

Nghiêm Nghĩa Tuyên hừ một tiếng, nói: “Cậu tên Kỷ Linh? Tôi để cậu thoải mái nằm ở đây, không phải nên được hồi đáp sao?”

Nghiêm Nghĩa Tuyên ngồi ở bên mép giường, cả người bao phủ Kỷ Linh, biểu thị công khai quyền sở hữu, hấn tuy rằng mang trên mặt ý cười, nhưng Kỷ Linh biết hấn không cho phép cự tuyệt, bởi vì Kỷ Linh đối với cảnh tượng này đã quá quen thuộc.

Trừ phi bản thân hấn không còn hứng thú, nếu không hấn sẽ có rất nhiều thủ đoạn để đùa bỡn.

Kỷ Linh vừa cảm thấy tức giận vừa buồn cười, trước kia đều là hấn dụ dỗ người khác, đột nhiên nhân vật thay đổi, biến thành người khác dụ dỗ hấn chơi đùa, loại chênh lệch này khiến hấn có chút chật vật lại mất mát.

Kỷ Linh vẫn không nói gì, chỉ trầm mặc, Nghiêm Nghĩa Tuyên lại ôn nhu nói: “Mấy hôm trước ra ngoài bận rộn, không thể tới thăm cậu, tôi thấy cậu cũng đã khá lên nhiều rồi, chờ khi nào cậu xuất viện lại mang cậu ra ngoài chơi.”

Kỷ Linh nhin không được giật giật khóe miệng.

Lại nói hấn so với Nghiêm Nghĩa Tuyên còn hơn mấy tuổi, chưa biết là ai mang ai đi chơi đâu.

Nghiêm Nghĩa Tuyên tiếp tục nói: “Tham gia lễ tang thật mệt.”

Kỷ Linh giống như bị sét đánh trúng, hỏi lại: “Lễ tang?”

“Đúng vậy, hừ.” Nghiêm Nghĩa Tuyên dứt doạt dựa vào đầu giường bệnh, cùng Kỷ Linh vai sóng vai, thái độ thân mật tự nhiên, “Không xem tin tức sao? Tổng Bá Lân của Tổng thị bị tai nạn xe.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên thậm chí đưa tay sờ sờ Kỷ Linh, nhưng Kỷ Linh lại thờ ơ.

Hắn chỉ lặp đi lặp lại trong suy nghĩ.

Lễ tang, lễ tang Tổng Bá Lân.

Chân chính được nghe từ miệng người khác, hóa ra có thể gây chấn động đánh sâu lớn như vậy.

Kỷ Linh trong lòng đau đớn kịch liệt và mê mang, Nghiêm Nghĩa Tuyên tự nhiên không thể biết được, hắn thấy Kỷ Linh vẫn còn ngẩn người, đột nhiên lại nở nụ cười, hướng đến môi đối phương hôn một cái.

Lập tức Kỷ Linh từ trong đắm chìm khiếp sợ cùng bị thống tỉnh lại.

Quả thực.... như bị sét đánh.

Nghiêm Nghĩa Tuyên cười đến xuân phong đắc ý, nhưng Kỷ Linh nào có tâm tình thưởng thức, chỉ cảm thấy buồn nôn muốn chết, hận không thể ngay lập tức nhảy dựng lên đi súc miệng một trận.

Nghiêm Nghĩa Tuyên cười nói: “Ai bảo cậu quan tâm người khác làm chi, rõ ràng kim chủ của cậu ở ngay trước mắt, lại không đặt tâm tư vào, cậu không sợ tôi tức giận?”

Kỷ Linh một bộ mặt đầy chán ghét, Nghiêm Nghĩa Tuyên ngược lại lấy lòng, hắn nhin không được bật cười thành tiếng, nói: “Không nói, trang phục bệnh nhân kết hợp bằng vải còn rất sắc tình nha.”

Kỷ Linh rốt cuộc nhin không nổi mắng: “Anh thật biến thái.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên lại cười vài tiếng, mặt đầy đào hoa, trách sao nhiều người muốn làm tình nhân Nghiêm Nghĩa Tuyên như vậy, bộ dạng ngằm tán tỉnh của người đàn ông này, ai nhìn mà không động tâm.

Nhưng hắn càng như vậy, Kỷ Linh càng cảm thấy đau đầu.

Tổng Bá Lân đối với Nghiêm Nghĩa Tuyên, cũng chỉ là một kẻ đã chết cách xa ngàn dặm, dù có chút tiếc hận, Tổng Bá Lân tử vong cũng không thể khiến hắn phân tâm.

Sắc mặt Kỷ Linh càng thêm khó coi, Nghiêm Nghĩa Tuyên hừ một tiếng, đột nhiên đứng dậy đè bả vai Kỷ Linh, đem hắn áp trở lại trên giường bệnh, sau đó cúi người hoàn toàn bao trùm hắn, hôn cuồng loạn như bão táp xuống.

Kỷ Linh bị Nghiêm Nghĩa Tuyên đè gắt gao dưới thân, trọng lượng Nghiêm Nghĩa Tuyên làm hắn không thể động dậy, thân thể Kỷ Linh quá mức gây yếu, không có khả năng lay động Nghiêm Nghĩa Tuyên một phân mảy may.

Hắn chỉ có thể liều mạng đóng chặt miệng, nhưng Nghiêm Nghĩa Tuyên là tay già đời, trên môi lộ ra răng nanh gặm mấy miếng liền buộc hắn giơ tay đầu hàng, để đầu lưỡi đối phương xông thẳng vào.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng bệnh chỉ còn lại tiếng miệng nhóp nhép.

Chờ đến khi Nghiêm Nghĩa Tuyên cảm thấy thỏa mãn, hắn mới buông tha cho Kỷ Linh, Kỷ Linh vì thở không nổi cùng yết hầu vốn có thương tích chưa khỏi, thống khổ không đứng dậy nổi, hắn vỗ về cổ, hốc mắt vì đau đớn bắt đầu đỏ lên.

Nghiêm Nghĩa Tuyên cái gì cũng không làm, ở một bên bình tĩnh nhìn hắn cuộn tròn trên giường bệnh, thậm chí biểu tình còn có vẻ sung sướng.

Tên biến thái này.

Tổng Bá Lân ngày xưa hô mưa gọi gió, lúc nào từng chịu qua đối đãi như vậy.

Người đàn ông tên Nghiêm Nghĩa Tuyên này, lần đầu tiên đã cho Kỷ Linh một đòn phủ đầu.

“Chờ cậu khỏe tôi sẽ tới đón cậu xuất viện.” Bỏ lại lời này Nghiêm Nghĩa Tuyên ung dung thông thả rời đi, bộ dạng tâm tình không tệ lắm.

Kỷ Linh ngập tràn tức giận, giương mắt lên nhìn vừa vặn lúc Nghiêm Nghĩa Tuyên đóng lại cửa phòng bệnh. Đi mau gọi bác sĩ tới, đồ khốn này.

4. Chương 4

Ngày Kỷ Linh xuất viện, Nghiêm Nghĩa Tuyên thật sự tới.

Nghiêm Nghĩa Tuyên tựa như đã dán đầy nhãn bao dưỡng lên người hắn, nhưng hắn lại không cách nào coi Nghiêm Nghĩa Tuyên như kim chủ mà đối xử.

Hơn nữa Nghiêm Nghĩa Tuyên đối với Tống Bá Lân trước kia cũng có liên hệ nhất định.

Nói đến cũng kỳ lạ, Tống Bá Lân cùng Nghiêm Nghĩa Tuyên cũng không quá quen biết, việc kinh doanh không chút quan hệ, chỉ ngẫu nhiên giao thiệp một chút.

Nhưng thần kỳ là, Kỷ Linh hiện giờ có thể nhớ lại mỗi một lần cùng Nghiêm Nghĩa Tuyên gặp nhau.

Bọn họ từng ở nơi nào uống rượu, hội nghị mật dịch nào từng gặp mặt, từng ký ức đều có thể hiện ra rõ ràng.

Cho nên khi Kỷ Linh đối mặt với người này, tâm tình có chút phức tạp.

Nghiêm Nghĩa Tuyên cường thế dẫn dắt Kỷ Linh xuất viện, xe đã ở bên ngoài chờ sẵn, Kỷ Linh thành linh bị Nghiêm Nghĩa Tuyên nhét vào trong xe.

Kỷ Linh không vui mà liếc mắt nhìn hắn, nói: “Không cần giống như bắt cóc vậy chứ?”

Nghiêm Nghĩa Tuyên ngồi vào bên cạnh hắn, cười nói: “Tính tình còn rất lớn nha.”

Kỷ Linh nhin không được châm chọc: “Ngài là đại thiếu gia, ngài lớn nhất.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên một phen ôm chầm vai Kỷ Linh, cười to nói: “Lớn hay không cậu thử rồi sẽ biết ngay.”

Kỷ Linh nhảy mất muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình.

Vì cái gì đi phản ứng lại hắn.

Kỷ Linh rất rõ ràng tâm tính của Nghiêm Nghĩa Tuyên, tình nhân cũng giống như ăn cơm, chút ngọt chút cay, chịu không nổi nữa thì bỏ đi đổi món.

Hiện giờ Kỷ Linh đại khái khiến cho Nghiêm Nghĩa Tuyên có chút hứng thú, nhẫn nại chơi đùa, chờ ăn tới tay rồi, còn không phải chỉ còn ba phần nhiệt.

Chính vì Kỷ Linh quá hiểu rõ suy nghĩ của những người như thế này, mới cảm thấy vô cùng thất bại.

Thời điểm năm đó còn chơi nhiệt tình như vậy, ai mà nghĩ sẽ có ngày hôm nay.

Kỷ Linh này cũng thật là, mới ra khỏi miệng hổ lại rơi miệng sói, nhóc con dê nhỏ học đòi người khác dấn vào nơi phồn hoa làm gì.

Kỷ Linh cũng lười rồi rầu, duỗi tay nhéo nhéo ấn đường, quyết định bình tâm tĩnh khí. Nghiêm Nghĩa Tuyên nhìn động tác già nua của hắn, cảm thấy có điểm thú vị, câu có câu không cùng hắn trò chuyện.

Làm “Lão tổng” thường xuyên đi công tác, Kỷ Linh dĩ nhiên đối với thành thị này cũng không xa lạ gì, nhưng hắn có thể nhận được đường lại chưa chắc xác nhận rõ ràng chi tiết, cho nên hắn có thể nhìn ra Nghiêm Nghĩa Tuyên chắc chắn không phải dẫn hắn về nhà, nhưng cụ thể thì không biết đến cùng là bọn họ đi đâu.

Cho đến khi ra khỏi trung tâm thành phố, Kỷ Linh mới dần dần nhận ra được địa điểm sắp tới.

Nghiêm gia ở thành thị này có một khu trại nuôi ngựa, trên cơ bản nổi tiếng cả nước, nhưng trong nước cũng không phổ biến văn hóa nuôi ngựa đua ngựa cho lắm, cái trại nuôi ngựa này không trở thành trọng điểm tuyên truyền trong thành thị, nếu không phải người trong nghề, sẽ không thể nào biết nơi này có trại nuôi ngựa lớn như vậy.

Nếu Kỷ Linh nhớ không lầm, ở trại nuôi ngựa này, Nghiêm gia tiêu tốn khá nhiều tiền.

Bọn họ đều là người làm ăn, lại nói cũng là người đầu tư, đại bộ phận đầu tư là chỗ kiếm được nhiều tiền, nhưng có rất nhiều người trong lúc nhàn rỗi cũng thích đổ tiền vào nơi mình cảm thấy hứng thú. Cho nên có rất nhiều nhà xí nghiệp ủng hộ trên phương diện văn hóa, thể dục thể thao, chiếu theo như vậy Nghiêm gia tất nhiên có người rất yêu thích ngựa.

Nghiêm gia từ cảnh làm giàu, cũng không phải là người phương Bắc, đua ngựa Hong Kong phần lớn xuất phát từ văn hóa Anh truyền thừa lại, không biết là vị Nghiêm tiên sinh nào lại yêu thích ngựa.

Kỷ Linh nhìn thoáng qua Nghiêm Nghĩa Tuyên bên cạnh, tâm tình người nọ tựa hồ khá tốt, hẳn chưa từng nghe nói qua Nghiêm Nghĩa Tuyên thích nuôi ngựa, đồ vật Nghiêm thiếu gia thích, người trong giới đều biết.

Kỷ Linh suy nghĩ lung tung, xe đã vào tới bãi đỗ xe trại nuôi ngựa, Nghiêm Nghĩa Tuyên mang theo Kỷ Linh ra tới, Kỷ Linh thấy có người điều khiển cùng ngựa điếm xuyên trên mặt cỏ, người điều khiển ăn mặc trang phục kỵ sĩ cao lớn thẳng, con ngựa tuần mỹ tiêu sái, trông thực đẹp mắt.

“Nơi này khá được chứ”. Nghiêm Nghĩa Tuyên hướng Kỷ Linh nói, bộ dạng từng trải hướng dẫn hẳn.

Kỷ Linh nhìn hẳn một cái, không biểu tình nói, thực xin lỗi hẳn đã từng tới.

Tổng Bá Lân thật sự đã tới đây, nói nữa là vì cậu em trai Tổng Quý Kỳ.

Năm đó em trai đi một chuyến Anh quốc, có một khoảng thời gian gần ham mê đua ngựa, Tổng Quý Kỳ trước nay không tìm thấy trong nhà có đồ vật mình muốn, trong lòng ngứa muốn nuôi một con ngựa nhưng cũng không nói ra, Tổng Bá Lân thấy nên muốn mua cho hẳn một con nuôi, thậm chí còn làm không ít chuẩn bị cùng điều tra, đều đã nhờ người tìm kiếm, Tổng Quý Kỳ đột nhiên lại không thích nữa, hơn nữa cha hẳn cũng ngăn cản, nên chuyện này không đi tới đâu.

Nhờ phúc chuyện này, Tổng Bá Lân có thêm nhiều kiến thức về ngựa.

Về lại chốn cũ, tâm tình Kỷ Linh không tốt lắm, hẳn đi theo Nghiêm Nghĩa Tuyên hướng tới chuồng ngựa bên kia, hỏi Nghiêm Nghĩa Tuyên: “Anh muốn cưới ngựa?”

Nghiêm Nghĩa Tuyên hướng hẳn chớp chớp mắt, nói: “Mua ngựa.” Bộ dạng hẳn dương dương tự đắc, “Người đẹp và ngựa tốt không phải rất xứng đôi sao?”

Kỷ Linh dừng nửa nhịp mới hiểu từ người đẹp này là chỉ chính mình.

Tục không chịu nổi.

Kỷ Linh nghĩ nghĩ, đổi chỗ khác, so với Nghiêm Nghĩa Tuyên bản thân hẳn cũng không mạnh hơn chỗ nào.

Tuy là hướng về phía chuồng ngựa bên kia, nhưng trước hết là tới văn phòng đãi khách của giám đốc trại.

Giám đốc trại ngựa đem tài liệu chi tiết từng con ngựa ra, rồi bắt đầu giới thiệu giải thích kỹ càng tỉ mỉ cho Nghiêm Nghĩa Tuyên.

Kỷ Linh trước đây từng tiếp xúc qua mảng này, thực sự nghiêm túc nghe, nhưng khi hẳn liếc mắt một cái về phía Nghiêm Nghĩa Tuyên, trên mặt người kia bên ngoài cười, thái độ lại biểu lộ không mấy ham thích.

Hóa ra cũng chỉ là ba phần nhiệt, được mười lăm phút là tắt.

Đáng tiếc vị giám đốc trại lại quá mức nhiệt tình, cứ ở bên cạnh thao thao bất tuyệt, cho đến khi Nghiêm Nghĩa Tuyên nhin không nổi nữa chặn ngang hẳn: “Đưa tôi đi xem ngựa.”

Đoàn người lúc này mới rời bước tới chuồng ngựa.

Một lúc sau hai người nhìn thấy con ngựa Nghiêm Nghĩa Tuyên muốn mua, là con ngựa xinh đẹp đã trưởng thành, điệu ngoan cao lớn, đôi mắt sáng trong, Kỷ Linh vừa thấy đã thích, bên kia Nghiêm Nghĩa Tuyên cũng gật đầu nói: “Thật xinh đẹp.”

Giám đốc trại ngựa lập tức đắc ý lên, lại bắt đầu ra sức khen ngựa này là ngựa đã huấn luyện thành thực, có thể trực tiếp cưỡi, nói nó ngoan ngoan cỡ nào, tốc độ cũng rất mau linh tinh.

Mùi vị ở chuồng ngựa không được tốt lắm, Nghiêm Nghĩa Tuyên thoạt nhìn cũng không quá hứng thú, có lẽ đang hận không thể nhanh chóng ký tên. Nhưng hắn vẫn không nhúc nhích, đứng ở đó nghe vị giám đốc kia trình bày.

Giữa lúc này, đột nhiên có người đột ngột đánh gãy bọn họ.

“Cậu thế nào lại ở đây?”

Kỷ Linh quay đầu nhìn, cách đó không xa là một gã đàn ông cao lớn đang đứng, vẻ mặt không vui.

Người đàn ông này có mái tóc thực sự ngắn, có vẻ rất giỏi giang, chân đi boots, rất có khí thế, khuôn mặt lớn lên thực đoan chính, tuy không hoa lệ tuấn mỹ như Nghiêm Nghĩa Tuyên, nhưng cũng là một phen vũ khí hiện ngang.

Kỷ Linh cảm thấy gã có chút quen mắt, nhưng cũng không nhận ra được, hắn quay đầu nhìn Nghiêm Nghĩa Tuyên, khoe miệng Nghiêm Nghĩa Tuyên vẫn đang mỉm cười, ánh mắt lại dừng trên thân con ngựa, một chút cũng không liếc qua người mới tới.

Nghiêm Nghĩa Tuyên nói: “Tôi với anh đều họ Nghiêm, dựa vào đâu chỉ anh có thể tới, tôi lại không?”

Kỷ Linh lập tức biết người kia là ai.

Gã chính là một cháu trai bảo bối khác của Nghiêm gia, anh trai cùng cha khác mẹ với Nghiêm Nghĩa Tuyên, Nghiêm Nghĩa Lễ.

Nghiêm Nghĩa Lễ hướng bên này đi tới, không hề liếc nhìn Kỷ Linh một cái, hắn liếc qua vị giám đốc, lại nhìn nhìn con ngựa trong chuồng, nhíu nhíu mày, nói với Nghiêm Nghĩa Tuyên: “Cậu muốn nuôi ngựa?”

Nghiêm Nghĩa Tuyên hỏi lại: “Tôi vì sao không thể nuôi?”

Nghiêm Nghĩa Lễ đáp: “Phí phạm của trời.”

Kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra được quan hệ giữa hai người không tốt, nhưng cố tình bên cạnh lại có một thằng ngốc bán ngựa.

Vị giám đốc vội vàng nói: “Nghiêm Nghĩa Lễ tiên sinh cũng là một người cưỡi ngựa tốt, trong trại còn gửi nuôi vài con, hơn nữa nếu có thời gian đều tự mình tới huấn luyện ngựa.”

Nghiêm Nghĩa Lễ nhìn giám đốc liếc mắt một cái, may còn chưa ngốc tới độ không cứu được nữa, giám đốc lập tức ngậm miệng.

Nghiêm Nghĩa Tuyên hí mắt, trước sau vẫn duy trì dáng vẻ tự nhiên thanh thản, nói: “Cái gì là của trời? Thứ tôi muốn, cho dù là của trời cũng phải lấy tới tay.” Hắn giơ tay qua ôm Kỷ Linh, thái độ thân mật, “Người đẹp, ngựa tốt tôi đều phải có.”

Kỷ Linh lúc này mới hiểu rõ hôm nay hắn sắm vai nhân vật nào.

Nghiêm gia vì cái gì đầu tư trại nuôi ngựa, Nghiêm Nghĩa Tuyên vì cái gì không yêu ngựa lại muốn mua ngựa, vì cái gì cứ chậm chạp ở chỗ này không đi.

Hết thấy còn không phải vì Nghiêm Nghĩa Lễ hay sao.

Nghiêm Nghĩa Lễ xem Kỷ Linh như rác rưởi liếc nhìn một cái, làm Kỷ Linh cực kỳ không vui, hắn cũng miệt thị liếc mắt một cái trở lại, khiến Nghiêm Nghĩa Lễ hừ một tiếng.

Nghiêm Nghĩa Tuyên ở bên cạnh thấy được màn này, thực không cho mặt mũi mà cười ra tiếng.

Nghiêm Nghĩa Lễ cũng không vì mối quan hệ phức tạp này mà rối rắm, đem lực chú ý về lại trên thân con ngựa, hần đi qua nhìn kỹ nó, biểu tình trên mặt có chút buồn lơ, nói: “Là ngựa tốt.”

Sau đó hần quay đầu lại, hướng Nghiêm Nghĩa Tuyên nói: “Hy vọng cậu có thể trở thành Bá Nhạc của nó, thực tâm đối đãi nó tốt, đến nơi đến chốn, đừng giống như cậu đối đãi với tình nhân, thay hết người này đến người khác.”

Khẩu khí của hần thậm chí có điểm nghiêm khắc, Kỷ Linh hoảng hốt nghĩ bản thân mình có đôi khi nói chuyện với Tống Quý Kỳ, đại khái cũng giống như thế này.

Là miệng lưỡi anh trai dạy bảo em trai.

Tươi cười trên mặt Nghiêm Nghĩa Tuyên nhạt dần.

Nghiêm Nghĩa Lễ không tiếp tục ở lại, cùng vị giám đốc bàn giao vài câu rồi đi, Nghiêm Nghĩa Tuyên dĩ nhiên cũng không cần tiếp tục lãng phí thời gian, ký xuống bản hợp đồng, trở thành chủ nhân chân chính của con ngựa.

Thời điểm Nghiêm Nghĩa Tuyên mang Kỷ Linh rời đi, Kỷ Linh nhìn không ra hỷ nộ trên mặt hần, nhưng mối quan hệ giữa hai anh em Nghiêm gia này cũng thực đáng giá nghiền ngẫm.

Theo lý Nghiêm Nghĩa Tuyên mới là cháu trai trưởng danh chính ngôn thuận, Nghiêm Nghĩa Lễ chỉ là con riêng, tuy bây giờ không phải xã hội phong kiến, đích thứ có khác, nhưng Nghiêm Nghĩa Tuyên với Nghiêm Nghĩa Lễ lại cho người ta cảm giác lập trường đảo điên.

Nghiêm Nghĩa Tuyên khắp nơi khiêu khích, Nghiêm Nghĩa Lễ lại không hề để ý.

Kỷ Linh ở giữa nhận thấy một tia vi diệu.

Nhưng chuyện Nghiêm gia cùng hần lại chẳng có quan hệ gì, bản thân hần bây giờ còn đang ở trong hoàn cảnh sút đầu mẻ trán đây.

Hần cứ suy nghĩ lung tung, đi theo Nghiêm Nghĩa Tuyên đến bên cạnh xe, vừa mở cửa xe, thành linh bị Nghiêm Nghĩa Tuyên nhét vào trong xe, sau đó ngay tại chỗ áp đảo trên ghế sau.

Nghiêm Nghĩa Tuyên ra lệnh tài xế lái xe đi, tiếp theo đề Kỷ Linh lại hôn lên.

Tên này... Đột nhiên phát điên cái gì?

Dù là xe xa xỉ, không gian ghế sau xe đối với hai nam nhân không thể tính là quá rộng rãi, Nghiêm Nghĩa Tuyên đề lên người Kỷ Linh, một tay nắm cầm hần khiến hần hé miệng, một tay vói vào trong quần áo hần dọc theo đường từ eo hướng lên trên mà sờ.

Kỷ Linh ý đồ nâng chân uốn gối đá văng Nghiêm Nghĩa Tuyên ra, nhưng Nghiêm Nghĩa Tuyên dứt khoát giữ lấy đầu gối hần hoàn toàn tiến vào giữa hai chân hần, diện tích hai người tiếp xúc quá lớn, mặc kệ Kỷ Linh tránh né thế nào đều phí công, tại thời điểm giây giũa, quần áo đều trở nên hỗn loạn, làm trong lòng Kỷ Linh giống lên hồi chuông cảnh báo vang lớn.

Tay Nghiêm Nghĩa Tuyên đã bắt đầu không an phận, Kỷ Linh liên tiếp bại lui, không khỏi bức bối.

Chẳng lẽ hần thực sự bị người ta làm ngay ở chỗ này sao?

5. Chương 5

Nghiêm Nghĩa Tuyên thành linh nhảy ra gây khó dễ khiến Kỷ Linh cũng nổi lên một cơn dục hỏa.

Kỷ Linh một ngụm ngậm lấy đầu lưỡi Nghiêm Nghĩa Tuyên, nhân lúc Nghiêm Nghĩa Tuyên ngây người, Kỷ Linh liền chiếm lấy quyền chủ động.

Lẽ ra một bên áp chế biến thành hai bên cùng múa lười, kỹ thuật thành thạo của Kỷ Linh làm Nghiêm Nghĩa Tuyên khiếp sợ, vốn dĩ hắn vẫn luôn bình tâm như vại về sau cư nhiên hô hấp dần dần dập lên.

Nghiêm Nghĩa Tuyên chủ động thối lui, từ trên cao nhìn xuống người dưới thân, nhũ mày nói: “Bây giờ lại phóng đảng như vậy, chẳng lẽ trước kia chỉ là giả vờ sao?”

Nói xong, hắn còn dùng mu bàn tay xoa xoa môi.

Động tác này ở trong mắt Kỷ Linh yếu thế vô cùng, Kỷ Linh nghe hắn nói xong, đột nhiên nở nụ cười.

Nghiêm Nghĩa Tuyên lạnh mặt hỏi: “Cậu cười cái gì?”

Kỷ Linh nói: “Lâu nay nghe nói Nghiêm nhị thiếu có kỹ thuật cao siêu, giờ thấy cùng lắm cũng chỉ như vậy thôi.”

Hắn cố ý gọi Nghiêm Nghĩa Tuyên là nhị thiếu, nói nữa đây cũng là một cộc gièm pha của Nghiêm gia, Nghiêm Nghĩa Lễ rõ ràng là con riêng, tuổi lại so với Nghiêm Nghĩa Tuyên con cháu chính thất còn lớn hơn, Kỷ Linh lấy điểm này ra châm chọc Nghiêm Nghĩa Tuyên, sắc mặt Nghiêm Nghĩa Tuyên càng thêm lạnh băng, đây là lần đầu tiên Kỷ Linh thấy hắn mất đi toàn bộ ý cười trên mặt.

Quả nhiên Nghiêm Nghĩa Lễ là nghịch lân của hắn.

Nghiêm Nghĩa Tuyên đột nhiên gọi tài xế dừng xe lại, rồi gõ gõ cửa xe, cơ hồ là dùng chân đá Kỷ Linh đuổi xuống, sau đó khiến tài xế đi tiếp, một chuỗi động tác lưu loát liền mạch hoàn toàn không ngừng lại, nhanh như chớp rời đi rồi.

Nơi này cách trung tâm thành phố còn một khoảng lớn, chỉ có xe không giới hạn tốc độ chạy như bay trên đường, Kỷ Linh đứng ở ven đường, trợn mắt há hốc mồm.

Chờ đến khi hắn phản ứng lại, đột nhiên cười ha hả.

Quả thực rất thú vị, cái người tên Nghiêm Nghĩa Tuyên này.

Đại thiếu gia tính tình tùy hứng ngang tàng, Kỷ Linh cư nhiên cảm thấy hắn còn có điểm đáng yêu.

Kỷ Linh cảm thấy có chút tiếc nuối, người như Nghiêm Nghĩa Tuyên có cá tính, tiêu sái tự do hắn vẫn luôn thưởng thức, nếu có thể giao lưu nhiều một chút từ sớm, bọn họ có lẽ có thể trở thành bằng hữu rồi cũng nên.

Chỉ là đáng tiếc, giờ đã quá muộn.

Kỷ Linh từ nơi ngoại ô xa lạ trở lại chỗ ở, quá trình này đối với hắn quả thực là một hồi tai nạn.

Hắn suy tư một chút, đi tới công ty Kỷ Linh.

Công ty này có không gian không lớn ở trong một tòa nhà nhỏ, thuê hai tầng trên đỉnh, một tầng làm văn phòng, một tầng làm giống như ký túc xá, tuy rằng phòng có hơi cũ, nhưng ở khu trung tâm thành phố này, giá cho thuê hẳn là không rẻ.

Ở cửa cầu thang đặt bọc tiếp đón của công ty, cô nàng sau bọc ăn mặc hoa hòe lộng lẫy, lúc Kỷ Linh đi qua, cô ta đang nhếch ngón tay lên sơn sửa móng.

Cô nàng thấy Kỷ Linh tới, kinh hô một tiếng: “Ai nha, người tâm phúc mới đã tới.”

Kỷ Linh nhìn cô một cái, đi vào trong.

Trong công ty trang hoàng vừa rẻ rúng vừa tục khí, còn phiêu tán mùi vị thuốc nước nhàn nhạt, các loại hương khí không tên hỗn loạn, làm Kỷ Linh cảm giác không được khỏe.

Đại sảnh công ty chia ra làm mấy phòng, có mấy người quần áo lả lướt tươi đẹp tới tới lui lui, nhìn thấy Kỷ Linh ánh mắt vừa hâm mộ vừa khinh bỉ.

Kỷ Linh đứng yên, đánh giá lại phối trí công ty, cư nhiên chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đầy đủ, phòng kế hoạch, phòng điều hành, phòng tài vụ vẫn còn ra hình ra dạng. Chỉ là quy mô vẫn quá nhỏ, một

nhân vật nho nhỏ trong một công ty như vậy, cư nhiên có thể có cơ hội gặp Nghiêm Nghĩa Tuyên, không biết là vận khí Kỷ Linh tốt hay không tốt nữa.

Kỷ Linh lập tức bị gọi vào văn phòng giám đốc, giám đốc công ty thật ra lại phù hợp với suy nghĩ của Kỷ Linh, vừa có điểm đáng khinh vừa có điểm không phóng khoáng. Ông ta đầu tiên là đề nghị Kỷ Linh tới bệnh viện kiểm tra, an ủi vài câu, loay quanh vài câu ám chỉ, Kỷ Linh thật không biết điều, nếu không cũng không ăn đau như vậy, sau đó lại ca ngợi Nghiêm Nghĩa Tuyên, nhắc nhở Kỷ Linh, phải nắm giữ kim chủ này thật chặt chẽ.

Kỷ Linh đương nhiên không nghe vào tai một câu nào, hắn tới đây chẳng qua muốn kiểm tra một chút nơi sinh tồn của chủ nhân khối thân thể này. Chỉ là càng lúc càng thấy, môi trường của loại công việc này thật sự không có gì đáng khen.

Nếu là người trong lòng kiên cường, có lẽ còn có thể từ nơi này xông ra một phen thiên địa, nhưng Kỷ Linh trước kia thoạt nhìn vẫn quá mức nhỏ yếu.

Hiện tại Kỷ Linh ở trong lòng thở dài một tiếng.

Giám đốc vẫn đang lải nhải, chỉ điểm hần việc quan trọng nhất bây giờ chính là lấy lòng Nghiêm Nghĩa Tuyên, Kỷ Linh lên tiếng đánh gãy ông ta: “Tôi muốn thôi việc.”

Hắn không thể tiếp tục ở lại chỗ này, tuy rằng Đông Sơn tái khởi không phải chuyện ngày một ngày hai, nhưng nơi này đối với hần không có bất kỳ chỗ tốt nào cả.

Sắc mặt giám đốc lập tức thay đổi, đột nhiên đập mạnh tay lên bàn, lớn tiếng quát mắng Kỷ Linh.

Thình lình làm Kỷ Linh hoảng sợ, từ trước tới nay chỉ có hần đối với người khác đập bàn đập ghế, hôm nay là lần đầu tiên có người đối với hần đập bàn.

Giám đốc mắng cho Kỷ Linh một trận, nói hần không biết tốt xấu vong ân phụ nghĩa to gan lớn mật, sau đó uy hiếp hần, hần đã ký giấy bán mình, nếu muốn đi thì trước tiên phải bồi thường tiền.

Tổng Bá Lân ngoài trừ lão cha đã mất của hần còn chưa từng bị người nào mắng qua như vậy, Kỷ Linh nháy mắt mặt tái mét, hần lập tức xoay người, đập đổ cửa mà ra ngoài, phía sau còn truyền tới tiếng chửi ầm lên.

“Mày cho rằng mày là thiếu gia sao, còn chơi trò làm cao, mày con mẹ nó không đáng giá lấy một đồng! Rửa miệng sạch sẽ ngoan ngoãn mà hầu hạ người ta cho tao! Thành thành thật thật kiếm tiền cho ông đây!”

Kỷ Linh lửa giận ngập trời, một gã nhà giàu mới nổi nho nhỏ lại có thể đối với hần hất hàm sai khiến, hần đi ra khỏi văn phòng giám đốc, thấy người trong công ty có kinh sợ, có cười trộm càng tức giận vô cùng.

Đều là sắc mặt tiểu nhân, rỗng bơi nước cạn bị tôm cua giều cột, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, hần đường đường là lão tổng tập đoàn hôm nay lại bị một tên tiểu nhân mắng cho máu chó phun đầu.

Hắn mang trong lòng cảm phần khó bình, lao ra khỏi công ty, đi ra ngoài đường cái lớn.

Hắn cứ đi lang thang không có mục tiêu một hồi, đột nhiên sững sốt.

Kỷ Linh không khỏi cười khổ.

Hắn đi, nhưng giờ hần có thể đi đến nơi nào.

Vừa rời từ ngoại ô thành phố trở về đã rất khó khăn, trời xa đất lạ, sờ sờ túi tiền, nghèo đến mức Kỷ Linh cảm thấy không thể nào tưởng tượng nổi, mất đi cái danh Tổng Bá Lân, hần hiện tại chỉ có hai bàn tay trắng.

Vừa rời đập đổ cửa thực tiêu sái, nhưng hần có tư cách gì? Mất thấy mặt trời sắp lặn, hần có muốn tìm một chỗ ngủ cũng không có tiền.

Tầng trên công ty có một tầng chuyên dụng làm ký túc xá, Kỷ Linh trước kia có lẽ là ngủ nghỉ ở đó.

Hắn đứng ở trên đường cái, sắc mặt thay đổi lại, cuối cùng vẫn là hướng hiện thực cúi đầu, trở về đi lên.

Hắn có bao giờ từng chịu uất ức như vậy.

Kỷ Linh trực tiếp trở lại tầng ký túc xá kia, nếu lại qua khu văn phòng, hẳn sẽ tâm phiền ý loạn, vừa mới đi vào hành lang, thỉnh linh đột nhiên bị người đẩy một cái lao đảo vài bước lui trở lại cầu thang.

Trong nháy mắt, Kỷ Linh thấy hai bóng người bao lại đánh lên, tiếp theo hẳn bị hung hăng đè lên trên tường.

Có người nắm cổ áo hẳn, tay thăm dò chui vào quần áo hẳn, hạ lưu sờ soạng eo hẳn một phen, dùng ngữ khí hung ác nói: “Mày chắc cũng có chút công phu trên giường đi, ngay cả Nghiêm Nghĩa Tuyên cũng nắm được, không bằng thể hiện cho chúng tao xem sao.”

Kỷ Linh mặt không biểu tình, giây tiếp theo giơ tay đánh một quyền lên cái mũi người nọ.

Đối phương tựa như hoàn toàn không nghĩ tới Kỷ Linh sẽ phản kháng, lập tức bị đánh mông, Kỷ Linh vẫn trầm khuôn mặt, nắm cổ áo người nọ, không nói một lời chỉ đánh và đánh.

Người còn lại ở một bên vội vàng chạy tới kéo Kỷ Linh, nhưng Kỷ Linh hoàn toàn không để ý tới.

Hắn cần phải phát tiết. Bắt đầu từ cái đêm mưa kia, đến khi hẳn xuyên qua vào một cái thân thể gần chết, tiếp đến đau đớn ở bệnh viện, lại đến tư thái kim chủ của Nghiêm Nghĩa Tuyên, sau đó là hôm nay bị người ta xem thường.

Kỷ Linh rất cần một chỗ phát tiết tất cả.

Cho nên khi có người khiêu khích, vừa vặn đưa tới cửa để hẳn đem hết bức bối trong lòng phóng ra.

Người tới khiêu khích Kỷ Linh vốn dĩ cho rằng Kỷ Linh vẫn mềm yếu như trước kia, lần này muốn tới khi dễ một chút, ai biết Kỷ Linh giống như thay đổi thành một người khác, mọi người ngày thường nào thật sự làm quá, đều là người làm công, tự nhiên không cần liều mạng như Kỷ Linh lúc này.

Động tĩnh bọn họ quá lớn, kinh động những người khác sôi nổi chạy ra xem, Kỷ Linh cuối cùng cũng cảm thấy thoải mái chút, buông tên pháo hôi đáng thương ra, thở phì phò, hỏi người bên cạnh phòng ký túc xá của hẳn ở chỗ nào.

Người kia vẻ mặt vẫn còn khiếp sợ nói số phòng cho hẳn, Kỷ Linh cũng không thèm nhìn những người khác, hướng phòng mình đi tới.

Kỷ Linh thử thử chìa khóa trên người, mở cửa phòng ra, vào phòng một lúc, mới lắc lắc tay mỏi.

Thân thể Kỷ Linh này cũng quá yếu đuối đi, đánh người khác được mất quyền mà tay cũng muốn liệt.

Chờ phát tiết xong rồi, hẳn lúc này mới cảm giác được cái tay đau, khi hẳn còn là Tổng Bá Lân, rất chú trọng sức khỏe thân thể, ngày thường có tập thể hình, trong các hạng mục vận động đương nhiên không thiếu vật lộn, hẳn cảm thấy thân thể tráng kiện mới có thể làm việc tốt hơn được.

Nhưng thân thể Kỷ Linh này, thoát nhìn thì xinh đẹp, nhưng suy yếu đến độ hẳn chẳng dám khen tặng.

Phòng Kỷ Linh cũng chỉ thế này, ngoại trừ nội thất cơ bản thì không có cái gì cả, mà cái gọi là nội thất cơ bản chỉ là một chiếc giường, một cái bàn và một ngăn tủ.

Trên bàn có máy tính, đã thập phần xưa cũ, có lẽ dùng không được tốt lắm.

Trải qua một ngày hôm nay, hình tượng Kỷ Linh ở trong lòng Tổng Bá Lân thật đáng buồn. Thông tin trong di động hẳn lục tìm không thấy một cái số điện thoại thân thuộc, nghĩa là không có gia đình có thể dựa vào; làm việc tại một công ty như vậy, mà không có gia sản gì, nghĩa là tiền công cũng bị cắt xén lợi hại; bị đồng nghiệp khi dễ thành thói, nghĩa là cá tính quá mềm yếu.

Bây giờ vị trí hoàn cảnh của Kỷ Linh, so với địa vị của Tổng Bá Lân khi trước, quả thật là một trên trời một dưới đất.

Cái gọi là khác nhau một trời một vực, đại khái chính là thế này.

Kỷ Linh lại thở dài, bật cái máy tính cũ nát kia lên, mở xem tin tức hôm nay.

“Tổng Quý Kỳ kế thừa tài sản của Tổng Bá Lân tiếp nhận Tổng thị, Tổng thị loạn trong giấc ngoài không ngăn nổi cơn sóng dữ.”

Quả nhiên.

Trong khoảng thời gian này, mặc dù ở trong bệnh viện, hắn cũng thời khắc chú ý hướng đi Tổng thị, Tổng Bá Lân đột ngột tử vong đối với Tổng Thị là một đả kích có tính chất hủy diệt, giá trị thị trường Tổng thị héo rút, nếu không cẩn thận xử lý tốt sẽ sụp đổ không biết chừng.

Lúc này ánh mắt mọi người đều đặt lên trên người Tổng Quý Kỳ.

Nhưng Tổng Quý Kỳ chậm chạp không tỏ thái độ gì, làm người trong giới tràn ngập suy đoán.

Kỷ Linh lại hiểu tâm lý Tổng Quý Kỳ.

Trước kia hắn từng để Tổng Quý Kỳ tham gia quản lý thực tế Tổng thị, không thể không nói thật sự chỉ là đề phòng. Hắn biết hắn có đề phòng em trai, nhưng không muốn em trai bị tổn thương, em trai cho tới nay cũng đều rất thuận theo.

Nhưng trong lòng Tổng Quý Kỳ có oán hận không?

Trước giờ Tổng Bá Lân vẫn luôn xem nhẹ vấn đề này, bọn họ luôn duy trì mặt ngoài anh em hòa thuận, nhưng hiện tại đã xảy ra chuyện, cần phải trông cậy vào Tổng Quý Kỳ đứng ra ngăn cơn sóng dữ, tâm tình của hắn tất nhiên mười phần phức tạp.

Nhưng Tổng Quý Kỳ cuối cùng vẫn phải gánh gánh nặng này.

Kỷ Linh giờ chỉ cảm thấy tất cả vô lực, từ trước đến nay hắn không thích chuyện gì thoát ly khỏi khống chế, nhưng vận mệnh lại giống như đang muốn thị uy hắn, khiến hắn hết thấy đều bất lực.

Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, mặc kệ bản thân rơi vào đêm đen thật sâu.

6. Chương 6

Kỷ Linh ngày đó ồn ào như vậy, nhưng không ai tiếp tục đến trước mặt trêu chọc hắn nữa, dù sau lưng vẫn có những đồn đãi vô căn cứ, cơ bản đều là nói về hắn cùng Nghiêm Nghĩa Tuyên.

Người có thể khiến Nghiêm công tử tới đón xuất viện còn mang đi dạo một vòng trại nuôi ngựa, đến cùng là có thủ đoạn gì, thật sự làm người tò mò.

Ở cái nơi này, được kim chủ săn sóc chiều chuộng giống như được vinh dự chí cao vô thượng vậy.

Ít nhất thì bề ngoài Kỷ Linh cũng được an bình, giọng nói của hắn trở nên khàn khàn thô ráp, công việc trước kia hắn không còn làm được, công ty đành sắp xếp cho hắn chạy việc vặt.

Điều này đối với hắn là một thử nghiệm kỳ quái.

Nhưng Kỷ Linh từ trước đến nay có thể tự khắc chế, trải qua bùng nổ ngày đó xong cũng bình tĩnh lại, giờ những việc hắn muốn làm quá nhiều, hắn không có thời gian hối hận hay nổi giận lung tung.

Hắn bắt đầu mở xem những trang web việc vặt mà trước đây vẫn khịt mũi coi thường, cân nhắc xem bắt đầu từ đâu, mặc kệ thể nào, trước tiên không phải nên chuộc bản thân ra khỏi công ty sao?

Nhưng Nghiêm Nghĩa Tuyên lại tới tìm hắn.

Chính xác là cho trợ lý gọi điện thoại tới công ty, sau đó từ công ty chuyển lời cho Kỷ Linh, nói Nghiêm Nghĩa Tuyên muốn gặp hắn.

Kể từ đó lại làm Kỷ Linh vô duyên vô cớ bị không ít xem thường, hiện tại càng thêm chứng thực rõ ràng chuyện hắn được Nghiêm Nghĩa Tuyên bao dưỡng.

Quả thật... Ngay cả Kỷ Linh đều cảm thấy Nghiêm Nghĩa Tuyên sẽ thật sự chơi loại “Trò chơi bao dưỡng” này.

Hắn cũng không làm gì mạnh bạo, nhưng ở trên người đã dán đầy nhãn “Nghiêm Nghĩa Tuyên”.

Kỷ Linh vừa mới đây bị người ta ném xuống xe, lập tức lại bị triệu hoán về, đây chính là cái gọi là gọi tới là tới gọi đi là đi sao? Hắn thậm chí tính dứt khoát không để ý tới Nghiêm Nghĩa Tuyên nữa, cần gì phải tự đi tìm phiền toái, khiến Nghiêm Nghĩa Tuyên mất thể diện như vậy, có lẽ sẽ có không ít thủ đoạn chính hắn đâu.

Kỷ Linh theo yêu cầu của Nghiêm Nghĩa Tuyên, buổi tối tới địa điểm chọn sẵn là quán bar một nhà hàng nổi danh, hắn bước vào quán bar thấy mọi người trong ánh sáng lập lòe vận vẹo người quyến rũ, không khí tràn ngập hơi thở đường hoàng lại ái muội, hắn không khỏi châm chọc mà nghĩ, Nghiêm Nghĩa Tuyên nhân rồi như vậy sao, hàng đêm sinh ca.

Hắn vừa vào cửa đã có người phục vụ tiến tới, đưa hắn đi đến khu ghế lô đằng sau, Kỷ Linh vào ghế lô, Nghiêm Nghĩa Tuyên đang chờ hắn.

Nghiêm Nghĩa Tuyên mặc một chiếc áo sơ mi màu đen, ngồi trên sofa ghế lô, cổ áo mở rộng, trên bàn trà trước mặt hắn bày đầy các loại rượu, hắn cười nhìn Kỷ Linh ánh mắt lập lòe nghiền ngẫm.

Nghiêm Nghĩa Tuyên ban đêm rất khác, ẩn đi ôn nhu văn nhã ban ngày, tản mát ra tà khí, tựa như đế vương đêm tối.

Kỷ Linh không thể không thừa nhận, Nghiêm Nghĩa Tuyên xác thực có mị lực, nếu hắn là nữ nhân, khả năng sẽ ôm ý tưởng muốn có được một lần cho dù sẽ bị vứt bỏ.

Chẳng qua trên ghế lô không chỉ có mình Nghiêm Nghĩa Tuyên, bên người hắn còn có mấy người cả trai lẫn gái đang ngồi, mỗi người một vẻ đẹp riêng, nhưng đều mang biểu tình đánh giá Kỷ Linh.

Điều này làm Kỷ Linh thấy thực phiền chán.

Những người này đang nhắc nhở hắn, hắn bây giờ theo chân bọn họ không khác gì, ở trong mắt Nghiêm Nghĩa Tuyên cũng chỉ là một món đồ chơi.

Nghiêm Nghĩa Tuyên không nói gì, Kỷ Linh cũng không nói lời nào, mà lập tức đi tới đối diện Nghiêm Nghĩa Tuyên, trực tiếp ngồi lên trên sofa, vì thế một bên ghế lô Nghiêm Nghĩa Tuyên bị mọi người vây xung quanh, mà bên kia chỉ một mình Kỷ Linh ngồi.

Không khí tức khắc có chút xấu hổ.

Nghiêm Nghĩa Tuyên lại tựa như không để bụng, biểu tình tự nhiên, đối với Kỷ Linh nói: “Tôi tìm cậu tới uống rượu.” Hắn ý chỉ chai rượu trước mặt, “Cùng tôi uống một chén?”

Tuy là câu hỏi, nhưng lại không cho phép cự tuyệt, bề ngoài là mời, nhưng chính hắn lại hoàn toàn không động đậy.

Kỷ Linh ở trong lòng cười khổ.

Đại khái là thái độ của mình không thuận theo cũng không phản kháng đã chọc giận Nghiêm Nghĩa Tuyên, hôm nay vốn là một buổi Hồng Môn Yến, Kỷ Linh biết hôm nay không cho ra đáp án là không ra được cửa.

Nghiêm Nghĩa Tuyên là muốn hắn cam tâm tình nguyện khuất phục.

Người bên người Nghiêm Nghĩa Tuyên nghe Nghiêm Nghĩa Tuyên nói xong, từ trên bàn trà mở một chai rượu, rót vào ly rượu, sau đó theo bàn trà đẩy đến trước mặt Kỷ Linh.

Kỷ Linh nhìn ly rượu kia, cầm lên, ngửa đầu uống cạn.

Kỷ thật hắn có thể uống rượu, ngay từ nhỏ hắn đã theo cha nhập bàn tiệc, khi đó trên bàn không có rượu không bàn được chuyện kinh doanh, uống sảng khoái hết mình mới có thể biểu đạt thành ý, cho nên tuy rằng hắn không thể ngăn ly không say, nhưng tửu lượng cũng không hề kém.

Nhưng là Tổng Bá Lân biết uống rượu, Kỷ Linh lại không uống được.

Kỷ Linh đổ rượu vào trong miệng, vị cay độc kích thích yết hầu hắn, còn chưa hoàn toàn nuốt xuống bụng đã khiến hắn phun ra ngoài.

Mặt hần vì phản ứng sinh lý mà đỏ lên, khoe miệng còn vương rượu, thở không nổi khùng khục ho khan.

Bộ dạng chật vật của hần làm “Oanh oanh yến yến” bên người Nghiêm Nghĩa Tuyên phát ra tiếng cười trộm, những tiếng cười đó vào tai Kỷ Linh nghe hết sức chói tai, tiếp theo lại một cái ly khác bị đẩy tới, Kỷ Linh không liếc mắt nhìn Nghiêm Nghĩa Tuyên một cái, lại lần nữa cầm lấy cái ly.

Lúc này hần hồi tưởng lại hương vị ngon lành của rượu trong trí nhớ, nỗ lực khiến thân thể thử tiếp thu ký ức mới, tuy rằng hốc mắt đã nghẹn đến mức phiem hồng, nhưng tốt xấu cũng có thể hoàn chỉnh đem rượu nuốt xuống.

Có người phát ra tiếng cười nhạo, rót ly thứ ba.

Kỷ Linh không nói một lời, tiếp nhận uống hết.

Thân thể này tựa hồ đã tiếp nhận ký ức lừa gạt, không chút phản kháng kích thích của cồn, Kỷ Linh trầm mặc uống rượu, một ly tiếp một ly.

Có người thấy Kỷ Linh uống rượu giống như không muốn sống như vậy, đánh bạo tiến lại gần, muốn mượn cơ hội rót rượu động vào hần, vừa mới chạm tới Kỷ Linh, hần liền nhú mào, không kiên nhẫn đẩy người kia sang một bên, sau đó tự mình cầm lấy chai rượu, rót ừng ực ừng ực vào ly.

Nghiêm Nghĩa Tuyên không nói dừng, hần sẽ không dừng.

Cồn dần dần làm tê mỗ ý thức hần, hần cảm giác thế giới đang xoay tròn, trước mắt một mảnh mơ hồ, từ yết hầu đến dạ dày đều là một mảnh nóng rát, tựa như giấy tiếp theo hần sẽ ngã xuống.

Nhưng hần chịu đựng, Nghiêm Nghĩa Tuyên vẫn ngồi đối diện lạnh lùng mà nhìn hần, hần còn chưa làm cho Nghiêm Nghĩa Tuyên dao động, trận đánh giá không tiếng động này còn chưa xong.

Hần bắt đầu từ trong hồi ức của mình tìm kiếm, muốn đem chính mình dần dần từ ý thức phiêu tán vớt trở về, kỳ thực trong hồi ức uống rượu cũng không phải đều là xã giao, hần có thể nhớ rõ cha hần ở buổi tiệc cuối năm thoải mái chề chén, cũng nhớ rõ ở tiệc rượu tốt nghiệp đại học của em trai, nó cùng bạn bè bằng hữu bày tỏ tình cảm xoàng xĩnh mà uống rượu.

Tưởng tượng như vậy, rượu cũng không còn là thứ xấu, nghĩ đến những cái đó, tựa hồ cũng không thấy khó chịu nữa, cuối cùng Kỷ Linh cùng Nghiêm Nghĩa Tuyên đối mắt, bưng ly rượu lên, dùng hết sức lực toàn thân hướng Nghiêm Nghĩa Tuyên cười cười, nói: “Tôi kính anh, Nghiêm thiếu gia.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên nhìn người đối diện.

Vốn dĩ là người vừa thấy đã biết là không thể uống rượu, lúc mới bắt đầu còn bị sắc đến không chịu nổi, nhưng hần cứ nhiên tiếp tục uống tiếp, rõ ràng uống đến mặt đỏ tai hồng rồi, vẫn không chịu ngừng, mãi cho đến khi ửng hồng trên mặt hần rút đi, cả người đều trắng bệch như tờ giấy, dưới ánh đèn tối tăm khu ghé lô nhìn hần lung lay như sắp đổ.

Nhưng hần vẫn kiên trì.

Nghiêm Nghĩa Tuyên biết uống rượu được đến bây giờ, đã là cực hạn, nhưng hần cứ nhiên còn nâng lên ly rượu, mời chính mình.

Nghiêm Nghĩa Tuyên trong nháy mắt mê mang.

Bản thân Kỷ Linh thế nào hần tất nhiên đã điều tra qua, cũng không có bối cảnh gì, chỉ là một người lớn lên xinh đẹp lại nhỏ yếu. Lúc trước Nghiêm Nghĩa Tuyên ra tay cứu giúp cũng chỉ là hứng khởi nhất thời, nhưng thời điểm gặp lại hần, lại cảm thấy người này không giống như trong tưởng tượng, bất tri bất giác bị khơi mào hứng thú.

Thứ gì càng muốn có càng thấy không cam lòng, chưa từng có người nào mà Nghiêm Nghĩa Tuyên hần không chinh phục được, lần này Nghiêm Nghĩa Tuyên gọi Kỷ Linh tới, là muốn thể hiện chủ quyền, ngay cả khi hần không hợp tác, Nghiêm Nghĩa Tuyên cũng sẽ cho người chúc rượu hần, cho đến khi hần khuất phục mới thôi.

Tuy nhiên cái thằng nhóc tên Kỷ Linh này, thoát nhìn tinh tế, sạch sẽ đến gần như yếu ớt, dù không nói lời nào nhưng thời điểm hần giương mắt nhìn qua, ánh mắt lại rất kiên định trầm ổn.

Tựa như bây giờ, Nghiêm Nghĩa Tuyên rất nhiều lần cho rằng hần sẽ chịu đựng không nổi nữa, nhưng hần lại không hề.

Một người đến tột cùng có thể tự khống chế đến trình độ nào mới có thể ngăn cản được men say vô biên thế này.

Từ khi Kỷ Linh tới đây, giữa bọn họ không giao lưu gì, chỉ là Nghiêm Nghĩa Tuyên ý chỉ, Kỷ Linh uống rượu, nhưng hần hết một ly tới một ly, rõ ràng biểu đạt quyết tâm của hần.

Kể cả Kỷ Linh hần có uống chết ở chỗ này, hần cũng sẽ không thuận theo tâm ý của Nghiêm Nghĩa Tuyên.

Nghiêm Nghĩa Tuyên nhìn Kỷ Linh thật sâu, ánh mắt biến ảo rất nhiều lần.

Cuối cùng, Nghiêm Nghĩa Tuyên duỗi tay, sờ sờ miệng ly rượu, lập tức có người biết hiểu ngoan ngoãn rót cho hần đầy ly rượu.

Hần rót cuộc uống lên, sau khi Kỷ Linh mời hần.

Kỷ Linh thiếu chút nữa cười to ra, Nghiêm Nghĩa Tuyên cuối cùng cũng dao động.

Quả nhiên, Nghiêm Nghĩa Tuyên nói: “Tôi từ trước đến nay thích người tình ta nguyện, cũng sẽ không làm khó người khác.”

Nói được tốt đẹp như vậy, Kỷ Linh châm chọc mà nghĩ, trò chơi của kim chủ trước nay đều là kim chủ đặt ra quy tắc, Nghiêm Nghĩa Tuyên ngoại trừ lớn lên xinh đẹp hơn, thì chuyện hần đang làm cùng với người bóp chặt cổ Kỷ Linh, lại chẳng có gì khác nhau.

Đại khái là vì uống say, chính Kỷ Linh còn chưa phát hiện mình đã hoàn toàn đứng về phía đối lập với kim chủ, rõ ràng mới không lâu trước đây, hần cũng là kẻ bóp chặt yết hầu người khác.

Nghiêm Nghĩa Tuyên nhìn Kỷ Linh, chậm rãi nói: “Cậu chọn đi, đi theo tôi hoặc là...” Hần tạm dừng một chút, sắc mặt không tốt lắm, “Hoặc là rút đi.”

Kỷ Linh cơ hồ muốn thở dài một hơi.

Nghiêm Nghĩa Tuyên a Nghiêm Nghĩa Tuyên, mọi người đều nói hần ôn nhu đa tình, Kỷ Linh lúc này mới cảm nhận rõ ràng được hần mềm lòng.

Kỷ Linh nỗ lực tập trung lực chú ý cuối cùng của mình, mở miệng nói chuyện: “Cảm ơn Nghiêm tiên sinh lúc trước đã cứu tôi.” Hần nói chuyện đầu lưỡi đã muốn lú lại, nhưng hần vẫn truyền đạt được tâm ý bản thân.

Hần không hề châm chọc mà gọi Nghiêm Nghĩa Tuyên là Nghiêm thiếu gia, mà thật tình cảm tạ.

Nói xong, hần lung lay đứng lên, bước đi không xong ra khỏi ghế lô.

Tất cả mọi người nhìn hần rời đi, nhưng Nghiêm Nghĩa Tuyên vẫn chỉ ngồi trên sô pha, không có bất luận chỉ thị nào, cho nên không có ai dám cản hần.

Kỷ Linh cảm thấy đường ra khỏi quán bar dài vô cùng, hần va va đập đập đi ra, gần như là một đường đụng lên người người khác mượn lực mới có thể không ngã xuống.

Chờ đến khi hần giãy giụa đi đến góc phố, đỡ lấy vách đường, lấy bàn tay móc vào miệng mình, cưỡng bách nôn ra.

Nếu không phun được ra ngoài, có lẽ hần sẽ thật sự lăn quay không chừng.

Dạ dày quay cuồng nhổ rượu ra, cũng không làm hần cảm thấy nhẹ nhàng, ngược lại cảm giác mình giống như một hình giấy nộm. Hần là người có thói ở sạch, nhưng bây giờ cũng không hoàn toàn rảnh mà lo, một mỗi thói quét hần, hần dựa vào tường, chậm rãi ngã ngồi trên mặt đất.

Trước thời điểm hần mất đi ý thức, hần còn nghĩ chính mình còn chưa bao giờ có kinh nghiệm ăn ngủ ngoài trời, sống lần thứ hai lại có thể thật sự đem toàn bộ những gì trước kia chưa từng thể nghiệm qua, đi thể nghiệm một lần.

Nhưng mặc kệ thế nào, Nghiêm Nghĩa Tuyên khẳng định sẽ giữ lời, hần rút cuộc thoát khỏi Nghiêm Nghĩa Tuyên.

7. Chương 7

Ngày đó Kỷ Linh say hôn mê ở góc phố gần quán bar, ngày hôm sau mới bị công nhân vệ sinh lay tỉnh, tuy rằng cả người eo đau lưng đau, dạ dày cũng rất không khỏe, nhưng tâm tình hần khá tốt.

Nói có chút khoa trương thì, hần hiện giờ có loại vui sướng như nhân dân bị áp bách lật đổ được giai cấp địa chủ, hần thật sự không có bao nhiêu công phu đi ứng phó với việc cùng công tử ca chơi trò yêu đương.

Hơn nữa tuy rằng Nghiêm Nghĩa Tuyên cuối cùng nói hai chọn một, nhưng Kỷ Linh càng có khuynh hướng không phải hần cắt, mà là Nghiêm Nghĩa Tuyên cắt ra khỏi sinh hoạt của hần.

Người trong công ty đều là nhân tinh trong vòng quay cuồng mà ra, lập tức đã nhận ra Nghiêm Nghĩa Tuyên bên kia có biến hóa, thái độ đối với Kỷ Linh cũng khinh thường lên, nhưng Kỷ Linh còn chưa có chuyện gì, giám đốc công ty lại gặp chuyện khó xử lý.

Số tiền vi phạm hợp đồng Kỷ Linh đã ký thật sự không thấp, hơn nữa tính tiền lão giám đốc càng ngày càng táo bạo, cả ngày giống như bị ai đâm phải đuôi, không yên nổi một ngày.

Kỷ Linh mơ hồ nhận thấy được cái gì, có lẽ công ty xảy ra vấn đề, hoặc là giám đốc đắc tội người nào, nếu thật sự có nguy cơ ngược lại lại hay, Kỷ Linh có thể thừa dịp loạn thoát ly nơi này.

Hần không khỏi có chút hối hận, sớm biết thế này nương nhờ cơn gió đông Nghiêm Nghĩa Tuyên đem bên này giải quyết, rút cuộc vẫn là Diêm Vương quá dễ tiêu quỷ khó chơi.

Dần dần, thời gian giám đốc tới công ty càng ngày càng ít, tất cả mọi người ý thức được tình hình không thích hợp, đều đang phỏng đoán nguyên nhân.

Qua một đoạn thời gian, giám đốc cư nhiên mất tích.

Giám đốc không xuất hiện ở công ty nữa, kẻ gốc đều có thể khẳng định là thiếu tiền không trả được nên chạy trốn rồi.

Nói như vậy kế tiếp chủ nợ sẽ mò tới cửa đòi, công ty có thể bị đem bán, sau đó công ty xóa sổ, mỗi người mỗi ngả mà đi.

Kỷ Linh nghĩ thầm, thật là trời giúp ta, chính mình có thể dọn dẹp một chút rồi chạy.

Thế nhưng đại khái là vận khí lão giám đốc quá kém, hoặc vận mệnh đã được chú định tốt, không bao lâu thì lão đã bị người ta bắt trở lại.

Trong công ty, những người mẫu cùng chủ bá có chút giá trị đều bay tán loạn đi ăn máng khác, trên trang web công ty cũng đã đình trệ, còn dư lại toàn người ăn không ngồi rồi, bắt đầu lo lắng tiền lương tháng này.

Người ở công ty càng ngày càng ít, Kỷ Linh không thích trở về quá sớm, bởi vì trong văn phòng có máy tính, hần thời khắc đều chú ý tin tức, đồng thời làm mấy việc vặt trên mạng kiếm chút tiền, hần vẫn luôn ở lại đến thật khuya mới trực tiếp đi ngủ.

Tuy rằng hiện tại đã có thể cơm áo không lo, thậm chí có thể thanh toán tiền vi phạm hợp đồng, nhưng Kỷ Linh vẫn không đi khỏi đây, giám đốc cũng chạy rồi, ít nhất là trước khi công ty phá sản còn có nơi ở.

Rồi một ngày kia khi trời sắp tối, đột nhiên một đám người túm lấy giám đốc xông vào cửa công ty.

Những người đó bộ dạng hung thần ác sát, ngهنهنh ngang, hoàn toàn phù hợp để truy đòi nợ, chỉ là người dẫn đầu tuổi không lớn lắm, mặc tây trang đeo mắt kính, thoạt nhìn rất văn nhữ, trên mặt còn treo nụ cười, chính là dưới tình huống như vậy, khó tránh khỏi sẽ khiến người ta liên tưởng đến một nhân vật vai ác phim điện ảnh “Tiểu diện hồ”.

Mà trang phục lão giám đốc không còn chỉnh tề, cả người chật vật, bị người đẩy ném vào giữa đại sảnh.

Loại trường hợp này quả thực không có gì mới cả, chủ nợ bắt người trở về đòi tiền thôi.

Trong công ty còn dư lại vài người thấy tư thế này, sợ tới mức không dám ra tới, chỉ có Kỷ Linh lá gan mập, cau mày đi đến.

Người dẫn đầu thấy Kỷ Linh, hỏi hấn: “Tiểu huynh đệ, cậu ở phòng tài vụ à?”

Người này nói chuyện chậm rì rì, khẩu khí cơ hồ coi như ôn tồn, nếu xem nhẹ một đám hùng hổ sau lưng như hổ rình mồi, có thể đã cho rằng gã vô hại.

Kỷ Linh trả lời: “Kế toán mà đến công ty sẽ bị mọi người đuổi theo đòi tiền lương, không thể nào ở đây được.”

Người kia gật gật đầu, quay đầu hỏi lão giám đốc đang bị bắt cóc: “Cho nên mày nói xem nơi này còn có cái gì có thể gán nợ?”

Lão ta sợ tới mức mồ hôi đầy đầu, nơm nớp lo sợ mà nói: “Còn có xe, còn có máy tính...”

Người kia ngắt lời nói: “Không đáng mấy tiền.”

Tay chân của hấn nghe xong chân chó mà nói: “Thấy là phiền, Khiên ca, chúng ta đem hấn ném xuống biển đi, thuận tiện đập nát chỗ này luôn.”

Cái người được gọi là “Khiên ca” kia từ sau mắt kính liếc nhìn người vừa nói một cái, nói: “Đã nói phải giục nợ văn minh, người ta mà cho rằng chúng ta là xã hội đen thì làm sao bây giờ. Lại nói đồ vật của công ty trong tòa nhà này đã gán nợ cho chúng ta, các cậu nếu đập hết, chẳng phải là tự hại mình sao?”

Khiên ca đánh giá khắp nơi công ty một chút, nói: “Thoạt nhìn ngược lại cũng ra dáng ra hình.”

Lão giám đốc lập tức nói: “Khiên ca, anh lại cho tôi một khoảng thời gian nữa, cái công ty này của tôi vẫn đang kiếm được tiền, tôi có thể làm một chút là lập tức có tiền.”

Khiên ca nhìn lão một cái: “Tiền lương trả không nổi, còn nói chuyện kiếm tiền?”

Giám đốc nghe xong nóng nảy: “Đó là tạm thời! Công ty này vận hành tuyệt đối không thành vấn đề!” Lão đột nhiên tạm dừng một chút, nói: “Tôi đem công ty bán! Công ty này còn có lợi nhuận, tuyệt đối bán được ra ngoài, chờ tôi bán xong là có tiền!”

Trước mắt công ty này hoạt động coi như chưa hoàn toàn đình trệ, nếu tiếp tục đi xuống như vậy, tiền lương khát nợ, tài sản co lại, bán cũng không bán được, chỉ có thể phá sản bỏ đi.

Cho nên nếu muốn thay đổi thì chỉ có thể là hiện tại, phương pháp tốt nhất là tìm người tiếp quản, bỏ tiền bổ sung vốn, để công ty chạy tiếp.

Khiên ca thở dài nói: “Tao xem vẫn chỉ có thể là mời mày đi bơi thôi, một chốc một lát đi đâu tìm được loại người coi tiền như rác? Ai lại đi nguyện ý kiếm tiền ở công ty này dưới tình huống như vậy. Mày tốt nhất là ngấm lại biện pháp khác đi.” Lời nói của hấn rơi xuống, đám tay đám phía sau bắt đầu túm lấy giám đốc, động tác thô lỗ, vừa thấy đã biết không phải dễ chọc.

Lão giám đốc đều phải khóc ra tới: “Khiên ca! Anh lại cho tôi thêm mấy ngày đi!”

“Để tôi nhận làm người coi tiền như rác đi.”

Tất cả mọi người quay đầu lại, cùng đồng thời nhìn về phía Kỷ Linh.

Kỷ Linh lại lần nữa nói chuyện, mọi người mới nhớ tới nơi này còn một người đang đứng, người thanh niên này gầy gầy nhọc nhọc, tuy rằng khuôn mặt lớn lên thật xinh đẹp, nhưng cảm giác tồn tại không cao.

Khiên ca rất có hứng thú đánh giá Kỷ Linh, hỏi: “Là thế nào?”

Lão giám đốc lập tức giống như gặp được chúa cứu thế, hận không thể bổ nhào vào bên chân Kỷ Linh ôm lấy đùi hắn, nói: “Bán cho cậu, bán cho cậu, về sau cậu là ông chủ.”

Kỷ Linh đối với lão ta nói: “Chu trình bán công ty quá dài quá phiền toái, tôi giúp ông trả nợ, ông coi như tôi nhập cổ phần, sau đó công ty chuyển nhượng cho tôi, về sau công ty này tôi toàn quyền phụ trách.”

Giám đốc lập tức đáp ứng: “Không thành vấn đề không thành vấn đề! Ngày mai đi làm ngay!”

Khiên ca cười, nhìn vị thần binh trời giáng này, nói: “Hay lắm, tiểu huynh đệ. Cậu biết chi tiết sao? Cần thận phải gánh thêm khoản nợ nần khác nha.”

Giám đốc nóng nảy: “Tôi ngay cả xe công ty còn chưa kịp mang đi kìa!” Lão lôi kéo tay áo Kỷ Linh, nói: “Cậu ở chỗ này cậu biết, người mẫu của chúng ta thực hồng, phí giới thiệu nhiều chỗ kiếm thực tốt đâu.”

Kỷ Linh nghĩ thầm người cũng đã chạy hết vẫn còn muốn dẫn mỗi gì nữa.

Kỷ Linh không cùng lão ta dây dưa, trực tiếp đối với Khiên ca nói: “Hắn là không còn vấn đề gì lớn.” Hắn cũng quan sát công ty cùng khu nhà này đã lâu, “Tôi cần có thời gian để trả tiền.”

Khiên ca nói: “Tôi làm sao biết các cậu không phải đã thông đồng tốt, kéo dài thời gian để chạy trốn?”

Kỷ Linh đáp: “Không cần thiết, nếu anh không muốn kể cả đem lão ném xuống biển, tôi cũng không tổn thất gì.”

Khiên ca gật gật đầu: “Cũng phải, tôi chỉ cần tiền về đúng chỗ là được. Như vậy đi, tôi cho cậu thời gian bảy ngày, đến lúc đó thì bắt đầu làm thủ tục.” Hắn cười tủm tỉm mà nhìn giám đốc, “Người này vẫn là lưu ở chỗ chúng tôi, tiền đến đủ chúng tôi mới có thể thả người.”

Kỷ Linh làm cái thủ thế xin cứ tự nhiên.

Nói chuyện ổn thỏa xong, Khiên ca mang theo đám tay đấm cùng giám đốc rời đi, trong công ty còn dư lại vài người sau khi đám truy nợ đi mới dám mò ra, nhìn Kỷ Linh với ánh mắt vừa kinh vừa quái.

Kỷ Linh căn bản là không để ý tới người khác, chỉ ngồi vào ghế dựa, một lòng suy nghĩ chuyện của mình.

Với hắn mà nói đây là một cơ hội.

Lấy tình huống trước mắt của hắn, dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, một năm sau hắn có thể có sản nghiệp yên ổn, giải quyết vấn đề cá nhân ăn, mặc, ở, đi lại; Năm năm sau, hắn có thể đầu tư tốt hơn, mở rộng lĩnh vực lớn hơn nữa; Mười năm sau, hắn có thể mở công ty con, phát triển toàn quốc, biến thành xí nghiệp gia chân chính; Ba mươi năm sau, hắn có thể có được quyền khống chế tập đoàn số một số hai cả nước, trở thành khách quen trên bảng tài phú, phú giáp thiên hạ.

Ba mươi năm sau, hắn có thể giống như Tổng Bá Lân một tháng trước.

Quá lâu dài.

Cha hắn là người dựng nghiệp chân chính, ở những năm kia mất hơn hai mươi năm tạo dựng Tổng thị, sau đó Tổng thị ở trên tay hắn lại phát triển thêm nhiều năm nữa mới có thành tựu hôm nay.

Hiện giờ chỉ vì một chuyện ngoài ý muốn, hắn mất đi cây gậy tiếp sức cha cho hắn, hắn cần một cơ hội để trở về đường bằng.

Hiện tại chỉ có một cơ hội này, đỡ cho hắn những bước đi dài dòng, nhân viên, nơi làm việc cùng với hết thảy đều là có sẵn, đối với hắn mà nói có thể tiết kiệm thời gian không ngắn.

Thời gian với hắn bây giờ quá sức trân quý.

Hắn thậm chí không biết em trai hắn có thể mang theo gia nghiệp chống đỡ được bao lâu.

Cho nên Kỷ Linh lựa chọn được ăn cả ngã về không, đứng ra bắt lấy cơ hội này.

Đối với hắn đem voi bỏ vào tủ lạnh chỉ cần ba bước.

Hiện tại cửa tủ lạnh đã mở ra, hắn chỉ cần tìm được một con voi bỏ vào, chuyện này liền thành công.

8. Chương 8

Chỉ là con voi này có chút không dễ thu phục.

Kỷ Linh nghĩ đến đây cũng nhận không được xấu hổ sờ sờ cái mũi.

Rất cuộc thì hắn mới cự tuyệt Nghiêm Nghĩa Tuyên cách đây không lâu, khiến Nghiêm Nghĩa Tuyên mất mặt, giờ lại trở về tìm hắn, e rằng không dễ dàng như vậy.

Nghiêm Nghĩa Tuyên muốn tìm Kỷ Linh, cho dù Kỷ Linh có ở chân trời góc biển đều có thể tìm được. Nhưng Kỷ Linh muốn tìm Nghiêm Nghĩa Tuyên, dù có biết rõ rằng hắn ở chỗ nào, cũng không có biện pháp gặp được.

Hắn có khả năng ở trong văn phòng tổng công ty, cũng có thể tùy ý ở trong phòng họp một cái công ty con, còn có khả năng ở trong căn phòng xa hoa của hắn, mà có lẽ cũng có thể ở trên giường một hồng nhan tri kỷ nào đó.

Những địa điểm này, đều là nơi hiện tại Kỷ Linh không có biện pháp với tới.

Cho nên Kỷ Linh chỉ có thể đi đến quán bar lần trước bọn họ nháo đến không thoải mái để thử thời vận. Nhưng lần này hắn tới, người ta ngay cả cửa đều không cho hắn vào.

Chuyện hắn lần trước đắc tội Nghiêm Nghĩa Tuyên, thoát nhìn người trong giới đều đã biết, bảo an quán bar mỗi người đều không phải ăn chay, Kỷ Linh không có cách nào cứng đối cứng, chỉ có thể ở bên ngoài chờ.

Hắn không biết Nghiêm Nghĩa Tuyên khi nào tới, hắn thậm chí cũng không biết Nghiêm Nghĩa Tuyên có đến hay không.

Quán bar vừa mở cửa là hắn đã bắt đầu chờ, hắn đứng khá lâu rồi, người ta lại thấy hắn chướng mắt, hắn liền đi sang đường cái đối diện, xa xa nhìn quán bar này, hy vọng Nghiêm Nghĩa Tuyên có thể xuất hiện trong số những khách nhân.

Hắn mỗi ngày đều chờ từ khi quán bar mở cửa đến rạng sáng ngày hôm sau, chờ mệt mỏi thì dựa vào cái cây bên đường ngồi xuống, lúc mới bắt đầu hắn còn kiểm tra kỹ những khách nhân đó, xem có thân ảnh Nghiêm Nghĩa Tuyên hay không, sau cùng hắn cũng lười nhìn.

Hắn cảm thấy Nghiêm Nghĩa Tuyên nhất định đã biết hắn ở chỗ này, nếu Nghiêm Nghĩa Tuyên muốn xuất hiện, thì sẽ tự mình xuất hiện.

Kỷ Linh đợi một ngày, hai ngày, ba ngày, mắt thấy sắp phải hết một tuần.

Hắn cũng không tỏ ra vội vàng, ngược lại có chút thành thói quen, mỗi ngày đến tới lại tự động tới điểm danh, sau đó ở ven đường chờ một đêm.

Rất cuộc tới ngày thứ bảy, Kỷ Linh nhìn con phố đối diện lũ lượt cả trai lẫn gái vui cười ra vào quán bar, nghĩ chờ đến hừng đông là hắn có thể trở về ngủ một giấc ngon lành, sau đó đi gặp xã hội đen nói hắn không lấy được tiền, có khi sẽ bị xã hội đen đánh một trận không biết chừng.

Nhưng mặc kệ thế nào, hắn có thể ngủ trước một giấc, làm một giấc mộng đẹp.

Đêm có chút lạnh, Kỷ Linh dứt khoát ngồi xuống cạnh đường cái, ánh mắt rơi xuống cửa quán bar đối diện, suy nghĩ lại bay xa.

Hắn một khi có thời gian tự hỏi, đều sẽ suy nghĩ chuyện tình ở cách xa ngàn dặm.

Nghĩ Tổng Quý Kỳ đang làm gì, nghĩ văn phòng đồng sự tập đoàn đang làm gì, nghĩ những cổ đông lớn lớn, bé bé đang làm gì.

Từ vài đoạn tin tức tài chính và kinh tế tới khó có thể phỏng đoán quyết sách Tổng Quý Kỳ cùng hội đồng quản trị, mà vấn đề ở trước mắt bọn họ quá nhiều, bởi vì mất đi Tổng Bá Lân, bọn họ phải trấn an ngân hàng đang do dự các khoản tiền cho vay, phải ứng phó với việc cổ đông thoái vốn, còn phải cho đại lý tiêu thụ tin tưởng tiếp tục kinh doanh, mà Tổng Quý Kỳ chỉ là người ngoài nghề, nếu hắn có thể làm tốt một việc trong số đó, đã có thể tính là kỳ tích.

Kỷ Linh không lúc nào không trong tình trạng lo lắng sốt ruột, nhưng hiện tại hắn thật sự cách Tổng thị quá xa xôi, việc trước mắt hắn có thể làm, cùng lắm chỉ là ở nơi đêm gió này, lẳng lặng chờ đợi.

Chờ đợi được lọt vào mắt xanh của kim chủ.

Kỷ Linh nhìn thật sâu phía đối diện ngập trong vàng son, chỉ cách một con đường cái, hắn bên này yên tĩnh có chút mê ly, ánh sáng đèn đường quá đối mông manh, không thể dấu lại ánh đèn nên ông, chỉ lẳng lặng chiếu sáng lên ồn ào náo động của lối đi bộ đối diện.

Hai tay Kỷ Linh nắm vào nhau, ngồi ở ven đường, không động đậy một chút.

Mãi cho đến khi một chiếc xe chậm rãi trượt lại đây, dừng ở trước mặt hắn.

Kỷ Linh ngẩng đầu, thấy cửa sổ xe kéo xuống dưới, Nghiêm Nghĩa Tuyên từ trong xe nhìn hắn.

Ánh sáng đèn đường từ cửa sổ xe chiếu lên trên người Nghiêm Nghĩa Tuyên, chiếu hình dáng hắn đến mơ hồ mà nhu hòa, nhưng ánh mắt Nghiêm Nghĩa Tuyên nhìn Kỷ Linh, từ từ hạ xuống, cao ngạo châm chọc, lạnh như băng sương, tựa hồ còn cất giấu một tia thất vọng.

Kỷ Linh ngẩng đầu nhìn lẫn, lại nhìn không được nở nụ cười.

Nghiêm Nghĩa Tuyên tới, nghĩa là hắn thắng lợi.

Nghiêm Nghĩa Tuyên thấy hắn tươi cười, đem đầu xoay đi, chỉ bình tĩnh nói một câu: “Lên xe”. Kỷ Linh đứng lên, thân hình lại không xong lảo đảo một chút, dẫn tới Nghiêm Nghĩa Tuyên ngoác mắt liếc mắt một cái.

“Chân bị tê rần.” Kỷ Linh giải thích nói, sau đó đỡ tay lên siêu xe đi một vòng, đến bên kia ngồi vào xe Nghiêm Nghĩa Tuyên.

Nghiêm Nghĩa Tuyên ra hiệu tài xế lái xe, lại không tiếp tục cùng Kỷ Linh nói chuyện, Kỷ Linh cũng không phải người nói nhiều, hai người trầm mặc mà ngồi ở trong xe, cho đến khi xe chạy được một đoạn, Kỷ Linh quay đầu lại nhìn Nghiêm Nghĩa Tuyên, hắn đang dựa vào lưng ghế sau nhắm mắt dưỡng thần, giữa mày hiện vẻ mệt mỏi.

Kỷ Linh rất quen thuộc bộ dạng này của hắn, đích xác thì không phải quen thuộc Nghiêm Nghĩa Tuyên thể này, mà là cách sống chỉ cần có cơ hội thì sẽ nghỉ ngơi một chút khiến hắn cảm thấy quen thuộc.

Hóa ra Nghiêm Nghĩa Tuyên cũng không phải mỗi ngày ngập trong tửu sắc, hắn cũng có công việc phải làm, sắp xếp cho một cái gia tộc, đặc biệt là đại gia tộc có lịch sử chạy dài trăm năm như Nghiêm gia, tuyệt đối không thể dựa vào thủ đoạn chơi bởi nhân gian.

Kỷ Linh tưởng tượng một chút dáng vẻ Nghiêm Nghĩa Tuyên thời điểm làm việc, cư nhiên lại nhếch miệng cười.

“Cười cái gì?” Nghiêm Nghĩa Tuyên mở to mắt, hỏi.

Giọng nói Kỷ Linh từ sau khi bị thương vẫn luôn có chút khàn khàn, nghe ra so với diện mạo của hắn trưởng thành hơn không ít, hắn nói: “Nghiêm thiếu gia công tác vất vả như vậy, còn bớt thời giờ tới gặp tôi, thật là thụ sủng nhược kinh.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên hừ một tiếng, nói: “Cũng không biết tên gốc nào ngồi ở ven đường một tuần, tôi cũng chỉ là rộng lòng từ bi.”

Kỷ Linh lại cười.

Hắn không nói cho Nghiêm Nghĩa Tuyên, kỳ thực đây là ngày cuối cùng, nếu hôm nay Nghiêm Nghĩa Tuyên không tới, ngày mai hắn cũng sẽ không đợi nữa.

Nghiêm Nghĩa Tuyên mang theo Kỷ Linh vào khách sạn, Kỷ Linh cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Tòa khách sạn này là sản nghiệp của Nghiêm gia, Nghiêm Nghĩa Tuyên thường kỳ ở căn phòng cao tầng xa hoa, hắn tới đây cũng giống như về nhà, mà Kỷ Linh đi theo hắn tiến vào thang thang máy, cũng không có quấy.

Hai người một trước một sau bước vào phòng, Nghiêm Nghĩa Tuyên thả lỏng mà kéo cà vạt xuống, ném lên trên sofa, tự mình mở một chai rượu có ga, rót cho mình một ly, dựa vào cạnh quầy bar hỏi Kỷ Linh: “Muốn uống một ly không?”

Kỷ Linh đứng yên ở trước sảnh căn phòng, tựa như một cây cột, đông cứng cự tuyệt: “Không được, tôi hiện giờ đối với rượu còn có chút bóng ma tâm lý.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên cười cười, hướng Kỷ Linh nâng ly, tự mình uống một ngụm, chế nhạo nói: “Đúng vậy, lúc trước có phải có một người tỏ vẻ liệt phụ trình tiết thà chết không từ? Hiện tại không phải đang đứng ở chỗ này sao.”

Kỷ Linh bị vả mặt bạch bạch, nhưng biểu tình của hắn cũng chưa thay đổi, nói: “Tôi bây giờ vẫn từ chối.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên thu hồi tươi cười: “Vậy cậu còn tìm tôi làm gì? Tôi không có công phu cùng cậu lặp đi lặp lại trò chơi cưỡng ép dân lành.”

Kỷ Linh bình tĩnh nói: “Tôi là có điều cần nhờ anh.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên hừ một tiếng nói: “Cậu khả năng vẫn chưa hiểu rõ một chuyện, có rất nhiều người đồng dạng cần nhờ tôi, nhưng bọn họ sẽ mang đồ vật giá trị tới đổi.” Hắn trên dưới đánh giá Kỷ Linh, “Cậu có cái gì để đổi?”

Thân thể Kỷ Linh thực đơn bạc, nhưng làn da trắng nõn mà tinh tế, cổ cùng xương quai xanh tinh xảo, làm hắn thoát nhìn yếu ớt, khiến người ta nhìn không được muốn phá hư.

Nghiêm Nghĩa Tuyên hiện tại đã biết rõ vì sao hắn thiếu chút nữa bị người ta bóp chết ở hội sở.

Người chỉ có hai bàn tay trắng như vậy, trừ bỏ thân thể còn có cái gì có thể lấy ra để giao dịch.

Kỷ Linh trước sau vẫn duy trì ánh mắt ngay thẳng, nói: “Tôi không giống những người khác, bọn họ tìm anh là để đòi lấy, tôi tìm anh là để mượn.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên nhướn mày: “Mượn? Mượn cái gì.”

“Vay mượn tiền.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên thiếu chút nữa cười to ra tiếng.

Lúc mới bắt đầu ở quán bar giả trang khổ tình, sau ở ven đường chờ bảy ngày, hiện tại lại ra vẻ đạo mạo, kết quả còn không phải là muốn thứ tục tăng như vậy.

Kỷ Linh đối với châm chọc cùng miệt thị trong mắt Nghiêm Nghĩa Tuyên làm như không thấy, tiếp tục nói: “Nếu anh muốn nói phát sinh quan hệ thân thể, tôi từ đáy lòng còn là không muốn. Nhưng tôi hiện giờ cần một khoản tiền, giống như anh đã thấy, tôi hai bàn tay trắng, người có thể nghĩ đến cũng chỉ có anh mà thôi.”

Hắn tiến về phía trước một bước, nghiêm túc mà kiên định: “Chỉ cần anh bước ra ngoài cánh cửa căn phòng xa hoa của khách sạn này, là có một tá người chờ được anh để ý tới, anh không đáng ở trên người tôi lãng phí thời gian. Tựa như con kiến đi ngang qua chân, trừ phi nhân rồi không có chuyện gì, mới có thể đi dẫm hai chân, Nghiêm đại thiếu trăm công nghìn việc, khẳng định là là lười quản đến.”

Kỷ Linh tiếp tục nói: “Nhưng đối với tôi mà nói, một khi đã có cơ hội bước qua cánh cửa này, có cơ hội đứng ở đây, thì kể cả tôi chỉ là một con kiến, cũng phải tìm cơ hội hướng theo ống quần mà bò lên. Cho nên tôi mới có thể đứng ở nơi này, mặt dày tới tìm anh.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên lắc ly rượu, nghe hắn nói.

Kỳ thật bọn họ cũng không tính là quen biết nhiều, đây là lần đầu giữa bọn họ nói nhiều lời như vậy, chính xác là lần đầu tiên Kỷ Linh nói nhiều như vậy, kết quả làm điên đảo ấn tượng của Nghiêm Nghĩa Tuyên về Kỷ Linh.

Cái người trẻ tuổi thoạt nhìn mảnh khảnh này, là người bình tĩnh thiện giải như vậy.

Nghiêm Nghĩa Tuyên hỏi: “Cậu đòi tiền làm gì, đừng nói cho tôi là người thân thích bị bệnh nguy kịch phải đi cứu, hoặc là cậu bị người hãm hại phải bán mình trả nợ?”

Kỷ Linh sửa đúng hần: “Là mượn, tôi nói chính là vay mượn tiền, tôi nhất định sẽ trả. Cũng không có nỗi khổ gì, chỉ là hiện tại cần một khoản tài chính để khởi đầu.”

Kỷ Linh đem chuyện xảy ra một năm một mười nói cho Nghiêm Nghĩa Tuyên, đương nhiên lược bỏ đi chuyện mình trọng sinh xuyên qua tới.

Chuyện này ra ngoài dự kiến của Nghiêm Nghĩa Tuyên.

Hắn đã gặp qua rất nhiều nam nữ cùng hần cộng độ xuân tiêu, bọn họ hướng hần đưa yêu cầu, hoặc là vật chất mà mắt thường có thể thấy, hoặc là cần hần chiếu cố trong sự nghiệp, chưa từng có người chạy tới tìm hần mượn tiền mặt đi mua công ty.

Hắn rút cuộc biểu hiện ra một tia hứng thú, đối với Kỷ Linh nói: “Gây dựng sự nghiệp cũng không dễ dàng giống như cậu tưởng, càng không dễ cập tới cậu là nửa đường bắt đầu.” Hắn cười cười, nói, “Thậm chí nếu cậu nguyện ý thỏa hiệp, tôi có thể cho cậu một chức vị trong công ty.”

Kỷ Linh lắc đầu: “Không cần phải vậy, tôi chỉ cần tiền mặt, hơn nữa tôi đảm bảo nửa năm sau sẽ trả cho anh.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên híp mắt, nói: “Cậu có gì đảm bảo sao? Cậu có gì để vay tiền? Tôi đây dựa vào cái gì tin cậu.”

Kỷ Linh biết Nghiêm Nghĩa Tuyên là cố ý nói như vậy, số tiền thu mua một công ty nho nhỏ khả năng còn không bằng một chiếc xe sang hần đưa cho tình nhân, hần làm đủ loại châm chọc gây khó dễ, cũng chỉ là phản kích lại chuyện mình không chịu thuận theo tâm ý hần.

Kỷ Linh đột nhiên cảm thấy mình đã thắng.

Nghiêm Nghĩa Tuyên chịu tới gặp hần, chịu để hần vào đây, hiện giờ còn chịu lãng phí thời gian cùng hần ở chỗ này lòng vòng dây dưa, nhất định sẽ chịu đáp ứng thỉnh cầu của hần, Kỷ Linh mặc danh có tự tin như vậy.

9. Chương 9

Kỷ Linh nói: “Tôi không có thứ gì để đảm bảo vay nợ, cho nên mới tìm đến anh, tôi chỉ có thể nói là nếu nửa năm nữa tôi không có biện pháp hoàn lại tiền, tôi mang đầu đến gặp anh.”

Câu nói này hoàn toàn chọc cười Nghiêm Nghĩa Tuyên: “Tôi muốn đầu cậu làm gì.” Hắn nghĩ nghĩ, cười khê một chút, “Nửa năm? Tự tin như vậy?”

Cái công ty bé xiu như hạt vừng, không có người tài, không có tài chính, nửa năm có thể làm cho lợi nhuận tăng, nói còn dễ hơn làm.

Kỷ Linh không trả lời, chỉ cam chịu.

Hết thấy những điều này đều làm Nghiêm Nghĩa Tuyên cảm thấy hoang đường.

Hắn cư nhiên cùng Kỷ Linh ở trong khách sạn đùa bỡn khi nào hoàn tiền? Hắn rõ ràng căn bản chưa có đáp ứng.

Nghiêm Nghĩa Tuyên có một loại cảm giác nguy cơ cổ quái, vì cái gì mỗi lần ở cùng cậu nhỏ này, câu chuyện đều có thể chạy theo hướng hắc không ngờ tới, rõ ràng bọn họ cũng không quá thân quen, nhưng vài lần gặp nhau, Nghiêm Nghĩa Tuyên đều sẽ bị trêu chọc đến có chút tức giận, điều này làm hắn ần ần có cảm giác thất bại.

Nhưng cũng ần ần cảm thấy, có chút thú vị.

Nghiêm Nghĩa Tuyên không nói nữa, Kỷ Linh cũng chỉ an tĩnh chờ đợi, hắn biết Nghiêm Nghĩa Tuyên còn đang suy xét xem có đáng giá vì hắn phí tâm tư hay không.

Không biết đợi qua bao lâu, Kỷ Linh rốt cuộc cũng nghe thấy Nghiêm Nghĩa Tuyên nói: “Được.”

Kỷ Linh vẫn rất bình tĩnh, nhưng đôi mắt hiện lên một tia vui sướng, hắn khắc chế mà nói: “Cảm ơn.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên buông chén rượu, đi đến trước mặt hắn, yên lặng nhìn hắn.

Trên người Nghiêm Nghĩa Tuyên ăn mặc tây trang cao cấp định chế, tuy cà vạt đã bị hắn kéo buông thả, nhưng đồ cắt may tinh xảo so với sơ mi xanh quần jean Kỷ Linh mặc hình thành sự đối lập.

Kỷ Linh có chút ảo não.

Tuy rằng hắn không cảm thấy bản thân kém một bậc, nhưng Nghiêm Nghĩa Tuyên thời khắc đều phát ra thanh âm, nhắc Kỷ Linh nhớ, Nghiêm Nghĩa Tuyên mới là chủ nhân nơi này.

Ngay lúc hắn thất thần, trong nháy mắt Nghiêm Nghĩa Tuyên đột nhiên một tay bắt lấy cổ hắn, một tay ôm eo hắn, cơ hồ là vừa ôm vừa kéo hắn tới sofa trong sảnh đề lên.

Không phải đâu, lại tới?

Đây là lần thứ ba rồi, người này đột nhiên làm khó dễ, là còn chưa từ bỏ sao?

Nghiêm Nghĩa Tuyên lần này gắt gao đè Kỷ Linh lại, híp mắt, tóc mái bởi vì động tác vừa rồi mà rơi xuống đáp trên lông mày, làm hắn thoát nhìn có nét hoang dại.

“Kỷ Linh a Kỷ Linh, cậu cho rằng chỉ dựa vào khuỷu môi múa mép là có thể lừa dối qua cửa? Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy, lặp đi lặp lại nhiều lần cậu đều chạy mất, hôm nay xem cậu chạy thế nào?”

Kỷ Linh bị hắn đè nặng, nghĩ, hắn trước đó thật ra có chút chuẩn bị tâm lý, phỏng chừng không có biện pháp lui được toàn thân.

Nghiêm Nghĩa Tuyên nói, rồi cúi đầu, mắt thấy sắp đụng tới Kỷ Linh, Kỷ Linh tuy rằng thân thể bị kiềm chế không động đậy nổi, nhưng tay vẫn có thể, hắn nâng tay lên, một cái tát che lại miệng Nghiêm Nghĩa Tuyên.

“...” Nghiêm Nghĩa Tuyên nguy hiểm mà nhướn mày, sau đó cư nhiên liếm liếm lòng bàn tay Kỷ Linh.

Kỷ Linh tức khắc nổi lên một thân da gà.

Hai người dính sát vào nhau, Kỷ Linh từ sau khi gặp tai nạn xe, chưa từng cảm thụ qua độ ấm người khác thế này, hiện giờ bị trêu chọc đến có chút nóng lên.

Hắn ngẩng đầu nhìn mặt Nghiêm Nghĩa Tuyên, liều mạng xây dựng tâm lý cho chính mình.

Tốt xấu gì Nghiêm Nghĩa Tuyên lớn lên đẹp a.

Dáng người cũng không tồi, còn có tiền, trừ bỏ là nam, chỗ nào cũng tốt.

Kỷ Linh trong lòng quyết tâm, chủ động vươn tay.

Hy vọng có thể lừa dối qua cửa.

Kỷ Linh thật lâu không ngủ an ổn đến như vậy.

Một đêm này không có những giấc mộng miên man không dứt nổi, không có đêm tối lạnh lẽo, cũng không có tiếng loa chói tai, hắn một tuần vừa rồi, buổi tối mỗi ngày đều chờ Nghiêm Nghĩa Tuyên, hắn cảm thấy

mệt mỏi, hơn nữa giường đệm quá mức thoải mái, so với cái giường cũ kỹ trong ký túc nhỏ bé kia thoải mái hơn nhiều, làm cho hắn ngủ một giấc ngủ ngon đến sáng bình.

Chờ hắn mở to mắt, phát hiện bên người hắn còn có một người đang nằm.

Nghiêm Nghĩa Tuyên cùng hắn gắt gao dựa vào nhau, hắn gối lên vai Nghiêm Nghĩa Tuyên, Nghiêm Nghĩa Tuyên ôm hắn.

... Tư thế này, cực đại kích thích lòng tự trọng của Kỷ Linh.

May mắn hai người đều còn mặc quần áo đầy đủ, Kỷ Linh chậm rãi dịch ra khỏi lồng ngực Nghiêm Nghĩa Tuyên, vừa mới dựa lên gối đầu thở dài một hơi, người bên người hắn liền mở miệng.

“Rời giường, tôi đưa cậu đi.”

Hai người trùm mặc tự mình chuẩn bị, Nghiêm Nghĩa Tuyên cho tài xế đưa Kỷ Linh trở về trước.

Ở trên đường, Nghiêm Nghĩa Tuyên đối với Kỷ Linh nói: “Tôi đã đáp ứng cậu thì sẽ giữ lời, đợi lát nữa sẽ có người liên hệ cậu.”

Kỷ Linh gật gật đầu, trước nay hắn chưa từng hoài nghi tín dụng của Nghiêm Nghĩa Tuyên.

Nghiêm Nghĩa Tuyên dừng một chút, xoay đầu nhìn Kỷ Linh, khẩu khí đột nhiên uốn cong, ái muội nói: “Cậu có biết kim chủ vì cái gì mà nguyện ý ra tiền không?”

Kỷ Linh cũng quay đầu, trả lời: “Kim chủ tiêu tiền để đổi lấy niềm vui.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên tán thưởng mà vỗ vỗ mặt hắn: “Đáp đúng rồi, cậu làm tôi thấy vui vẻ.”

Mắt thấy đã tới nơi, Nghiêm Nghĩa Tuyên dựa vào trong xe, thả lỏng mà nói: “Chúng ta đánh cuộc đi.”

Kỷ Linh hỏi: “Đánh cuộc cái gì? Lấy gì đánh cuộc?”

Nghiêm Nghĩa Tuyên ý bảo hắn tự mình mở cửa xuống xe, nói: “Tôi không cưỡng bách cậu, chúng ta đánh cuộc xem cậu có thể cam tâm tình nguyện tự mình đến bên người tôi không.”

Kỷ Linh sững sốt.

Đây là... Muốn hắn thực lòng chân thành?

Vớ vẩn.

Không chờ Kỷ Linh phản bác, Nghiêm Nghĩa Tuyên khiến cho hắn xuống xe, mang theo tươi cười không rõ nghĩa nói với hắn gặp lại sau, Kỷ Linh đứng ở ven đường, trừng mắt nhìn đuôi xe, tâm tình phức tạp.

Hay cho một Nghiêm thiếu gia mị lực vô biên.

Kỷ Linh lắc đầu, nhất định phải đem dáng vẻ Nghiêm Nghĩa Tuyên vứt ra khỏi óc, ngẩng đầu nhìn nhìn nơi đặt công ty trước mặt.

Còn có một núi việc chờ hắn đi làm.

Nghiêm Nghĩa Tuyên cho Kỷ Linh mượn tiền cùng ngày với ngày tới hạn thanh toán với Khiên ca. Kỷ Linh liên hệ, Khiên ca phái người áp tải giám đốc tiền nhiệm bắt đầu làm thủ tục, Kỷ Linh cẩn thận đọc các sổ liệu công ty, tình huống nợ nần so với hắn nghĩ còn tốt hơn, dù sao số người bỏ đi không ít cũng thay hắn bớt đi một ít việc, sau khi tất toán tiền lương khát nợ xong, hắn là có thể đi vào quỹ đạo.

Chờ tới thời điểm thanh toán xong tiền, Khiên ca cổ quái mà nhìn Kỷ Linh, cuối cùng vẫn nhịn không được hỏi: “Cái công ty này thuộc về lĩnh vực giải trí, cậu hiểu lĩnh vực này sao?”

“Không hiểu.”

“Cậu hiểu về minh tinh sao?”

“Không hiểu.” Cùng mấy vị minh tinh giao lưu tình cảm có tính không.

“Vậy cậu hiểu về truyền thông sao?”

“Không hiểu.”

Khiên ca vỗ vỗ bả vai Kỷ Linh: “Cậu tự giải quyết cho tốt đi, nếu có thiếu tiền thì tìm tôi, tôi sẽ tính lãi suất thấp cho cậu.”

Kỷ Linh nghĩ thầm vẫn là thôi đi.

Hắn đối với thành thị này không hiểu biết gì mấy, cũng không biết vị Khiên ca này thuộc về giới nào, nhưng hắn không ngại kết thân một bằng hữu trên đường.

Kỷ Linh bắt đầu xuống tay chỉnh đốn công ty của mình, hắn loại bỏ toàn bộ những nhân viên dư thừa, chỉ để lại tài vụ cùng trợ lý cá biệt, còn có cô bé lễ tân. Cô nàng lễ tân này lúc đầu còn có chút không muốn, nhưng cô xem ở mặt mũi tuấn tú của Kỷ Linh mà đáp ứng tiếp tục ở lại. Sau đó Kỷ Linh đem toàn bộ nội thất nguyên bản trong công ty bán đi, hắn đã sớm thấy chúng không vừa mắt.

Tiếp đó chính là vấn đề xác lập phương hướng phát triển.

Trước đó Tống thị là lập nghiệp về thực nghiệp(*), hiện tại ngành giải trí ở trên mạng đang hô mưa gọi gió, hắn đúng là đã từng có ý hướng tới, vì gia nghiệp lớn nên không thể đột nhiên đổi nghề, nhưng thật ra hắn đã từng bỏ vốn đầu tư qua lĩnh vực văn hóa.

((*)Thực nghiệp: Từ chung chỉ những công cuộc cần thiết cho sự sống của con người như công nghiệp, nông nghiệp, thương nghiệp)

Hiện tại có cái cơ hội nho nhỏ này, Kỷ Linh vẫn là tương đối chờ mong.

Hắn đối với quản lý minh tinh và sản xuất chương trình thật sự không hiểu biết nhiều, nhưng hắn hiểu cách công ty hoạt động, hiểu nhân sự, hiểu mở rộng, hắn nghĩ sẽ xuống tay từ marketing giải trí trước, làm quảng cáo hắn có biết một ít.

Nhưng đáng tiếc trên tay hắn hoàn toàn không có bất luận tài nguyên minh tinh nào cả, chỉ có mấy chủ bá cùng người mẫu của công ty từng chạy trốn trước đây, thật ra cũng không nên lãng phí.

Kỷ Linh gọi điện thoại cho từng người từng người trong đó, hy vọng bọn họ có thể không so đo hiềm khích lúc trước, ủng hộ một chút cho công ty mới, ông chủ mới.

Tuy rằng không phải mỗi người đều cho mặt mũi, nhưng là vẫn có người đáp ứng tới.

Trong công ty còn giữ mấy bộ thiết bị quay chụp ảnh phát sóng trực tiếp, quay mấy video ngắn hắn không thành vấn đề, Kỷ Linh cho người làm một ít quảng cáo giải trí nhỏ, viết lời hay để mở rộng lượng người xem, miễn cưỡng cũng đủ duy trì.

Về lâu dài thì khẳng định là không được.

Lại nói tiếp thành thị này có một trường Học viện Điện Ảnh, rất nhiều diễn viên chính quy đều xuất ra từ nơi đó, ở bên dưới Weibo trường, Kỷ Linh cho phát quảng cáo chiêu mộ sinh viên.

Hắn còn tự mình tới trường học, dán bố cáo trên bảng thông báo, dốc lòng chào hỏi các tổ chức sinh viên trường.

Hắn hy vọng tìm được một sinh viên vừa lòng hợp ý tới giúp hắn.

Yêu cầu khác thì chưa có, cái chính là phải có tính hoạt bát hướng ngoại. Kỳ thật là yêu cầu phải nói nhiều, nhưng Kỷ Linh cũng không nói rõ điều này trên thông báo tuyển dụng.

Sinh viên Học viện Điện Ảnh tâm cao khí ngạo, có nhiều chương trình biểu diễn sắp bắt đầu, rất khó có người coi trọng cái công ty bé như hạt vừng này của Kỷ Linh. Mặc dù có người tới nhận lời mời, lại khó làm Kỷ Linh vừa lòng.

Kỷ Linh chỉ có thể tiếp tục tăng lượng quảng cáo, hắn thường xuyên lui tới Học viện, thường xuyên qua lại, bọn sinh viên đều mau quen mặt hắn, gọi một tiếng anh trai Quảng Cáo.

Đời trước Kỷ Linh nào đã trải qua chuyện bình dân như thế, hoạt động mở rộng đều có bộ phận chuyên môn, hiện giờ phải tự mình làm một lần, hắn cư nhiên cảm thấy chơi vui vẻ...

Cuối cùng, có một sinh viên tới nhận mời lời chiêu mộ.

Cậu ta trực tiếp chạy đến công ty, Kỷ Linh nghe thấy có người cùng cô bé lễ tân chào hỏi, hần đi ra ngoài xem tình huống.

Cậu sinh viên kia nhìn thấy Kỷ Linh bèn hỏi: “Xin hỏi ở đây có tuyển người phải không?”

Kỷ Linh lên tiếng, cậu sinh viên nhìn nhìn trái phải, lại hỏi: “Xin hỏi khi nào tôi có thể tới làm? Tôi bình thường vào cuối tuần không có lớp nên có thời gian rảnh, chỗ các anh tính tiền thế nào? A, đây là thời khóa biểu của tôi.” Cậu ta vội vàng vàng mở thời khóa biểu sinh hoạt, “Những nơi trong nội thành tôi đều có thể tới. Nhưng chỗ này cũng hơi xa, khả năng không kịp, cũng phải để cho tôi thời gian làm bài tập. A, tôi còn chưa giới thiệu, tôi tên Hà Hiểu Quang, là sinh viên năm ba Học viện Điện Ảnh, chuyên ngành của tôi là lý luận điện ảnh.”

Hà Hiểu Quang nói nửa ngày, dùng ánh mắt sáng lấp lánh nhìn Kỷ Linh, tiếp tục hỏi chuyện: “Như vậy, xin hỏi ông chủ ở đâu ạ?”

Kỷ Linh liếc mắt một cái ngắm cái đầu xù xù của cậu ta, nghĩ thầm, thực tốt, xác thật nói nhiều.

Kỷ Linh chậm rì rì mà trả lời: “Ông chủ là tôi.”

Tuy rằng công ty sau lưng hần thực nhỏ, thậm chí chưa nói tới chuyên nghiệp, nhân viên cộng thêm hần nữa mới được năm người, mọi việc đều phải hần tự tay làm lấy, hần còn có vị kim chủ như hổ rình mồi, nợ nần còn thiếu đã nói nửa năm sau phải hoàn lại đâu.

Nhưng mà, hần xác thật là ông chủ nơi này.

Tuy rằng trước mắt nhỏ bé bất kham, nhưng nơi này là vương quốc của hần.

10. Chương 10

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Sau khi Hà Hiểu Quang nghe được Kỷ Linh thừa nhận mình là ông chủ, biểu tình trên mặt tạm dừng một chút, tiếp đó không tự giác gãi gãi đầu, nói: “Thật sao, cảm giác anh không lớn hơn em bao nhiêu.”

Tôi so với cậu lớn hơn nhiều đấy, tiểu mao hài.

Kỷ Linh không phản bác lại hần, mà nói: “Cậu tới một ngày thứ bảy hàng tuần là được, ngày thường tôi sẽ gửi thư cho cậu trao đổi công việc, không cần tới, ở trường làm là có thể hoàn thành. Đúng rồi, cậu vừa rồi nói cậu học chuyên ngành gì?”

Hà Hiểu Quang nói: “Lý luận điện ảnh.”

Kỷ Linh nhú nhú mày.

Hà Hiểu Quang thấy hần bày bộ dạng không hiểu, lập tức giải thích: “Lý luận điện ảnh là một nhánh của điện ảnh học, nghiên cứu bản chất sáng tác điện ảnh, nguyên lý cơ bản cùng các quy luật. Nó nghiên cứu sâu vào ý thức hình thái của điện ảnh, bối cảnh văn hóa, nội dung đề tài, hình thức biểu đạt cùng phong cách nghệ thuật, cũng có ý quy nạp tất cả lập thành một bộ quá trình biện giải.”

“Tốt tốt tốt, dừng.” Kỷ Linh đánh gãy hần.

Hà Hiểu Quang nhìn không được bổ sung một câu: “Theo Baidu nói.”

“...” Đứa nhỏ này xác thật hay lắm nhỉ, “Như vậy bản lĩnh văn chương của cậu hần là không tồi, biết viết lời dẫn không?”

“Ô, chưa từng viết qua, có thể thử xem.” Hà Hiểu Quang nói thật ra.

“Được, tôi sẽ cho cậu xem vài mẫu câu. Còn chuyện tiền lương, cuối tuần khi nào tới thì bắt đầu tính, công việc ngày thường tôi gửi thi ấn theo doanh số trích phần trăm.” Kỷ Linh nói, “Cậu để lại phương thức liên hệ đi.”

Hà Hiểu Quang ngoan ngoãn để lại số điện thoại, sau đó cùng Kỷ Linh thêm bạn WeChat, hần nhần nhin, cuối cùng vẫn không nín được hỏi: “Các anh đúng thật là công ty chính quy sao? Các anh chỉ có ít người như vậy sao? Anh trẻ tuổi như vậy đã tốt nghiệp đại học sao? Các anh không phải lừa đảo đấy chứ?”

Một thằng sinh viên nghèo như cậu có cái gì để mà lừa, Kỷ Linh mặt không biểu tình nói: “Cậu có thể xem giấy phép kinh doanh.”

Tóm lại, Kỷ Linh chính thức thu nhận Hà Hiểu Quang, để hần làm một ít việc mở rộng đơn giản, chủ yếu là hướng tới hoạt động của những người trẻ tuổi trong trường. Kỷ Linh bên này khắp nơi đều liên lạc, cuối cùng cũng có thể lên kế hoạch cho một vài ngôi sao ca nhạc, minh tinh điện ảnh hạng hai hạng ba tới trường học biểu diễn.

Đồng thời Kỷ Linh còn miễn phí giúp đoàn hội kéo tài trợ, hội sinh viên dù gì cũng chưa có nhiều kinh nghiệm, rất nhiều người còn không hiểu như thế nào là đi kéo tài trợ, Kỷ Linh giúp bọn họ lên bản kế hoạch, thu được khoản phí tài trợ mấy ngàn một năm, coi như làm việc tốt.

Bởi vì Kỷ Linh năng động, nên hần không cần thời gian dài đã có thể lẫn lộn quen thuộc ở hội sinh viên cùng các phòng bộ môn liên quan. Nhưng hần làm như vậy, ngay cả Hà Hiểu Quang cũng thấy, thật sự không kiếm ra tiền.

Kỷ Linh có đạo lý của hần, phía trường học có Hà Hiểu Quang giúp hần chuẩn bị, hần cũng tích cực không từ bỏ con đường đã thông nghiệp vụ. Ban đêm ở trên bàn làm kế hoạch điều tra, ban ngày bên ngoài khắp nơi tìm kiếm hạng mục, may mắn thân thể này đủ trẻ, có thể khiêng gánh cường độ công tác cao.

Nhưng dù bận thế nào, Kỷ Linh cũng dành ra nửa giờ buổi sáng để tập chạy.

Hần bắt đầu lên kế hoạch rèn luyện thân thể, với hần bây giờ thời gian dưỡng bệnh quá xa xỉ, nếu ngã xuống sẽ rất uống phí.

Dạng hình thức quảng lưới rộng làm một vài dự án nhỏ lẻ cũng không thể mang đến được nhiều lợi nhuận, Kỷ Linh yêu cầu một dự án lớn để đánh phát pháo đầu. May mà kinh nghiệm của Kỷ Linh so với người khác đều phong phú hơn nhiều, ít nhất hần biết những vị khách sộp đều thích nghe cái gì, cũng có thể tìm được trọng điểm nhanh hơn người khác.

Rốt cuộc sau đó hần tranh thủ được một cơ hội cho công ty hần.

Một nhà xí nghiệp thực phẩm bản địa, do năm nay có một khoản doanh số khoai lát bị đánh giá không đạt, nên muốn thông qua chạy quảng cáo để có thể nâng cao số lượng tiêu thụ.

Bởi vì chu kỳ yêu cầu của bọn họ ngắn, hy vọng trong khoảng thời gian ngắn có thể thấy được hiệu quả, rất nhiều chương trình đã cho chạy quảng cáo từ trước, bọn họ không thể tham gia; Đồng thời bởi vì là xí nghiệp bản địa, tài chính không có nhiều, các chương trình đứng đầu chào giá quá cao, bọn họ không thể trả nổi.

Loại dự án cao không thành thấp không phải này, trao đổi nhiều nơi cũng chưa đàm phán được ổn thỏa. Tuy vậy, Kỷ Linh vẫn phải phí đi sức lực rất lớn mới có thể khiến người ta đáp ứng tự mình tới xem thử.

Dù sao thì công ty Kỷ Linh cũng chưa có danh tiếng gì mấy.

Kỷ Linh hiểu rất rõ tầm quan trọng của đơn hàng đầu tiên, hần dựa theo yêu cầu của vị khách lớn này, tiến hành nhiều cuộc điều tra, thức đêm lập kế hoạch. Khi hần đối với bản kế hoạch đã vừa lòng, chuẩn bị cùng khách hàng hẹn thời gian trao đổi.

Cuộc hẹn này tương đương với phỏng vấn mang tính chất quyết định, những cái khác thì không có vấn đề gì, chỉ là thời điểm bàn chuyện kinh doanh một mình hần thật sự chưa đủ mặt mũi.

Hần không muốn bị người khinh thường, nhưng cũng không thể mang theo sinh viên vừa học vừa làm đi gặp khách hàng lớn, Kỷ Linh liếc mắt một cái vòng quanh mấy người ít ỏi trong công ty, ánh mắt rơi xuống

trên người cô bé lễ tân.

Cô nàng hoảng sợ không thôi: “Ông chủ, em thật sự không biết nói chuyện làm ăn gì đâu!”

“Không có việc gì, cô cứ ngồi bên cạnh tôi, cái gì cũng không phải nói, chỉ cần nhớ kỹ phụ họa theo tôi, sau đó người ta nhìn cô cô cứ cười ngây ngô là được.” Kỷ Linh giúp cô nàng chuẩn bị một chút, rồi xách theo người lên chiến trường.

Sau khi Kỷ Linh mang chương trình mục tiêu đã chọn tốt ra giới thiệu xong, vị khách lớn tỏ vẻ nghi ngờ. Kỷ Linh lựa chọn sử dụng vở kịch(*) có vốn tương đối nhỏ, đều là tác phẩm trong nước không mấy xem trọng, tuy có thể giảm mức phí tổn, hơn nữa cạnh tranh ít dễ dàng thỏa thuận, nhưng là không có danh tiếng.

((*)Vở kịch: vở kịch mạng)

Kỷ Linh tin tưởng tràn đầy nói: “Mục tiêu của chúng ta là ở độ nóng, vấn đề chất lượng chương trình, thứ cho tôi nói thẳng cũng không phải yếu tố suy xét hàng đầu. Chỉ cần chủ đề có thể phù hợp, cho người ta lưu lại ấn tượng khắc sâu, đem quảng cáo gắn vào nó từ đó dẫn đến gắn vào ký ức người xem mới là trọng tâm.”

Vị khách lớn lại hỏi làm thế nào có thể bảo đảm độ nóng.

Kỷ Linh lại phẩy một phen miệng lưỡi, làm khách hàng tin tưởng vào mình.

Hắn một bên đầu khẩu, cô bé lễ tân một bên mỉm cười làm bình hoa.

Nhưng Kỷ Linh rất tin tưởng, hắn có thể thành công bắt lấy dự án này tuyệt đối có công lao của cô bé lễ tân. Bởi vì khi cô nỗ lực làm bình hoa bên cạnh, còn cùng vị khách đối diện nào đó mất qua mây lại.

Sau khi vị khách lớn đã đồng ý, hắn bắt đầu liên lạc với người sản xuất chương trình, cuối cùng chốt hạ một vở kịch mạng sắp phát sóng. Vai chính trong vở kịch này là một tên tham ăn, ở trong kịch thường xuyên ăn uống, đặc biệt là ăn khoai lát vào buổi tối. Kịch đã quay xong, bởi vì đem quảng cáo khoai lát gắn thêm vào, Kỷ Linh cho hậu kỳ chế tác cắt nối biên tập bên cạnh nhân vật chính là các hộp khoai lát...

Vở kịch này sau khi phát hành, cơ hồ là truyền nhanh như nước đổ, Kỷ Linh lập tức cho Hà Hiểu Quang viết vài đề tài hấp dẫn, phát lên trang web các nhà truyền thông lớn.

“Nhìn kỹ cảnh tượng ăn đến muốn chết trong XXX, vai chính chỉ có thời điểm ăn khoai lát là không thấy xấu hổ.”

“Vây xem kịch quá đã, nhưng thật ra xem vai chính ăn khoai lát tui lại thấy đói bụng.”

“Vở kịch này đoạn đẹp nhất cư nhiên là đoạn sột soạt sột soạt chén khoai lát.”

“XXX thất bại, cũng không phải khoai lát sai.”

Kỷ Linh mua thủy quân hỗ trợ mở rộng đẩy bài viết, hiệu quả xác thật không tồi, rất nhiều người bị điều khiển hướng chạy theo, chờ thời điểm mọi người phản ứng lại, đã không còn kịp rồi.

Vị khách xưởng thực phẩm sau khi ra quảng cáo, cho tiến hành điều tra thị trường, quả thực ngạch tiêu thụ tăng lên không ít, lúc này bọn họ đối với Kỷ Linh mới tỏ vẻ thực vừa lòng.

Kỷ Linh rốt cuộc đã có khoản doanh thu đầu tiên.

Hắn thu được bút lợi nhuận đầu có tính khả quan, bèn phát cho mọi người phong bao lì xì, tất cả mọi người đều rất cao hứng.

Dự án này của Kỷ Linh quá mức điển hình, lập tức ở trong giới truyền ra, kỳ thực thủ đoạn này cũng có điểm thiệt hại, các diễn viên, người chế tác chương trình giới giải trí đều gọi hắn là người đàn ông bùng sáng nhờ khoai lát.

Kỷ Linh thật ra lại không ngại, càng bị trêu chọc, càng thể hiện được nhiều người chú ý. Càng nhiều người đưa hợp đồng tới, cái công ty nho nhỏ của hắn sẽ càng thêm bận rộn, lưu lượng tiền chảy sẽ càng lớn.

Sau khi quả pháo đầu khai hỏa thành công, Kỷ Linh cũng ý thức được vấn đề trước mắt.

Thứ nhất là tài nguyên lĩnh vực giải trí của hần thật sự có hạn, không có cách nào mở rộng thêm nhiều phương thức hoạt động; Thứ hai là hần muốn tăng quy mô công ty, yêu cầu có thêm tài chính; Thứ ba là nơi này rất thiếu nhân thủ, nhân tài thì không muốn hạ mình, kẻ ngốc Kỷ Linh lại không muốn, hần ép buộc người trong công ty làm quá sức, ngay cả Hà Hiểu Quang cũng thàm thì nói cậu ta không có thời gian đọc sách, phải nợ môn.

Bây giờ phải làm thế nào.

Kỷ Linh nhắm mắt lại, ngồi trong văn phòng của mình tự hỏi.

Cái phòng này vẫn là phòng mà giám đốc tiền nhiệm từng dùng, lúc Kỷ Linh dọn vào, đã cho vứt bỏ toàn bộ đồ vật trang trí linh tinh trong phòng, lắp thêm mấy ngăn tủ, không bao lâu ngăn tủ cũng nhanh chóng bị nhét đầy.

Trên bàn làm việc dù đã đặt ba chiếc máy tính cũng vẫn thấy không đủ, đầu óc Kỷ Linh không lúc nào không lưu chuyển.

Hiện tại bọn họ vẫn còn duy trì ở tòa văn phòng có hình thức hỗn hợp dùng vốn nhỏ, thật sự bất lợi cho việc nâng cao hình tượng công ty, nhưng tiền thuê nơi này còn tính rẻ, nếu đối trụ sở văn phòng tất nhiên sẽ tăng thêm chi phí.

Nói đến cùng, vẫn là tiền tiền tiền.

Đầu tiên là phải tuyển thêm người, sau đó tiến hành chạy nhiều hoạt động, lấy được thêm nhiều thành tích, mới có thể ra ngoài thu hút vốn.

Đồng thời bên phía Học viện Điện Ảnh, Kỷ Linh cũng không từ bỏ, hần thường xuyên tiếp xúc với đoàn hội sinh viên. Còn có Hà Hiểu Quang, cái miệng không người đóng nổi, giúp hần tuyên truyền, hần ở Học viện Điện Ảnh cũng đã có chút tiếng tăm.

Nhưng hần còn muốn tiến thêm bước nữa, thậm chí có lúc bớt thời giờ tới Học viện dự thính.

Hà Hiểu Quang đối với hành vi này của Kỷ Linh tỏ vẻ không hiểu, cậu ta cảm thấy ở công ty bận rộn như vậy, cũng không liên quan gì tới chuyện của sinh viên, bởi vì có kiếm ra được tiền đâu.

Kỷ Linh lại không tỏ ý kiến.

Hần phí nhiều tâm tư vậy, tự nhiên có đạo lý của hần.

Hần là đang câu cá, câu một con cá lớn.

Khi nào cá còn chưa cắn câu, hần còn lẳng lặng chờ đợi.

Ngay lúc Kỷ Linh đang khí thế ngất trời phát triển sự nghiệp, hần đột nhiên nhận được điện thoại của Nghiêm Nghĩa Tuyên.

Hôm đó đêm đã khuya, hần ngồi trên bàn làm việc, đột nhiên nhận được một cuộc điện thoại từ số máy lạ, hần nghĩ thàm ai có thể gọi muộn như vậy.

Kết quả di động truyền đến thanh âm lười biếng của Nghiêm Nghĩa Tuyên.

“Đã muộn rồi còn chưa ngủ.”

Kỷ Linh sững sốt, dạo gần đây bận quá, hần đã mau chóng quên mất còn có một vị kim chủ đề ở trên đầu hần.

Kỷ Linh ở trong lòng thở dài một hơi, rời thân khỏi bàn làm việc, tùy ý dựa trên ghế.

“Anh cũng chưa ngủ sao?” Kỷ Linh trả lời, “Có chuyện gì?”

Nghiêm Nghĩa Tuyên cười, dù không nhìn thấy hần, Kỷ Linh cũng có thể tưởng tượng dáng vẻ khi hần cười rộ lên sẽ thả lỏng thích ý đến thế nào.

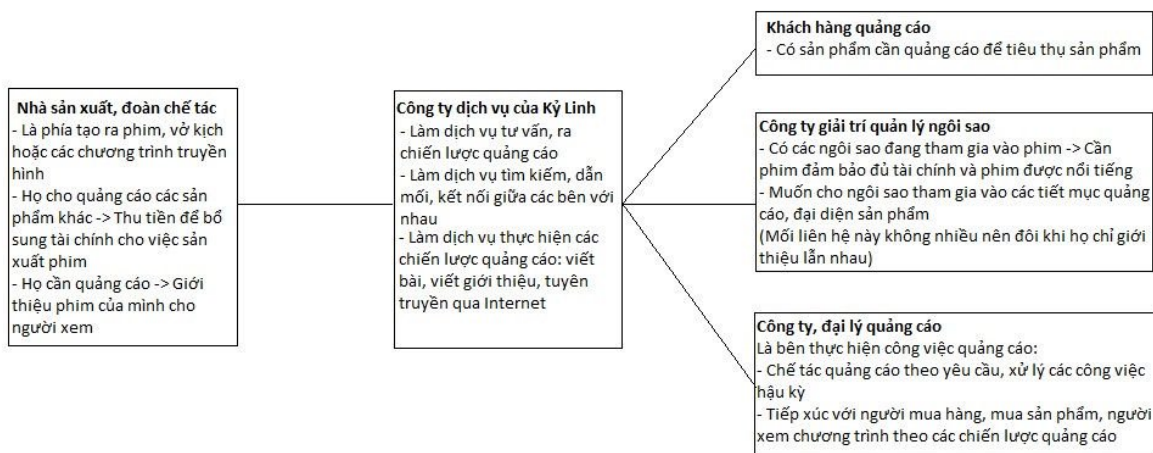
“Tôi gọi tới quan tâm một chút, xem cậu có chết đói đầu đường hay không.”

“Rất xin lỗi, làm anh thất vọng rồi.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên nói: “Tiếc quá, tôi đã chờ mong cậu lăn lộn không nổi, rồi khóc lóc trở về tìm tôi.”

Jojo: Để cho bạn có thể hiểu được nghiệp vụ công việc của công ty Kỷ Linh tui tóm tắt sơ lược lại thành sơ đồ như sau:

Đây là biểu đồ theo ý hiểu của tui, các bên liên quan đều có mối liên hệ với nhau, hoặc là trực tiếp hoặc là thông qua công ty Kỷ Linh. Các nghiệp vụ của mỗi bên ở đây chỉ là nghiệp vụ chính, ngoài ra họ có thể mở rộng nghiệp vụ tự mình làm thêm công việc của các bên khác.

11. Chương 11

Kỷ Linh nghe Nghiêm Nghĩa Tuyên nói vậy, ngẩng đầu nhìn thoáng qua bóng đêm ngoài cửa sổ, mặc dù đã tới nửa đêm, màn đêm cũng không hoàn toàn đen nhánh, ánh đèn đã nhuộm sắc đỏ lên bầu trời, Kỷ Linh nghĩ, giữa nơi xa hoa trụy lạc này đến tột cùng có bao nhiêu mưu tính.

Kỷ Linh đáp lại Nghiêm Nghĩa Tuyên: “Tôi nói rồi, nếu tôi thật sự lăn lộn không nổi, sẽ mang đầu đi gặp anh, trước mắt chớ lo điều này.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên lại cười, tiếng cười lười nhác mà ái muội, nghe tới chột xa chột gần: “Nếu bây giờ cậu chịu lại đây gặp tôi, tôi có thể cho công ty cậu thêm tài chính.”

Kỷ Linh hừ một tiếng.

Lại bắt đầu trêu chọc hần, nếu hiện tại hần đi gặp Nghiêm Nghĩa Tuyên, có khi bị ăn đến xương cốt chẳng còn, bây giờ mọi thứ đều đang vào quỹ đạo, không còn giống như lúc đi vay tiền, hần việc gì phải tự tìm phiền toái.

Nghiêm Nghĩa Tuyên nghe được tiếng hừ của hần cũng không buồn bực, nói: “Cánh cứng rồi, cũng không hiếm lạ tiền của Kim chủ nữa rồi, khoai lát kia của cậu ăn cũng thật giá trị.”

Kỷ Linh nhin không được có chút xấu hổ, toàn bộ chuyện về cái công ty hạt vừng của hần, Nghiêm Nghĩa Tuyên đều biết, so với Nghiêm Nghĩa Tuyên một ngày trăm triệu mưu hoa, công trạng hần đi tìm thủy quân viết bài, thật sự không đáng kể.

Kỷ Linh nói: “Nghiêm thiếu gia đừng chèn ép tôi, Nghiêm thiếu gia gia tài bạc triệu, tôi chỉ mượn số tiền đó đã thấy kinh sợ, nào dám tiếp tục mượn thêm.”

Ý của hần là, giữa hần và Nghiêm Nghĩa Tuyên là vay mượn, không phải đưa không.

Nếu thật sự tiếp nhận tiền của Nghiêm Nghĩa Tuyên, vậy đã rõ ràng chứng thực cái danh bao dưỡng cùng kim chủ rồi.

Nghiêm Nghĩa Tuyên hiểu ý hần, cái công ty nhỏ bé như vậy muốn thu hút vốn là khó khăn cỡ nào, mỗi một bút tiền đều phải tính toán tỉ mỉ, dưới tình huống này mà Kỷ Linh vẫn muốn cự tuyệt, không phải quá tự tin, mà là phòng bị quá nghiêm ngặt.

Kỷ Linh lại lần nữa nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Đã trễ thế này rồi, không bằng Nghiêm thiếu gia nghỉ ngơi sớm một chút?”

“Ừ...” Nghiêm Nghĩa Tuyên tựa hồ nhìn nhìn thời gian, “Là vậy, tuy rằng cậu không muốn tiếp thu ý tốt của tôi, nhưng tôi vẫn muốn đưa cho cậu một lễ vật.”

“Lễ vật?”

“Ngày mai chờ thu lễ đi.”

Nói xong, Nghiêm Nghĩa Tuyên liền treo điện thoại.

Kỷ Linh trừng mắt nhìn di động, nhìn nhìn thông báo trên màn hình, là số di động vừa gọi, hần yên lặng lưu xuống, lại tiếp tục cân nhắc trong hồ lô của Nghiêm Nghĩa Tuyên bán cái gì.

Nghĩ tới nghĩ lui đoán không ra, hần dứt khoát từ bỏ, thủ đoạn của Nghiêm thiếu gia quá nhiều, khó lòng phòng bị, tốt nhất là không thèm nghĩ nữa, gặp chiêu nào phá chiêu đó đi.

Kỷ Linh dứt khỏi kim chủ, lại lần nữa cắm đầu vào công việc.

Ngày hôm sau vừa tới, Kỷ Linh liền hiểu ra lễ vật là cái gì.

Sáng sớm, một cô gái trẻ tuổi dung nhan tinh xảo, trên người mặc một bộ tây trang, chân đi giày cao gót bước vào công ty, đứng ở trước mặt Kỷ Linh.

“Xin chào Kỷ tiên sinh, Nghiêm phó chủ tịch phái tôi tới đây để hiệp trợ anh, tên tôi là Mạc Ngũ Lam.”

Phản ứng đầu tiên của Kỷ Linh là, cô gái này sẽ không phải là một trong những tình nhân bên người Nghiêm Nghĩa Tuyên đấy chứ?

Tiếp theo sau đó hẳn phải tự lật đổ ý nghĩ của mình.

Người vừa tới tuy rằng nói chuyện khéo léo, nhưng trên mặt rất lạnh nhạt, một đường đi vào, ngoại trừ lúc thông báo với cô bé lễ tân, còn là mắt nhìn thẳng, cảm giác như đối với nơi này một chút hứng thú đều không có.

Kỷ Linh hiểu ra, sau đó lập tức vui vẻ.

Không phải phi tần bị thất sủng, mà là thần tử bị sung quân biên cương đây mà.

Kỷ Linh hỏi cô: “Hiệp trợ? Không biết Nghiêm thiếu gia cho Mạc tiểu thư tới là để hiệp trợ phương diện nào?”

“Nghiêm phó chủ tịch nói, Kỷ tiên sinh có thể coi tôi như người làm nơi này mà đối xử.”

“Mạc tiểu thư ở dưới trưởng Nghiêm thiếu gia là làm chức vụ gì vậy?”

Mạc Ngũ Lam không lập tức trả lời, mà dừng một chút, mới nói: “...Tôi vốn ở phòng trợ lý.”

Trách sao đáng vẻ không tình nguyện như vậy, vốn dĩ đang làm trợ lý tốt đẹp ở tập đoàn, đột nhiên lại bị sung quân tới cái công ty bé xít rách tung tóe này, quý mới vui nổi.

Kỷ Linh suýt nữa không nín được ý cười.

Người đàn ông Nghiêm Nghĩa Tuyên này, thật sự là khéo léo hoàn hảo, bảo sao bên ngoài nói anh ta như vậy mà vẫn luôn có người như thiêu thân lao đầu vào lửa, cho dù sinh hoạt cá nhân phóng đảng, thì danh tiếng trong giới thương nhân vẫn cứ tốt đẹp.

Anh ta có thể nắm đúng chỗ ngứa của người khác, ra tay một cái khiến người ta không mừng rỡ cũng không được.

Trước đó Kỷ Linh còn âu sầu về vấn đề nhân sự, Nghiêm Nghĩa Tuyên bèn tặng cho hắn một tay đầm có thể giúp hắn chinh chiến thiên hạ, điều này so với việc vung tay ném tiền cho hắn còn khiến hắn cao hứng gấp trăm lần.

Tuy rằng Nghiêm Nghĩa Tuyên phái người tới, còn hàm chứa ý giám thị, nhưng trước mắt Kỷ Linh cũng không có điều gì cần dấu diếm, hắn vừa lòng mà đánh giá Mạc Ngữ Lam, nói: “Nhưng tôi không có tiền mời Mạc tiểu thư đâu.”

Khóe miệng Mạc Ngữ Lam rút cuộc nhin không được phiết xuống dưới, nói: “Nghiêm phó chủ tịch nói, tiền lương tôi tìm anh ấy lãnh, anh chỉ cần lo phân phó tôi làm việc là được.”

Kỷ Linh vỗ tay bang một cái, nói: “Vây thật sự quá tốt rồi, vừa vặn chúng tôi đang muốn mở một hội nghị thảo luận, cùng nhau tham gia đi, Mạc tiểu thư.”

Kỷ Linh xác thật là chuẩn bị mở họp.

Trên tay hắn đang có một dự án, muốn cùng mọi người thảo luận bàn bạc. Hiện tại hợp đồng công ty Kỷ Linh tiếp nhận phần lớn là đến từ tổ chế tác ít vốn hoặc là xí nghiệp loại nhỏ, hắn xử lý nhanh, chi phí thấp, chu kỳ ngắn, ở trong giới marketing giải trí được khách hàng hạng ba ưu ái, nhanh chóng tạo danh hiệu tiểu chế tác.

Thật vất vả có được hợp đồng lớn một chút, Kỷ Linh muốn mở cuộc họp để thương lượng cùng mọi người.

Hắn cố ý gọi cả Hà Hiểu Quang tới, tuy rằng cậu ta đối với công việc bên này không quen thuộc, nhưng cậu nhóc này lại có đầu óc linh động, cô bé lễ tân cũng bị hắn gọi vào hội nghị, tốt xấu gì hiện tại cô nàng cũng là đại sứ hình tượng của công ty.

Nói là mở cuộc họp, thực ra là tập trung ở trên bàn trong đại sảnh, mọi người vây xung quanh nói lung tung.

Mạc Ngữ Lam hiển nhiên là không thích ứng với bầu không khí kiểu này, ngồi thẳng tắp, giống như một tấm thép.

Đầu tiên Kỷ Linh giới thiệu qua về Mạc Ngữ Lam, mọi người cùng chào hỏi, rồi bắt đầu vào đề chính.

“Dự án lần này là của một nhà sản xuất muốn tìm kiếm nguồn tài chính, vì đang ở giai đoạn chuẩn bị quay nên muốn tìm công ty có nhu cầu quảng cáo, bọn họ hy vọng chúng ta có thể liên hệ với khách hàng thích hợp, đưa quảng cáo vào trong tiết mục của họ, hoàn thành công tác chiêu thương*.”

(() Chiêu thương: mời gọi hợp tác kinh doanh)*

Kỷ Linh tạm dừng một chút, Hà Hiểu Quang lập tức nói: “Vây tìm đi thôi, giờ người muốn thuê quảng cáo nhiều như vậy, một tập phim truyền hình hận không thể nhét tám trăm cái quảng cáo ấy.”

Kỷ Linh tiếp tục nói: “Tiết mục lần này là phim phóng sự.”

Hà Hiểu Quang lập tức ngậm miệng.

“Bởi vì là loại hình phim phóng sự, cho nên lượng khách nguyên ý tiếp đơn rất nhỏ, đồng thời vì phải phù hợp với chủ đề phim phóng sự, số mặt hàng lựa chọn để quảng cáo càng ít.”

“Đúng thế, cũng không thể ở trong phim phóng sự làm quảng cáo khoai lát được.” Hà Hiểu Quang xen mồm.

“...” Kỷ Linh cơ hồ muốn đánh hấn, “Cho nên chúng ta phải giúp phía nhà sản xuất chọn ra mặt hàng quảng cáo phù hợp với phim, đồng thời còn phải làm tốt kế hoạch thuyết phục người ta đồng ý ký hợp đồng. Bây giờ mọi người có thể trình bày ý tưởng của mình.”

“Mảng giáo dục thì sao? Hiệu sách?” Hà Hiểu Quang nói.

“Loại hình này kết hợp vào nhau quá khô khan, hiệu quả sẽ không tốt, giống như cậu vẩy mực lên tấm bảng đen, rất khó khắc sâu ấn tượng người ta, cuối cùng sẽ không đạt được thành quả tuyên truyền mà khách hàng mong muốn.” Kỷ Linh phủ định.

Hắn nhìn về phía Mạc Ngữ Lam, cười nói: “Không biết Mạc tiểu thư có cao kiến gì không?”

Tuy là Nghiêm Nghĩa Tuyên nói Kỷ Linh coi Mạc Ngữ Lam như người làm mà đối xử, nhưng hắn vẫn cho cô tôn trọng nhất định.

Sắc mặt Mạc Ngữ Lam quả nhiên hòa hoãn đi nhiều, cô nói: “Nếu là phim phóng sự, người xem mục tiêu sẽ là phân khúc cao cấp, sản phẩm quảng cáo nhất định phải tinh xảo; đồng thời quảng cáo gắn vào không thể quá mức thường xuyên, nhất định phải bắt lấy trông mắt, tốt nhất là tìm thứ người xem đã nghe nhiều nên thuộc.”

Kỷ Linh gật gật đầu: “Nếu là nhãn hiệu xa lạ, với số giấy quảng cáo có hạn rất khó khiến mọi người nhớ kỹ, yêu cầu loại sản phẩm chỉ cần xuất hiện một lần là có thể nhận ra được. Hiện tại còn có một vấn đề, phía nhà sản xuất thật sự thiếu tiền, bọn họ hy vọng có nguồn tài chính rót vào, như vậy cần phải là nhãn hiệu lớn từ trước, sản phẩm trí thức công ích gì đó cũng không thể ở trong phạm vi suy xét.”

Mạc Ngữ Lam trầm ngâm một chút, nói: “Cao cấp lại có tiền... Tôi cho rằng có thể thử xem đầu tư của công ty nước ngoài.”

Kỷ Linh vỗ bàn phách một cái: “Giống như tôi nghĩ. Nhãn hiệu kinh điển nước ngoài, hy vọng xây dựng hình tượng nhãn hiệu cao cấp trong nước, không thể hạ thấp giá trị nên không cách nào dung nhập vào các chương trình giải trí bản địa, loại hình phim phóng sự hần là rất phù hợp với yêu cầu của bọn họ.”

“Hơn nữa mục tiêu tuyên truyền của loại hình đầu tư từ nước ngoài này kiếm tiền chỉ là phụ, cái chính là xây dựng một hình tượng cho nhãn hiệu, việc này đối với phía nhà sản xuất mà nói áp lực cũng không lớn.”

Mạc Ngữ Lam bổ sung.

Kỷ Linh lại gật đầu lần nữa.

Hai người Kỷ Linh cùng Mạc Ngữ Lam thảo luận đến hô mưa gọi gió, cô bé lễ tân đã bắt đầu giở đồ ra sơn móng tay, Hà Hiểu Quang chống cằm nghe bọn họ nói chuyện, chỉ muốn ngủ gà ngủ gật.

“Các học bá cao cấp nói chuyện, học tra không hiểu a.”

Kỷ Linh hoàn toàn nhập tâm trong cuộc thảo luận với Mạc Ngữ Lam, không để ý tới người bên cạnh, cuối cùng hắn đưa ra: “Nhưng người chúng ta muốn tiếp xúc là các công ty nước ngoài, bọn họ mất cao hơn đầu, chúng ta chỉ là công ty nhỏ nếu muốn lung lay được họ thì cần phải đưa ra kế hoạch tốt nhất.”

Hắn nheo đôi mắt lại, đối với Mạc Ngữ Lam cười nói: “Mạc tiểu thư từng ở tập đoàn lớn công tác, khẳng định đã có kinh nghiệm phong phú, không bằng nhờ cô làm một bản kế hoạch tới để chúng tôi có thêm kiến thức.”

Mạc Ngữ Lam hơi hơi nâng cằm lên, kiêu ngạo mà nói: “Được, Kỷ tiên sinh vui lòng cung cấp tài liệu thật chi tiết tỉ mỉ cho tôi.”

Hắn biết Mạc Ngữ Lam vì chứng minh bản thân nên tuyệt đối sẽ không thoái thác mà.

Kỷ Linh lúc này mới có cái cảm giác làm ông chủ, người có thể làm dưới trướng hắn đều không có, việc nào hắn cũng phải tự làm, hiện tại đã có thể sai sử người đi viết kế hoạch, đến lúc đó chỉ việc nhận lấy rồi chỉnh sửa chút là được.

Kỷ Linh rất cuộc có thể mang theo người đáng tin cậy đi ra ngoài nói chuyện làm ăn, khí chất của Mạc Ngữ Lam cô bé lễ tân không thể bằng được, điều này chọc cô nàng không vui, lập chí muốn tới lớp học nâng cao trình độ mình.

Kỷ Linh đương nhiên ước gì cô đi, ít nhất cũng phải làm một cái bình hoa có nội hàm chứ, nhưng hắn đối với kiên trì của cô tỏ vẻ rất hoài nghi.

Dự án này Kỷ Linh tiến hành thuận lời phi thường, phía nhà sản xuất phim phóng sự vốn dĩ đã có thực lực, hơn nữa thêm bên Kỷ Linh góp vào, mục tiêu của bọn họ thực rõ ràng, khách hàng quảng cáo là nhà đầu tư nước ngoài đang muốn mở rộng thị trường, Kỷ Linh trao đổi ý tưởng với bọn họ, thuận lợi ký xuống hợp đồng quảng cáo.

Kỷ Linh ở giữa thu được thù lao, so với đưa khoai lát vào vòng kịch thì còn nhiều hơn, đồng thời cũng vớt bỏ được danh xưng tiểu chế tác, thêm nhiều nhà sản xuất, ngôi sao truyền thông cùng khách hàng quảng cáo thu nạp hắn vào phạm vi đối tượng hợp tác.

Nếu sự nghiệp càng ngày càng phát triển, mọi người vẫn còn trụ lại tòa nhà thương mại cũ kỹ này thì thật sự quá tổn hại tới hình tượng công ty.

Kỷ Linh rút cuộc quyết định – chuyển nhà.

12. Chương 12

Kỷ Linh ở khu thương mại thuê mấy gian văn phòng, tuy rằng không lớn, nhưng bốn phía vây xung quanh đều là các tòa thương mại lớn, lượng người đủ náo nhiệt, tiền thuê cũng không rẻ.

Kỷ Linh lần này hạ vốn gốc, nhưng nếu muốn phát triển về truyền thông, địa điểm trụ sở rất quan trọng.

Hắn gia tăng người làm, thông báo tuyển dụng nhân viên lập trình, nhân viên nghiệp vụ cùng người viết bài, rốt cuộc đã thoát ly khỏi hình thức nhỏ lẻ, nhưng Kỷ Linh biết rõ hắn hiện giờ cầm quân xung phong cũng chỉ có thể xưng là một đội ngũ lớn.

Muốn tiếp tục mở rộng quy mô, hắn biết cần phải ra ngoài thu hút vốn đầu tư.

Kỷ Linh để Mạc Ngữ Lam gánh vác một bộ phận liên lạc cho công tác mở rộng, hắn có thể đơn độc đi ra ngoài nhưng hắn cũng không dám tự tin đảm bảo, chỉ bằng lời nói miệng rất khó thuyết phục nhà đầu tư, mà dựa vào thành tích để mượn sức tài chính đối với Kỷ Linh thì còn xa xa mới đủ.

Hắn muốn tiếp xúc với người càng có tiền hơn, càng cường đại hơn.

Hắn lại đem ánh mắt thả về trường học.

Kỷ Linh thường xuyên cùng đoàn đội trong trường tương tác, thậm chí cùng phía trường học hợp tác sản xuất chương trình, chính là hy vọng có thể ở trong vòng nhỏ hẹp của khuôn viên Học viện Điện Ảnh này tạo chút danh tiếng.

Chỉ mong có thể sớm tiếp xúc với người kia.

Trong lòng Kỷ Linh hơi vội vàng, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài. Công ty hắn ở trong ngành đã khởi tạo được hình tượng mới mẻ tốt đẹp, tạm thời chỉ cần duy trì đi tiếp, trong thời gian ngắn không có vấn đề gì.

Hắn thực sự có thể xem là một người cuồng làm việc, một khi đã nhập tâm vào công việc những thứ khác đều không quan tâm.

Hắn thiếu chút nữa đã quên mất Nghiêm Nghĩa Tuyên.

Nhưng vị kim chủ của hắn lần nào cũng sẽ đúng lúc xuất hiện tuyên cáo sự tồn tại.

Hôm đó Kỷ Linh vừa ký được hợp đồng, hẹn cho mọi người trong công ty đi ăn tối. Tuy là bình thường Kỷ Linh đều ở công ty làm việc tới khuya, nhưng đã nói là ông chủ mời, cho nên đến tan tầm hắn mang theo đồng sự ra khỏi văn phòng, chuẩn bị tới nhà hàng bao một bàn.

Hắn vừa mới đưa người đi đến ven đường, liền có người gọi điện thoại cho hắn.

...Nghiêm Nghĩa Tuyên.

Kỷ Linh bất đắc dĩ tiếp điện thoại, nghe thấy Nghiêm Nghĩa Tuyên dùng miệng lưỡi không cho cự tuyệt nói: “Cùng đi ăn một bữa cơm.”

Kỷ Linh vừa định cự tuyệt, liền thấy chiếc xe quen thuộc ngừng ở phía trước cách đó không xa.

Nghiêm Nghĩa Tuyên là nhìn thấy hắn mới gọi điện.

Hiển nhiên Mạc Ngữ Lam đi theo sau Kỷ Linh cũng thấy chiếc xe kia, cô vốn dĩ đối với mối quan hệ giữa Nghiêm Nghĩa Tuyên và Kỷ Linh còn chưa xác định, không rõ vì cái gì Nghiêm Nghĩa Tuyên lại đem cô sung quân tới bên người Kỷ Linh, lúc này đã có thể hiểu ra.

Kỷ Linh quay đầu nói với đồng sự: “Tôi đột nhiên có chút việc, mọi người tự đi ăn nhé.” Hắn móc thẻ tín dụng ra, nhìn đến sắc mặt cổ quái của Mạc Ngữ Lam, bèn đưa cho một người khác, “Ăn uống thoải mái, tôi tài trợ.”

Nói xong, Kỷ Linh đi về phía xe Nghiêm Nghĩa Tuyên.

Người trong công ty đứng ở đằng sau thấy ông chủ của họ mở cửa xe, ngồi vào, sau đó chiếc siêu xe kia khởi động rời đi.

Mọi người mắt to trừng mắt nhỏ.

Phương diện này có rất nhiều người là người mới, không biết chuyện là như thế nào, nhưng cô bé lễ tân đã ở công ty từ thời giám đốc cũ còn tại nhiệm, chỉ có cô biết sâu xa Kỷ Linh cùng Nghiêm Nghĩa Tuyên, cô nàng “A” một tiếng kêu lên: “Nghiêm Nghĩa Tuyên, đó chính là Nghiêm Nghĩa Tuyên trong truyền thuyết đúng không!”

Mạc Ngữ Lam hừ một tiếng.

Kỷ Linh ngồi lên xe, quay đầu nhìn Nghiêm Nghĩa Tuyên.

Người này nhất định là cố ý, cố ý ở trước mặt cấp dưới của hần gọi hần đi.

Nghiêm Nghĩa Tuyên cũng đánh giá Kỷ Linh, bọn họ đã thật lâu không gặp, Kỷ Linh cắt tóc, ăn mặc tây trang, tay áo xắn lên trên khuỷu tay, thân thể cũng rắn chắc hơn, thoạt nhìn không còn vẻ tối tăm như trước kia.

Nghiêm Nghĩa Tuyên phảng phất như không thấy sắc mặt hần, nói: “Ông chủ Kỷ thật là ghê gớm, trong thời gian ngắn như vậy ở nơi trung tâm đã có được văn phòng của mình.”

Kỷ Linh không để ý tới châm chọc của anh ta, hỏi lại: “Nghiêm thiếu gia mới là ghê, hôm nay như thế nào lại đột nhiên gọi tôi cùng ăn cơm?”

Nghiêm Nghĩa Tuyên liếc mắt quét qua hần một cái: “Không phải vì chúc mừng công ty ông chủ Kỷ chuyển nhà hay sao.”

Kỷ Linh nghĩ thầm hần chuyển đã được gần tháng rồi, nói là chúc mừng, vậy cũng hơi muộn đi.

Kỷ Linh cũng không nói ra, nói: “Vậy cảm ơn Nghiêm thiếu gia.” Hần nghĩ nghĩ, lại nói, “Còn có chuyện muốn cảm ơn anh, lễ vật lần trước, tôi rất thích.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên lúc này mới cười: “Mạc trợ lý năng lực khá tốt, nhưng có điều tâm cao khí ngạo, ở phòng trợ lý tổng khó có thể thể hiện, không bằng dốc sức đi làm chút chuyện khởi tạo giang sơn.”

Đổi lại cách nói thì, Mạc Ngũ Lam là vì đã từng đắc tội với người, nên bị ném qua đây.

Kỷ Linh nhớ tới sắc mặt Mạc Ngũ Lam vừa rồi, đúng là cá tính ngay thẳng, khinh bỉ trên mặt giấu không nổi.

Nghiêm Nghĩa Tuyên có điều nghiền ngẫm mà nhìn Kỷ Linh, nói: “Cũng không dễ quản giáo.”

Kỷ Linh chậm rãi nói: “Không có việc gì, con la cũng có thể huấn luyện thành ngựa.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên rút cuộc hơi thoải mái.

Lúc Kỷ Linh vừa mới lên xe liền nhạy bén cảm giác thấy hôm nay Nghiêm Nghĩa Tuyên có chút không bình thường, tuy nói chuyện vẫn trêu đùa như trước, nhưng khẩu khí hơi hơi khác.

Trực giác Kỷ Linh cho thấy hôm nay hẳn đã xảy ra chuyện gì đó, chộc đến vị thiếu gia này không vui.

Hắn sẽ không hỏi Nghiêm Nghĩa Tuyên rốt cuộc bị làm sao, nhưng nếu Nghiêm Nghĩa Tuyên có chuyện phiền lòng tìm hắn đi ăn cơm, hắn sẽ liều mình bồi quân tử.

Nghiêm Nghĩa Tuyên mang Kỷ Linh tới một nhà hàng có cảnh hồ, nằm trong khuôn viên hồ, dựa núi gần sông, ý họa tình thơ.

Kỷ Linh đối với tính tình thích phô trương của Nghiêm Nghĩa Tuyên đã hiểu rõ, tình nhân cũng tốt, trợ lý cũng tốt, ngay cả địa điểm ăn cơm cũng tốt, tất cả đều nhất định phải được lựa chọn xinh đẹp.

Bản thân Kỷ Linh cũng đã rất lâu rồi không tới loại nhà hàng này dùng cơm, ôn lại mỹ vị cũng tốt.

Kỷ Linh không đi theo phía sau Nghiêm Nghĩa Tuyên, mà là cùng anh ta đi song song vào nhà hàng, khiến cho người phục vụ phải liếc mắt nhìn hắn mấy lần.

Kết quả hai người vừa vào cửa, Nghiêm Nghĩa Tuyên lại dừng bước.

Kỷ Linh nhìn phía trước, nghĩ thầm thật giống như ma làm.

Bọn họ gặp được anh trai cùng cha khác mẹ Nghiêm Nghĩa Tuyên, Nghiêm Nghĩa Lễ.

Nghiêm Nghĩa Lễ mang theo một cô bạn gái, cũng vừa mới tiến vào gian nhà hàng này.

Khác với khoảng cách giữa Nghiêm Nghĩa Tuyên và Kỷ Linh, cô bạn gái kia kéo cánh tay Nghiêm Nghĩa Lễ, đáng vẻ vô cùng thân mật.

Kỷ Linh nhìn nhìn dung mạo cô gái, tuy rằng thực thanh tú, cũng rất xuất sắc, nhưng đặt ở trước mặt ba nam nhân bọn họ đều có vài phần kém cỏi.

Nghiêm Nghĩa Lễ cùng bạn gái hiển nhiên cũng thấy bọn họ.

Nghiêm Nghĩa Lễ lập tức nhú mày.

Nghiêm Nghĩa Tuyên dẫn đầu mở miệng, trào phúng nói: “Rõ ràng vừa rồi còn ở hội đồng quản trị suýt chút nữa cùng tôi âm ỉ, bây giờ khẩu vị ăn cơm lại cùng tôi nhất trí đến vậy, anh không cảm thấy quá châm chọc sao?”

Kỷ Linh lập tức giải nghĩa được lời Nghiêm Nghĩa Tuyên.

Hôm nay hai anh em nhà họ mở cuộc họp hội đồng quản trị, quá trình không mấy vui vẻ, sau đó lần lượt ra ngoài, không nghĩ tới sẽ lại đụng nhau.

Cô bạn gái bên người Nghiêm Nghĩa Lễ bất an mà liếc nhìn Nghiêm Nghĩa Lễ một cái, Nghiêm Nghĩa Lễ vỗ vỗ tay cô trấn an, vẻ mặt ôn nhu.

Nhưng khi gã ngẩng đầu lên nhìn Nghiêm Nghĩa Tuyên, lại thay bằng biểu tình lạnh nhạt, ánh mắt gã đảo qua Kỷ Linh, mang theo sự chán ghét.

Kỷ Linh trăm phần trăm xác định Nghiêm Nghĩa Lễ nhất định không nhớ ra mình, nhưng ánh mắt gã nhìn hắn, giống với lần trước ở trại nuôi ngựa như đúc.

Nghiêm Nghĩa Lễ nói: “Vừa rồi là công việc, hành xử cũng là theo nguyên tắc, bây giờ chỉ là ăn một bữa cơm mà thôi, nhà hàng mở cửa, chẳng lẽ chỉ cho cậu tới không cho tôi tới hay sao?”

Khẩu khí gã khá nặng, bạn gái gã nhẹ giọng can ngăn: “Nghĩa Lễ.”

Nghiêm Nghĩa Tuyên cười nói: “Đây hẳn là chị dâu tương lai đi, cũng không thấy giới thiệu một chút?”

Nghiêm Nghĩa Lễ lại không nói gì, bộ dạng muốn lôi kéo tay cô bạn gái rời đi.

Mà Nghiêm Nghĩa Tuyên lại đứng chặn ở cửa mang theo biểu tình cười như không cười, không cho ra cửa.

Đây là cái gọi là đá lửa gặp nhau, chạm vào là nổ.

Kỷ Linh nhìn nhìn tình hình, đột nhiên băng quơ nói một câu: “Không bằng cùng nhau ăn cơm.”

Nghiêm Nghĩa Lễ hung hăng trừng mắt liếc nhìn hắn một cái, Nghiêm Nghĩa Tuyên nghe xong lại cười lên tiếng: “Tôi thì không ngại, nhưng sợ là chị dâu sẽ tiêu hóa không được.” Nói xong, lui một bước, nhường ra một con đường, Nghiêm Nghĩa Lễ mang theo bạn gái gã đi thẳng không quay đầu lại.

Kỷ Linh quay qua hỏi Nghiêm Nghĩa Tuyên: “Còn ăn cơm nữa không?”

Nghiêm Nghĩa Tuyên cười cười: “Sao lại không?”

Bọn họ ngồi xuống, Kỷ Linh chọn đồ ăn. Trong quá trình ăn cơm, tuy rằng Nghiêm Nghĩa Tuyên vẫn luôn câu được câu không cùng Kỷ Linh trò chuyện, nhưng Kỷ Linh nhìn ra được tâm tư của anh ta đã không ở trên bàn cơm.

Kỷ Linh nghiêng ngẫm hai anh em nhà này, cảm thấy có điều ý vị sâu xa.

Tâm tình Nghiêm Nghĩa Tuyên hôm nay không tốt, khẳng định là bởi vì trong cuộc họp hội đồng quản trị cùng Nghiêm Nghĩa Lễ nổi lên tranh chấp, mà anh ta một khi gặp được Nghiêm Nghĩa Lễ đều nói chuyện rất khắc nghiệt. Nghiêm Nghĩa Lễ gặp Nghiêm Nghĩa Tuyên cũng một bộ dạng lỗ mũi hướng lên trời.

Nghiêm Nghĩa Tuyên khấp nơi rải tình, chơi thật sự nhiệt tình, có tiếng trong giới; Mà Nghiêm Nghĩa Lễ từ tình huống vừa rồi cho thấy, có vẻ giữ mình trong sạch, một thân hình tượng chung thủy.

Hai người tựa như tấm gương đối lập, cố ý phản chiếu lại.

Loại cảm giác này, ngay cả Kỷ Linh ở bên cạnh cũng thấy không khỏe.

Nghiêm Nghĩa Lễ dám ở hội đồng quản trị cùng phó đồng Nghiêm Nghĩa Tuyên ồn ào, chứng tỏ đằng sau có người ủng hộ, trên tay ắt có vương bài.

Kỷ Linh nhin không được nhìn nhìn Nghiêm Nghĩa Tuyên, người này ở vương tọa Nghiêm gia, ngồi cũng không được an ổn a.

Nghiêm Nghĩa Tuyên mất đi vẻ thông dong, làm Kỷ Linh cảm thấy rất không thích ứng.

Cái gọi là hào môn, thật là phiền toái mà.

13. Chương 13

Chuyện Nghiêm Nghĩa Tuyên cùng Nghiêm Nghĩa Lễ làm Kỷ Linh có hơi chú ý, nhưng trước mắt hần cũng không có tinh lực đi tìm tòi nghiên cứu bí sử Nghiêm gia, hần vẫn phải chuyên chú với sự nghiệp của hần.

Mạc Ngữ Lam từ sau ngày ấy, sắc mặt đối với Kỷ Linh thật sự không thể coi là tốt, nhưng Kỷ Linh không có công phu sửa đúng lại thái độ của cô, làm gì có cấp trên nào mà chưa từng bị cấp dưới ở sau lưng chửi qua, lại nói hần cũng không được xem như cấp trên của Mạc Ngữ Lam.

Kỷ Linh phát hiện Mạc Ngữ Lam đặc biệt nghe lời Nghiêm Nghĩa Tuyên, tuy trong lòng cô có bất mãn, nhưng vẫn an ổn ở bên cạnh Kỷ Linh hiệp trợ hần, đồng thời Kỷ Linh cũng đoán những hướng đi của hần bên này, Mạc Ngữ Lam sẽ nhất nhất báo lại cho Nghiêm Nghĩa Tuyên.

Kỷ Linh vẫn rất nể trọng Mạc Ngữ Lam, rốt cuộc hần không có khả năng cái gì cũng tự mình đi làm.

Hà Hiểu Quang vẫn cộng tác như cũ, chỉ là tới gần cuối kỳ, nhân thủ bên này cũng đủ rồi, Kỷ Linh liền giảm bớt không ít việc cho hắn. Cuối tuần này hắn lại nhắn trên WeChat xin Kỷ Linh cho nghỉ thứ bảy không tới được, Kỷ Linh bảo hắn chăm chỉ mà ôn tập, nhưng Hà Hiểu Quang lại nói: “Không phải vậy, thứ bảy này có khóa rất quan trọng.”

“Cậu đi đi, đừng bỏ lỡ, nếu thật sự bỏ lỡ thì tới đây, tôi giúp cậu đăng ký lại.”

“Oa, không phải chứ Kỷ ca, không cần nguyên rửa em, là khóa học của Thẩm Đông Thanh em thật vất vả mới vào được, người chọn khóa học siêu nhiều, em vận cứt chó mới được chọn vào, giờ dạy học siêu ít, thứ bảy này nhất định phải tham gia!”

Kỷ Linh sửng sốt, thiếu chút nữa mắng Hà Hiểu Quang: “Cậu thế nào không nói sớm!”

Thẩm Đông Thanh là ảnh đế quốc nội, là sinh viên Học viện Điện Ảnh kiệt xuất, vì nhớ ơn trường cũ, cách một đoạn thời gian, hắn sẽ trở về trường nhận dạy một hai khóa.

Nhưng là vì Thẩm Đông Thanh lịch trình bận rộn, loại cơ hội này xuất hiện càng ngày càng ít, Hà Hiểu Quang nói lần này là lần đầu tiên trong gần một năm qua.

Chuyện Thẩm Đông Thanh tới trường học lần này được xử lý kín kẽ như vậy, nếu không phải Hà Hiểu Quang nói, Kỷ Linh cũng không biết tin tức.

Kỷ Linh thở dài một hơi, ôm cây đợi thỏ nửa ngày, hóa ra con thỏ ở ngay bên cạnh, lúc trước để Hà Hiểu Quang tới cộng tác quả nhiên là đúng đắn, nếu không sẽ bỏ qua cơ hội.

Hắn phân phó Hà Hiểu Quang ngày đi học mặc áo phong đồng phục công ty bọn họ, tận lực ngồi ở hàng phía trước, cùng Thẩm Đông Thanh giao lưu tương tác thật nhiều.

Hà Hiểu Quang lập tức hiểu ý Kỷ Linh, ở trên WeChat kêu lên: “Kỷ ca, anh muốn em đi làm quảng cáo hả.”

Nuôi quân nghìn ngày dùng trong một lúc, nếu không lúc trước hắn làm gì lại đi tìm sinh viên vừa học vừa làm, mọi việc còn phải dạy dỗ.

Nhưng Kỷ Linh không giải thích rõ cho Hà Hiểu Quang, chỉ nói: “Bảo cậu đổi bộ quần áo thôi, việc rất đơn giản.”

“Nhưng nếu bị trường học phát hiện em đi quảng cáo trong trường mà phê bình thì em biết làm sao!”

“Cậu chẳng lẽ không biết mặc thêm áo khoác, lúc cần để logo lộ ra ngoài?”

“Được rồi, vậy anh phải cho em phí quảng cáo đấy. A a a a, em kích động quá! Lần đầu tiên tới gần nam thần! Kể cả Kỷ ca không nói em cũng phải liều mạng đoạt vị trí đầu! Anh biết không nam thần siêu lợi hại á! Anh ấy dạy không phải khóa biểu diễn, mà là lịch sử điện ảnh, nếu không em vào không nổi a a a a, thật kích động!”

Kỷ Linh nhin không được đánh gãy hẳn: “Cậu chỉ cần thứ bảy này lúc đi học duy trì được độ kích động này, tôi sẽ cho cậu thêm nhiều phí quảng cáo.”

Thứ bảy hôm đó Kỷ Linh lái xe đi Học viện Điện Ảnh, quả nhiên Thẩm Đông Thanh chuyến này tới kín kê, truyền thông có mấy nhà, nhưng không có tổ chức fans, nếu không phải Kỷ Linh được coi như lão người quen ở đây, lấy được giấy thông hành, xe sẽ không thể tiến vào được như vậy.

Kỷ Linh hỏi Hà Hiểu Quang vị trí phòng học, ở bên ngoài khu dạy học chờ từ sớm.

Cậu nhóc Hà Hiểu Quang kia kích động không chịu nổi, hôm qua tới khuya còn bắt Kỷ Linh nghe chuyện Thẩm Đông Thanh.

Kỳ thật đối với Thẩm Đông Thanh này, Hà Hiểu Quang chưa chắc đã hiểu rõ bằng Kỷ Linh.

Thẩm Đông Thanh xuất thân chính quy, vừa xuất đạo là đi con đường kỹ thuật diễn chuyên nghiệp, nhiều năm qua một đường ngồi lên ngôi vị ảnh đế, có thiên phú cũng có nỗ lực.

Diễn viên điện ảnh so về độ hăng hái tự nhiên là không bằng các tiểu thớt tươi càng ngày càng nhiều bây giờ, nhưng Thẩm Đông Thanh từng ở trên phim trường quốc tế lấy được lời khen ngợi, danh tiếng phòng bán vé vẫn luôn rất ổn định, từng là ảnh đế trẻ tuổi nhất, tất nhiên hẳn có địa vị của hẳn.

Lại nói hẳn cùng Tống Bá Lân còn có thể nhắc lên chút quan hệ sâu xa, Tống Bá Lân từng đầu tư qua phim điện ảnh của Thẩm Đông Thanh.

Nhưng những thứ này đối với Kỷ Linh đều phẳng phát là chuyện đời trước rồi.

Kỷ Linh nhìn thời gian, cũng sắp tới lúc tan học, quả nhiên hẳn thấy người ngoài cửa khu dạy học xôn xao một chút rồi bắt đầu ồn ào lên. Kỷ Linh biết lúc này có tới xem náo nhiệt cũng vô dụng, Thẩm Đông Thanh lần này chỉ đi dạy học nên không làm hoạt động gặp mặt fans, có lẽ sẽ lập tức rời đi.

Ngoài cửa xôn xao rồi tan, Kỷ Linh thấy Hà Hiểu Quang chạy ra, mặt đỏ bừng bừng, hưng phấn đầy mặt.

“Kỷ ca!” Hà Hiểu Quang thấy Kỷ Linh, phát tay cùng hẳn chào hỏi, hẳn chạy đến bên người Kỷ Linh, bắt đầu bắt lấy Kỷ Linh kể Thẩm Đông Thanh cỡ nào soái, cỡ nào mị lực, giảng bài cỡ nào hấp dẫn.

“Em còn trao đổi với anh ấy vài lời nữa! Anh ấy khen em nói rất đúng đấy!”

Kỷ Linh xoa xoa đầu hấn, nghĩ thầm, làm tốt lắm.

Kỷ Linh vì khao Hà Hiểu Quang, chuẩn bị dẫn hấn đi ra ngoài ăn một trận, hôm nay Thẩm Đông Thanh tới học viện, tuy trường học chặn xe bên ngoài, nhưng cũng muốn làm chút tuyên truyền thích hợp cho trường nên một ít xe truyền thông vẫn cho vào, hơn nữa các fans Thẩm Đông Thanh nghe được tin tức chạy đến, Kỷ Linh cảm thấy bãi đỗ xe sẽ có chút loạn.

May là Kỷ Linh từng qua lại trường thời gian dài, tương đối quen thuộc, tránh khỏi dòng người mà đem xe để ở gara ngầm dưới quảng trường trường học.

Người trong trường học, đều thích để xe ở xung quanh khu dạy học, rất ít người nguyện ý đi đường vòng tới bãi ngầm, cho nên người ở đây không nhiều lắm, bên ngoài cũng rất ít người biết chỗ này.

Hơn nữa Kỷ Linh còn có chút tâm tư vào vận khí, không nói trước cho Hà Hiểu Quang, chỉ đưa hấn đi.

Không nghĩ tới thật sự đụng phải.

Bọn họ thấy cảnh tượng Thẩm Đông Thanh lên xe.

Hà Hiểu Quang suýt chút nữa hét lên, Kỷ Linh giữ chặt hấn, phòng ngừa hấn nhào lên.

Bọn họ kỳ thật đứng còn hơi xa, nhìn thấy Thẩm Đông Thanh theo người dẫn đường, bên cạnh còn có nhân viên bảo an vây quanh, đi về phía xe bên kia.

Hấn tựa hồ cảm ứng được cái gì giương mắt về phía Kỷ Linh bên này nhìn thoáng qua.

Hà Hiểu Quang hoàn toàn nhịn không nổi, lại không dám lỗ mãng, gắt gao bắt lấy tay Kỷ Linh kêu lên: “A a a nam thần nhìn bên này.”

Kỷ Linh thấy Thẩm Đông Thanh dừng bước, hướng bọn họ cười một chút.

Kỷ Linh túm lấy Hà Hiểu Quang, xách theo hấn đi về phía Thẩm Đông Thanh. Trợ lý bên cạnh thấy thế muốn ngăn lại, bị Thẩm Đông Thanh đưa tay cản.

Tới gần nhìn Thẩm Đông Thanh, hấn quả thực rất có khí chất.

Không phải là đẹp, nam nhân lớn lên đẹp có rất nhiều, ví dụ như Nghiêm Nghĩa Tuyên khá xinh đẹp, nhưng Nghiêm Nghĩa Tuyên không có loại khí chất này.

Nghiêm Nghĩa Tuyên toát ra một cổ công tử ca, còn Thẩm Đông Thanh vừa thấy, khiến cho người ta biết hẳn là một diễn viên.

Hà Hiểu Quang tới trước mặt Thẩm Đông Thanh, khó được lúc không phát ra lời lảm nhảm, nửa ngày mới nghẹn một câu: “Thẩm lão sư, em là fan của thầy.”

Thẩm Đông Thanh nheo lại đôi mắt cười cười, phi thường hòa nhã, nói: “Cảm ơn cậu.” Hắn lại nhìn lướt qua quần áo Hà Hiểu Quang, mới nói, “Cậu là sinh viên đầu tiên dám ở lớp học của tôi phát quang cáo.”

Hà Hiểu Quang cười hihi nói: “Là ông chủ của em sai sử.”

Thẩm Đông Thanh lúc này mới nhìn về phía Kỷ Linh, Kỷ Linh vươn tay, nói: “Xin chào, tôi là Kỷ Linh.”

Thẩm Đông Thanh tựa hồ không nghĩ tới Kỷ Linh sẽ trực tiếp cùng hắn bắt tay như vậy, dừng một chút, cũng vươn tay nắm lại.

Hắn nói: “Tôi đã nghe nói về Kỷ tiên sinh, đồng liêu trong trường nói anh hỗ trợ sinh viên hoạt động, không nghĩ tới Kỷ tiên sinh còn trẻ như vậy, thật là hiếm có.”

Kỷ Linh lúc này mới đứng lúc rút ra danh thiếp, nói: “Cũng không tính là gì, tôi chỉ muốn tri ân học viện.”

Thẩm Đông Thanh nhìn nhìn danh thiếp, mỉm cười đưa cho trợ lý phía sau.

Hà Hiểu Quang mắt trông mong nhìn Thẩm Đông Thanh, hỏi: “Thẩm lão sư, thầy có thể cho em xin chữ ký được không?”

Thẩm Đông Thanh một chút làm giá đều không, nói: “Được chứ, ký ở chỗ nào.”

Hà Hiểu Quang chỉ chỉ cái bụng: “Ngay trên quần áo đi!”

Thẩm Đông Thanh sáng khoái ký một cái tên thật lớn trên áo thun đồng phục của Hà Hiểu Quang, sau đó mỉm cười lên xe rời đi.

Hà Hiểu Quang nhìn theo đuôi xe, chậm chạp luyến tiếc đi, Kỷ Linh chậm rãi nói với hắn: “Về nhà nhớ chụp lại chữ ký cùng logo bên cạnh phát lên một vòng Weibo.”

Hà Hiểu Quang trừng mắt liếc nhìn hắn một cái: “Oa, đây là của em! Em mới không cho anh!”

Kỷ Linh không để bụng: “Mượn một chút thôi.”

“Kỷ ca, anh thật quá tâm cơ, hiện giờ ngẫm lại xem có phải lúc nào cũng đều làm quảng cáo không?”

Kỷ Linh xoa đầu hấn, nói: “Tuyên truyền thích hợp sẽ không làm người ta thấy phiền.”

Ngược lại sẽ khiến cho mọi người hứng thú.

Hoạt động sinh viên không có lợi nhuận, Kỷ Linh tham gia, tất nhiên bởi vì có giá trị khác.

“Thẩm Đông Thanh hồi trẻ gặp khó khăn, trường học cho hấn trợ giúp rất lớn, cho nên hấn tri ân báo đáp, đối với việc xây dựng trường học rất ủng hộ, đối với sinh viên cũng rất quan tâm.”

Cho nên việc hỗ trợ sinh viên là để giành được hảo cảm của Thẩm Đông Thanh.

Hà Hiểu Quang oa một tiếng: “Nam thần thật âm áp, đợi đã, Kỷ ca, sao anh lại biết chuyện này?”

Kỷ Linh nhìn hấn một cái: “Cơ mật thương vụ.”

Hà Hiểu Quang nghĩ nghĩ, đột nhiên run lên, hỏi Kỷ Linh: “Oa, Kỷ ca, em có phải cũng là một quân cờ của anh không? Thật đáng sợ!”

Kỷ Linh lại lần nữa xoa xoa cái đầu hấn.

Kỷ Linh đưa danh thiếp cho Thẩm Đông Thanh, hấn cũng không ôm hy vọng quá nhiều, hấn bắt đầu kế hoạch bước tiếp theo làm thế nào để tiếp xúc vị đại diện ảnh này.

Đồng thời, tập đoàn Tổng Thị lại truyền tới tin tức.

Tổng Quý Kỳ tập trung đầu tư nghiệp vụ vào bộ phận dịch vụ, lấy sự đảm bảo nguồn tài chính sung sức để duy trì tuyến tiêu thụ.

Kỷ Linh biết kỳ thật là không có cách nào, Tổng thị hiện tại thiếu tiền, Tổng Quý Kỳ lần này cắt cổ tay không biết có thể cứu vãn được tập đoàn hay không.

Kỷ Linh mỗi lần thấy tin tức của Tổng thị, tâm tình đều không tốt lắm, may mà sự nghiệp bên này của hấn phát triển không tồi, hấn không nghĩ tới cái bưư kiện mấu chốt kia lại tới nhanh như vậy.

Hấn nhìn kỹ thư mời một lần nữa, thở ra một hơi thật dài, sau đó đứng lên, từ văn phòng giám đốc của mình đi ra ngoài.

Hắn gõ gõ vách gỗ trắng ngăn chia xung quanh tỏ ý, tất cả mọi người ngừng tay lại nhìn hắn.

Hắn nói với cặp dưới của hắn: “Chúng ta có dự án lớn.”

14. Chương 14

Phong bưu kiện kia là của bộ phận phát triển Giải Trí Thiên Thịnh gửi cho Kỷ Linh. Nội dung là Thẩm Thanh Đông sắp quay một bộ phim điện ảnh nên phải tiến hành chiêu thương quảng cáo, đặc mời công ty quảng cáo truyền thông tới ngày họ gặp nhau đàm phán.

Giải Trí Thiên Thịnh là đại diện của Thẩm Thanh Đông, là một trong những công ty giải trí nổi danh lớn mạnh nhất trong nước, tinh quang rạng rỡ, ở giới giải trí có thể không chế hướng gió.

Ông chủ của Giải Trí Thiên Thịnh là người em trai La Giáng trong cặp huynh đệ La thị nổi danh giới thương nhân, thời trẻ khi âm nhạc nguyên sang còn thịnh hành, hắn từng là một ca sĩ, sau đó đổi nghề, nhờ huynh trưởng giúp sức mà bắt đầu tự mình làm ông chủ.

Trải qua những năm như vậy, dưới sự che chở của anh trai hắn La Huyền, hắn sáng lập công ty giải trí hô mưa gọi gió, tuy là có La thị làm chỗ dựa, nhưng không thể không nói La Giáng xác thực rất có bản lĩnh kiến tạo ngôi sao.

Theo lý công ty Kỷ Linh đối mặt với Giải Trí Thiên Thịnh vẫn là quá nhỏ bé, hắn căn bản vốn dĩ không có cơ hội tiếp xúc đến lời mời của loại nhà sản xuất lớn này. Giải Trí Thiên Thịnh gửi cho Kỷ Linh một phong thư mời, bên trong chỉ nhắc tới đàm phán, công ty Kỷ Linh là một trong rất nhiều công ty được mời đến, đây là Giải Trí Thiên Thịnh chuẩn bị mở một vòng phỏng vấn lớn, hi vọng chọn lựa ra công ty phù hợp để hợp tác.

Cơ hội này đối với công ty Kỷ Linh đủ trân quý, hắn có thể nhận được thư mời, khẳng định có sự tác động của Thẩm Thanh Đông.

Đi đường dài tới bây giờ, lưới bắt cá hắn thả đã thu lên được một nửa, hắn cần phải tiếp tục phát huy vững vàng.

Tài liệu chi tiết về bộ phim điện ảnh này sẽ không được lộ ra trước, phải chờ đến khi xác định được công ty hợp tác mới có thể biết chính xác số vốn cùng nội dung cụ thể.

Kỷ Linh nắm được tin tức đây chỉ là một tiết mục giải trí mừng năm mới, như vậy đường đi sẽ càng nhẹ nhàng. Càng là điện ảnh hài kịch, quảng cáo có thể gắn vào càng nhiều, cạnh tranh cũng càng kịch liệt.

Phim điện ảnh của Thẩm Thanh Đông căn bản là không lo không có nhà quảng cáo tham gia, lý do lần này

Giải Trí Thiên Thịnh tiến hành tuyển chọn, đơn giản là muốn nhìn xem có hạt giống mới mẻ sáng tạo nào không, để việc bán quảng cáo càng tốt.

Kỷ Linh cùng cấp dưới của hắn ngày đêm nghiên cứu phương án tiềm năng, quy mô công ty bọn họ quá nhỏ, rất khó cùng các công ty quảng cáo chuyên nghiệp cạnh tranh, cũng chỉ có thể khai phá những thứ mới lạ.

Cuộc đàm phán được mở tại phòng hội nghị của một khách sạn có danh tiếng trong thành phố, lại nói cũng khéo, cái khách sạn này vừa đúng là một trong những sản nghiệp của Nghiêm gia. Hơn nữa Kỷ Linh còn từng cùng Nghiêm Nghĩa Tuyên tới, chính là cái ngày mà Kỷ Linh tìm Nghiêm Nghĩa Tuyên vay tiền, sau đó hai người cùng ngủ một đêm tại đây.

Thời điểm Kỷ Linh mang theo đoàn của mình đi vào khách sạn còn cảm giác có chút vi diệu, nhưng hắn lập tức bỏ qua ý tưởng không cần thiết này qua một bên. Bên trong phòng hội nghị khách sạn cao lớn rộng rãi tụ tập các loại công ty quảng cáo, công ty truyền thông, so với tưởng tượng của Kỷ Linh còn nhiều hơn. Tất cả mọi người đều hy vọng tương lai có thể ở trong dự án phân một chén canh, các giám đốc công ty quảng cáo chuyên nghiệp, mỗi người thoát nhìn đều thực khôn khéo, tây trang phẳng phiu, tràn ngập tự tin, cùng bọn họ so sánh, Kỷ Linh mang theo Mạc Ngữ Lam đứng nơi hỗn loạn này có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Hội nghị đàm phán sẽ tiến hành sắp xếp thứ tự đối với các công ty đã đến, Kỷ Linh đương nhiên bị xếp đến sau chót. Sau khi bắt đầu, mỗi vị giám đốc phát triển đều tự thần thông trần thuật phương án của mình, đông dặc hùng hồn, tràn ngập tình cảm mãnh liệt.

Kỷ Linh quét qua khu vực bâng thính liếc mắt một cái, cũng không nhìn thấy Tổng giám đốc Giải Trí Thiên Thịnh La Giáng đầu.

Bởi vì người tham dự quá nhiều, hơn nữa cũng không phải mỗi người trình bày phương án đều ngắn gọn, làm cho thời gian kéo dài thật sự lâu. Kỷ Linh không ngừng xem thời gian, đã sắp tới giờ nghỉ trưa, nhưng phía trước còn không ít người.

“Chúng ta khả năng sẽ bị gạt bỏ mất.” Mạc Ngữ Lam bên cạnh cũng phát hiện ra vấn đề này, nói với Kỷ Linh.

Kỷ Linh nhú mày.

Mấy công ty lớn phía trước đã phát biểu qua ý kiến, còn lại những đoàn nhỏ không quan trọng gì, rất có thể sẽ bị vứt bỏ.

Mất thấy người tiếp theo lên sẽ là Kỷ Linh bọn họ, trên bàn chủ tịch hội nghị có người đứng lên, nói với mọi người: “Do thời gian có hạn, hội nghị hôm nay xin dừng ở đây, các đoàn tham gia còn chưa lên trình bày có thể gửi phương án của mình đến hòm thư công ty...”

“Xin đợi một chút.” Kỷ Linh đứng lên, đánh gãy lời người nọ.

“Xin cho tôi ba phút.” Hần ý bảo Mạc Ngũ Lam, Mạc Ngũ Lam theo sát mà lên.

“Chỉ cần ba phút là được.” Kỷ Linh mang theo Mạc Ngũ Lam đi đến trước bục phát biểu, chấp nhất mà nhìn nhân viên Giải Trí Thiên Thịnh, đối phương do dự một chút, đáp ứng Kỷ Linh.

“Vấn đề chiêu thương quảng cáo của bộ phim nhựa này, các vị lãnh đạo quảng cáo phía trước đã có phương pháp giải quyết rất tốt. Chúng ta cần đem trọng điểm vào việc đảm bảo lắp quảng cáo vào mà không cứng nhắc, không gây khó chịu, chúng ta yêu cầu sản phẩm quảng cáo cùng phim điện ảnh thông qua sáng tạo mà hòa hợp với nhau.”

Nửa phút.

“Loại hình hài kịch sở dĩ gọi là hài kịch, bởi vì nó là thứ dẫn dắt người xem phải bật cười, thời điểm chúng ta gắn quảng cáo vào, nếu có thể làm quảng cáo cũng hài hước, khiến quảng cáo gây tiếng cười thành công trên phim điện ảnh, là có thể đạt tới mục tiêu song phương cùng thắng.”

Nửa phút.

Mạc Ngũ Lam phối hợp với lời nói của Kỷ Linh, phát lên màn hình một đoạn chương trình mà diễn viên bật thốt lên câu ca quảng cáo.

Mọi người nhìn đều cười vang lên.

Một phút đồng hồ.

“Đây là hiệu quả quảng cáo mà chúng ta muốn hướng tới, đem các đoạn tiết mục khôi hài ngắn kết hợp quảng cáo khảm vào trong phim điện ảnh. Chúng ta có thể mời các đội chế tác giải trí chuyên nghiệp, đối với mỗi một loại sản phẩm tiến hành sáng tác một đoạn ngắn, mục đích của chúng ta là làm cho người xem nhìn thấy quảng cáo cũng có thể bật cười.”

“Tôi nói xong rồi, xin cảm ơn.”

Còn không đến ba phút, Kỷ Linh nhanh chóng nói xong ý tưởng của công ty, mang theo Mạc Ngũ Lan đi xuống.

Kỳ thật ba phút này đối với Kỷ Linh, nói là tìm kiếm thương vụ hợp tác, không bằng nói là thay công mình phát ra lời tuyên truyền quảng bá. Nhiều khách hàng quảng cáo, công ty tiếp nhận quảng cáo cùng với bên chế tác ở đây như vậy, rất có khả năng có người sẽ nhìn trúng bọn họ, lựa chọn theo chân bọn họ hợp tác.

Sau khi Kỷ Linh trở về, chờ đợi tin tức Giải Trí Thiên Thịnh tuyên bố bên hợp tác cùng, Giải Trí Thiên Thịnh hoàn toàn không liên hệ bọn họ, có lẽ bọn họ ngay cả đợt tuyển chọn thứ hai cũng không được vào.

Qua một đoạn thời gian, Giải Trí Thiên Thịnh quả nhiên tuyên bố lựa chọn sử dụng một công ty quảng cáo lớn khác làm đại diện quảng cáo cho phim điện ảnh mới của Thẩm Đông Thanh.

Thời điểm Kỷ Linh cho rằng việc này cứ như vậy trôi qua, hần lại nhận được điện thoại.

“Tổng giám đốc Giải Trí Thiên Thịnh, La Giáng tiên sinh muốn cùng ngài gặp mặt, xin hỏi buổi chiều ngày mai ngài có thời gian hay không?”

Có chứ, đương nhiên là có, không có cũng phải có.

Kỷ Linh tắt điện thoại, nghĩ càn ô liu bất thành linh vươn tới đến tột cùng là có ý gì.

Ngày hôm sau Kỷ Linh theo lời đã hẹn, tới tổng bộ Giải Trí Thiên Thịnh.

Ở đại sảnh tòa nhà trụ sở Giải Trí Thiên Thịnh, phần lớn diện tích vận dụng thiết kế kiểu pha lê, ánh sáng đan xen, tạo cảm giác hiện đại sang trọng. Kỷ Linh đứng ở dưới lầu nhìn nhìn, sau đó đi vào tìm lễ tân, tiếp theo được trợ lý đưa tới phòng khách của Tổng giám đốc trên tầng cao.

La Giáng đã sớm ở đó chờ hần.

Thời trẻ La Giáng chính là ca sĩ soái nhất, soái ca nhất biết ca hát. Hiện tại tuy rằng hần đã trở thành thương nhân, nhưng phong phạm vẫn không kém năm đó, lại càng thêm đường hoàng loá mắt, làm người ta không dời được mắt.

La Giáng thấy Kỷ Linh tới, đứng lên, dẫn trước vươn tay, cười nói: “Xin chào, Kỷ tiên sinh.”

Kỷ Linh cùng hần bắt tay: “Xin chào, La tiên sinh.”

Sau khi hai người ngồi xuống, La Giáng không đi thẳng vào vấn đề nói rõ ràng mục đích hần gọi Kỷ Linh tới đây, mà là dò hỏi tình huống công ty hần, Kỷ Linh nhất nhất đáp lại, cũng không giấu giếm.

Hần ần ần có chút phát hiện ra ý của La Giáng.

La Giáng làm người phóng khoáng, cũng không cứng nhắc, lời nói ra thực tùy ý nhẹ nhàng, ngược lại với Kỷ Linh khẩu khí già dặn, hai người nói chuyện với nhau một lúc sau, La Giáng mới cười nói: “Câu lần trước diễn thuyết trong ba phút rất hay, nhưng điều đó chỉ có thể tính là một điểm nhỏ, cũng không thể thỏa mãn yêu cầu của chúng tôi.”

La Giáng lần trước không có ở đó, không biết hần làm thế nào mà biết được.

Nhưng Kỷ Linh cũng không hỏi chỉ nói: “Đúng vậy, bởi vì không có biện pháp cung cấp trọn bộ dịch vụ quảng cáo cho chương trình lớn như vậy, hơn nữa công ty chúng tôi cũng có khuynh hướng mở rộng nghiệp vụ giải trí, cho nên chỉ có thể đi kiếm nét bút nghiêng.”

La Giáng gật gật đầu: “Cậu hiểu được lối đi nông cuồng mà lâu dài, có thể bắt lấy trọng điểm, biết nhu cầu của đối phương là cái gì, điểm này tôi rất thưởng thức.”

Hắn buông tay, làm ra động tác bất đắc dĩ: “Chúng tôi không thể cùng cậu hợp tác, nhưng là chúng tôi muốn mua sáng ý của cậu, chúng tôi sẽ mời các đội chế tác chuyên nghiệp tới tiến hành thiết kế các đoạn quảng cáo, hy vọng cậu có thể hiểu.”

Kỷ Linh hào phóng mà nói: “Không thành vấn đề.” Có thể tiếp xúc với La Giáng, đối với hắn là đã kiếm lời không ít.

“Đây là chuyện giữa công ty và công ty.” La Giáng đột nhiên xoay chuyển ngữ khí, gác hai chân lên nhau, cười nhìn Kỷ Linh, nói, “Kể tiếp chúng ta nói một chút ý tưởng của cá nhân tôi.”

Hắn nhìn Kỷ Linh thật sâu: “Tôi ngoại trừ kinh doanh công ty giải trí này, còn là người đầu tư, nhưng tôi có ham thích với việc tham gia từ lúc đầu khi công ty mới mở, tôi mong chờ thu về được lợi ích cao lâu dài.”

Vui sướng đã lâu dần dần tràn ngập trong lòng Kỷ Linh, hắn cũng cười, tràn ngập tự tin: “Nếu La tiên sinh mong chờ thu được lợi ích cao, vậy hắn là đã làm tốt công tác điều tra, không biết tôi có thể đạt được mong chờ của La tiên sinh không?”

La Giáng vỗ đùi, cười haha rộ lên, nói: “Tốt lắm, người mắt sáng không nói tiếng lóng. Tôi sẽ đổ tiền vào công ty cậu, số lượng cụ thể phải đợi công ty cậu tiến hành định giá lại tính. Nhưng tôi có một điều kiện.”

La Giáng nhìn Kỷ Linh, Kỷ Linh hỏi: “Điều kiện gì?”

“Tôi muốn tham dự vào quản lý công ty.”

Kỷ Linh chậm rãi nheo đôi mắt lại: “Ý của La tiên sinh là, phải làm bên đối tác?”

La Giáng cười: “Tôi nào có thời gian đó, tôi quản lý công ty mình cũng đã đủ đau đầu rồi. Nhưng nếu tôi đầu tư cho cậu, các quyết sách lớn của công ty tôi phải được tham dự, tôi sẽ can thiệp vào phương hướng phát triển của công ty, đảm bảo đầu tư có lãi.”

Hắn thành khẩn mà nói với Kỷ Linh: “Quyền khống chế công ty vẫn là ở trên tay cậu, điều này cậu không cần lo lắng.”

Kỷ Linh biết phần lớn loại chuyện này, tới sau khi công ty phát triển lên, người dựng nghiệp khả năng sẽ

bị người đầu tư đoạt quyền, nhưng trước mắt công ty yêu cầu phát triển, tiền luôn luôn không thể thiếu, hơn nữa La Giáng có nguồn tài nguyên phong phú trong giới giải trí, đối với công ty Kỷ Linh mà nói quả thực là nhà đầu tư hoàn mỹ nhất.

Kỷ Linh ở trong đầu nhanh chóng làm tính toán, hẳn đối với tương lai có đủ loại mong muốn, đủ loại ý tưởng. Một lát sau, hẳn rốt cuộc nói với La Giáng: “Được, La tiên sinh, tôi đáp ứng điều kiện này.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/kho-duoc-ke-co-tien>